

คำนำ

พระอรหันต์มีหลายรูปแบบ บางกลุ่มก็จะเป็นที่พิภยที่สูง เข้าใจในสัตว์ทั้งหลาย เข้าใจในการเวียนวนอย่างแจ่มแจ้ง บางกลุ่ม ก็จะเข้าใจด้วยสติและปัญญา การวางเฉยของเขานั้นมีมาก เขาเข้าใจด้วยกำลังของจิต มีปัญญามากพอที่วางเฉยกับสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น บางดวงจิต บางกลุ่ม เขามีหน้าที่ต้องช่วยเหลือบุคคลผู้อื่น เขาก็ยังคงมีสภาวะธรรมเหมือนจะยังคงอยู่กับฝุ่นกับดิน กับทรายเหล่านั้น คือวันๆหนึ่ง เขายังคงช่วยเหลือผู้คนมากมาย ชี้นำนำทาง อาจดูเหมือนเลอะ ปนเปื้อน แต่จิตของเขาจะไม่เปื้อนเลย จิตของเขาจะยังคงทรงสภาวะธรรมอยู่ในความดีงาม ความบริสุทธิ์ สะอาด เหมือนดังเดิม

บุคคลผู้ที่บำเพ็ญตนจนเป็นองค์พระอรหันต์แล้วนั้น เขาจะดำรงชีวิตอยู่ เป็นอยู่เช่นนี้แหละ การดำรงชีวิตของเขานั้น จะเป็นสุขอยู่เสมอ จะอยู่กับทุกข์อย่างไม่ทุกข์ อยู่กับสุขทางโลก อย่างไม่สุขเขาจะวางเฉย ระหว่างความสุข และความทุกข์ ไม่ว่าจะมึสิ่งที่เกิดขึ้น มีสิ่งที่ดีไป เขาจะมองเห็น รู้แจ้ง เข้าใจตามความเป็นจริง วางเฉยกับสิ่งเหล่านั้น

บุคคลผู้ที่บำเพ็ญตนจนเข้าถึงความเป็นองค์พระอรหันต์แล้ว เขาจะเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่าง อย่างแจ่มแจ้ง ไม่ว่าจะเป็นการเวียนวน ไม่ว่าจะ เป็นกฎแห่งกรรม กฎของความไม่เที่ยงแท้ เข้าใจในตัวของตน และเข้าใจในบุคคลผู้อื่น เข้าใจถึงความธรรมดาของสรรพสิ่ง จิตของเขาจะวางเฉย และทรงสมาธิอยู่ตลอดเวลา คือจะตั้งมั่นอยู่ในจิต มีสมาธิอยู่ตลอดเวลา รู้ตื่นอยู่ทุกช่วงขณะของชีวิต จะไม่กระทำอะไรที่ไม่ดี จะไม่กระทำอะไรที่ไม่ควร พระอรหันต์ เป็นผู้ไกลจากกิเลสตัณหา เป็นผู้ละต่อสรรพสิ่งได้ เป็นผู้ข้ามพ้นจากวิภวสงสารได้แล้ว เป็นผู้ว่ายนน้ำพันฝั่ง จึงไม่เปียก จึงไม่ต้องกลับมาปนเปื้อนสุข เปื้อนทุกข์ กับโลกของวิภวสงสารอีกต่อไป

เส้นทางแห่งความเป็นอรหันต์แต่ละสาย ได้แนะนำไว้แล้วในหนังสือเล่มนี้ ซึ่งเป็นคำสอนที่มาจากพระนิพพาน โดยพระยาธรรมิกราชได้น้อมนำคำสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า มาชี้บอกให้ดวงจิตทั้งหลายได้ศึกษาและปฏิบัติตาม จนเข้าถึงความเป็นอรหันต์ให้เข้าถึงพระนิพพานโดยง่ายตาย

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
ตอนที่ 334 ปัญญาธรรม สายการปฏิบัติของพระอรหันต์	1
ตอนที่ 335 ปัญญาธรรม พระอรหันต์สายสุขวิปัสสโก	7
ตอนที่ 336 ปัญญาธรรม สุขวิปัสสโกกับความเป็นทิพย์	13
ตอนที่ 337 ปัญญาธรรม พระอรหันต์สายเตวิชโช	20
ตอนที่ 338 ปัญญาธรรม พระอรหันต์สายฉฬภิญโญ	25
ตอนที่ 339 ปัญญาธรรม พระอรหันต์สายปฏิสัมภีที่ปัตโต	30
ตอนที่ 340 ปัญญาธรรม ผู้ไม่ใช่พระอรหันต์ มีคุณวิเศษได้หรือไม่	36
ตอนที่ 341 ปัญญาธรรม ลุ่มหลงในคุณวิเศษ	42
ตอนที่ 342 ปัญญาธรรม การถอดถอนความลุ่มหลงคุณวิเศษ	47
ตอนที่ 343 ปัญญาธรรม ผู้มีคุณวิเศษที่แท้จริง	53
ตอนที่ 344 ปัญญาธรรม รวมสี่สายกลายเป็นหนึ่ง	59
รายนามผู้พิมพ์หนังสือ	64

ตอนที่ 334 **สายการปฏิบัติของพระอรหันต์**

ในเช้าของวันที่ 10 พฤษภาคม พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า เมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ท่านแล้วนั้น.. จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าทูลถามถึง องค์พระอรหันต์ในแต่ละสายนะเจ้าคะ ลูกก็พอจะได้ศึกษาถึงแนวทาง ที่จะทำให้แต่ละดวงจิต ที่ตั้งใจจะเป็นองค์พระอรหันต์นั้นได้รู้แนวทางแล้ว เคล็ดลับที่จะฝึกฝนตนเองให้เป็นองค์พระอรหันต์ได้ง่ายขึ้น ไฉน ก็ได้เรียนรู้ศึกษาแล้ว ทีนี้ ลูกก็เลยสงสัยในเรื่องของสายแต่ละสายของการเดินทาง เข้าสู่พระนิพพาน ขององค์พระอรหันต์แต่ละสายนะเจ้าคะ องค์พระอรหันต์ ท่านมีกี่สายในการเดินทางเข้าสู่พระนิพพานหรือเจ้าคะ ขอพระพุทธรูปโปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังด้วยเถิดพระพุทธเจ้าคะ”

พระยาธรรมเอย.. จงตั้งใจฟังไว้ให้ดี ทำจิตใจของตนนั้น ให้สงบ ให้ว่างเสียก่อนนะลูก วางมือทั้ง 2 ข้าง เอาไว้ที่หัวเข่า น้อมพลังพุทธบารมีที่สว่างไสว ที่เย็น เข้าไปสู่ฝ่ามือซ้าย และฝ่ามือขวา น้อมพลังเย็น เต็มที่ศูนย์กลางกาย น้อมพลังเย็น ผ่านที่ศีรษะลงไปสู่ศูนย์กลางกายให้ตัวของลูกนั้นมีพลังของสมาธิ สักเล็กน้อยก็ยังดี การฟังธรรม เราต้องฟังด้วยสมาธิ ต้องฟังด้วยสติ จิตใจของเราจะได้มีปัญญา พิจารณาตามรู้ตามจะได้ไม่มีคลื่นรบกวน

พระยาธรรมเอย.. การฟังธรรมนะลูก คือ การค้นหาสิ่งที่มีมันซ่อนอยู่ในตัวของเรา ซึ่งตัวของเรานี้แหละลูก มันมีเยอะแยะมากมายเลย ที่ซ่อนอยู่ในนี้ หลายเรื่องหลายราว มีสิ่งมากที่รุ่มล่อม รุ่มเร้ากันอยู่ในร่างกายของเรา อยู่ในจิตใจของเรา อยู่ในสภาวะธรรมในตัวเรานี้ลูก มันมีมากมาย ชับซ้อน สับสนวุ่นวาย

ถ้าเกิดว่าเราจะฟังธรรม เพื่อที่จะมองเห็นความจริงที่ซ่อนอยู่ในนี้ เราจึงควรที่จะทำให้ความวุ่นวายต่างๆ เหล่านี้ สงบลงเสียก่อน แล้วจึงค่อยๆ มาแบ่งแยก ทีละสิ่ง ทีละอย่าง ในตัวเรา แยกมันออกตามเสียงธรรมที่ได้ยิน ลูกจึงจะสามารถทำความเข้าใจ ในตัวในตนของลูกได้

หากมีฉนั้นแล้วกิเลสก็จะปวน

ทิฐิก็จะปวนก็จะปิดกั้น

ความฟุ้งซ่านก็จะวุ่นวาย

จิตใจก็จะร้อนรุ่ม ร่างกายก็จะเจ็บปวด

มันมีแต่สิ่งตัดรอน เหตุตัดรอน

ความจริงที่มันมีอยู่ในตัวของลูกนั้น ก็จะไม่ปรากฏ

ฟังธรรมไปก็จะไม่เข้าใจ

ต่อให้จะเป็นธรรมดีขนาดไหน ก็เข้าไม่ถึงจิตใจหรอกลูก

เพราะทิฐิ ความวุ่นวาย ความฟุ้งซ่าน สิ่งเหล่านี้มันปิดกั้นเอาไว้หมดแล้ว มันมีแต่ความเจ็บปวดในร่างกาย มีแต่ความร้อนรุ่ม ร่ำร้อน ร้อน วุ่นวาย กระแสแห่งวิบากกรรม กิเลสเหล่านั้นครอบงำ มันก็เลยไม่ได้เรื่องอะไรเลยในการฟังธรรม เอาละนะ

พระยาธรรม.. ไม่ต้องเร่งรีบในการฟัง ปรับจิตปรับใจของตน ให้มันสงบเสียก่อนเถิดลูก การฟังธรรมนะ..พระยาธรรม.. ต้องไม่เร่งรีบ ต้องไม่ได้อยากรู้ หรือไม่อยากรู้ ต้องปล่อยจิต ปล่อยใจให้ว่าง และมีสติตั้งมั่น อยู่กับเสียงธรรม ว่าตอนนี้ฟังธรรมเรื่องนี้อยู่ และมีหน้าที่ก็คือน้อมเอาธรรมนั้นไปพิจารณาตาม

ไม่ต้องคิดว่าเมื่อไรจะจบ ไม่ต้องคิดว่าทำไมแสดงนานจังเลย ไม่ต้องไปคิดอะไรทั้งหมดทั้งสิ้น ทำเอาแบบว่ามอภายถวายเป็นชีวิตนี้ แต่พระธรรมที่ได้ยินนี้แล้ว มันจะนานหรือว่าจะเป็นแบบไหน ก็จะพิจารณาให้ลึกเข้าไปเรื่อยๆ ตามเสียงธรรมที่ได้ยิน เพื่อเห็นแจ้งตามความเป็นจริงบุคคลผู้ที่ฟังธรรม โดยทำเช่นที่กล่าวมานี้ ย่อมได้ประโยชน์ในการฟัง

บุคคลผู้ที่ไม่ตั้งใจฟัง หรือมีแต่ความเร่งรีบ

สักแต่ว่าฟังไป ให้มันผ่านไป ให้มันจบไป

เหมือนลมผ่านหู เข้าหูซ้ายทะลุหูขวา ลมที่มันพัดผ่านไปมาเท่านั้น

ไม่เก็บไม่จำ ไม่รู้จักเอาไปตรึกตรอง

ค้นหาความเป็นจริง มันก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร

ต่อให้มีผู้ประเสริฐขนาดไหนลงมานั่งอยู่ตรงหน้า

เทศธรรมะให้ฟัง ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร

เพราะตนนั้น ปิดฝาแห่งตน

เพราะตนนั้นคือ ไม่ยอมรับ ด้วยกิเลส ด้วยกรรมวิบาก

ด้วยทิวทัศน์ ด้วยความฟุ้งซ่านอย่างนั้นล่ะ

พระยาธรรม.. ลูกจงจำธรรมนี้ไว้เถิด แล้วนำธรรมนี้ไปเผยแผ่ เพื่อที่จะได้ให้ทุกคน ที่ได้ตั้งใจว่าจะฟังธรรมนั้น ได้ทำความเข้าใจในวิธีของการฟังธรรมให้มันได้เรื่อง ฟังธรรมให้มันเข้าใจ

เออล่ะนะ **พระยาธรรม..** เมื่อจิตใจสงบแล้ว ก็จงฟังธรรม ที่เธอถามมา

พระยาธรรมเอย.. องค์พระอรหันต์นั้น มีรูปแบบของการประพฤติปฏิบัติ มากมาย ตามจริตของแต่ละคน ตามดวงจิตแต่ละดวง ที่เขานั้นมีกิเลสแบบไหน มีกรรมแบบไหน ที่เขานั้นมีความเหมาะสมหรือสะดวก กับการประพฤติปฏิบัติในรูปแบบไหน

หนทางที่จะไปสู่พระนิพพานนั้น มันไม่ได้จำกัดว่าจะต้องมีทางใดทางหนึ่งเท่านั้น แต่จงทำความเข้าใจว่า การไปสู่พระนิพพาน ก็คือ การทำกิเลสของตนให้ดับให้สิ้น ทำกรรมของตนให้หมด ให้สลายไป ตนก็จะสามารถเข้าถึงพระนิพพาน

ฉะนั้น.. แต่ละบุคคล ย่อมมีเส้นทางชีวิตของตนเอง ที่ตนนั้นเวียนว่ายตายเกิดมา ในวัฏสงสารนี้ คิดตาม ทำตาม อาจจะมีเหมือน แต่มันก็มีความไม่เหมือน ซ่อนอยู่ในความเหมือน

อาจจะไม่เหมือน แต่ก็มีเหมือน ซ่อนอยู่ในความไม่เหมือนอีก เพราะเชื้อ กิเลสก็คล้ายกัน จิตก็เหมือนกัน เกิดแล้วก็ตายเหมือนกัน คิดแล้วก็ทำเหมือนกัน ทำดี ทำชั่ว แต่ความละเอียดที่ซ่อนอยู่ในการกระทำ ความนึกคิดนั้น มันก็จะมีมุมมองที่แตกต่าง กันไป

ซึ่งก็เป็นเหตุของแนวทางชีวิต แต่ละดวงจิต ที่มันมีเหตุที่แตกต่างกัน ซ่อนอยู่ใน ความไม่แตกต่าง แล้วก็มีสิ่งที่ไม่แตกต่าง ซ่อนอยู่ในความแตกต่าง จึงกลายเป็นเส้นทาง ชีวิตของแต่ละคน

เอาง่ายๆ นะ **พระยาธรรม..** เมื่อเราอยู่ในวัฏสงสารนี้ เราก็เดินทางตามเส้นทางที่ เราสร้างเราทำมา แต่ละคนมีเส้นทางแต่ละเส้น เมื่อจะไปพระนิพพาน ก็แค่ทวน กลับ ตามเส้นทางที่ตนมาหันกลับคืน

การไปสู่พระนิพพานนั้น คือ การดับเส้นทางที่ตนมา

การไปในวัฏสงสาร คือ การที่ชักใยแมงมุมของตนเองไปเรื่อยๆ ยาวออกไปเรื่อยๆ ไม่มีที่สิ้นสุด

เมื่อไรที่จิตดวงใดคิดว่าจะไปสู่พระนิพพาน ก็ต้องทวนกลับ ตามโยเมงมมที่ตนได้ ชักเอาไว้ นั่น ทวนกลับไปเรื่อยๆ กลับไปจนไม่เหลืออะไร จนมันดับสูญสลายไปจากโยเมงมม ที่ได้สร้างได้ทำ คือ กรรม ผลของกรรม เหตุของการสร้างกรรม คือ กิเลสตัณหา สิ่งเหล่านั้น ดับสิ้นเมื่อไร ก็ถึงซึ่งพระนิพพาน

ฉะนั้น.. จะจำกัดให้มันแน่นอนเลย ทีเดียวเลย ว่าต้องเป็นอย่างนั้น ไม่ใช่อย่างนี้ ชะทีเดียวอย่างนั้นก็ได้ ไม่ได้ เพราะเส้นทางของชีวิตแต่ละคน แต่ละดวงจิตที่ทำมา ที่ดำเนินมา มันแตกต่างกัน

ฉะนั้น.. เราฟังพิจารณาแล้ว เราก็ควรที่จะตรึกตรองดู ค้นหาดู เส้นทางแห่งตนว่า ตนนั้นได้ชักโยเมงมมาแบบไหน และต้องกลับไปอย่างไร

โดยรวมก็คือหมายความว่า จิตทุกดวง อาจจะไม่จำเป็นที่จะต้องเหมือนกันในทุกๆ คน โดยความละเอียดอ่อนของแต่ละคน ก็ไม่จำเป็นต้องเหมือนกันเลยชะทีเดียว แต่ที่นี้ ก็ได้แบ่งเป็นสายหลักๆ ไว้ 4 สาย คือ หมายถึงว่าต่อให้ลูก จะฟังเรื่องของพระอรหันต์ 4 สายนี้ ลูกก็ไม่จำเป็นที่จะต้องไปเหมือนสายใดสายหนึ่ง อย่างตรงเป๊ะ หรือว่าเหมือนอย่าง 100 % ที่จะเหมือนกับสายนั้น สายนี้ มันก็อาจจะมีความละเอียดอ่อนเฉพาะตัวของลูกเอง ที่ลูกนั้นต้อง ดับกิเลสที่ตัวลูก ดับอัตตา ดับกรรม ดับการเกิดของตัวลูกเอง ที่อาจจะมีความละเอียดอ่อนที่แตกต่าง นอกเหนือจากนี้บ้างเล็กน้อย ตามเหตุปัจจัยอันสมควร

ซึ่งการที่เราจะดับกิเลสแห่งตน เพื่อเข้าสู่พระนิพพานนั้น ย่อมแน่นอนว่า เราต้องทำที่ตน ทำที่เส้นทางของตน แต่ที่หยิบยกมา 4 สายนี้ ก็เพื่อที่จะเป็นตัวอย่าง เป็นรูปแบบที่จะนำมายึดถือ หรือว่าเป็นแบบอย่างหลัก ในการฝึกฝนตน หรือทำความเข้าใจตน จำแนกแยกออกมาเป็น 4 สาย เพื่อที่จะง่าย ต่อการพิจารณาจิตของลูกทั้งหลายมากขึ้น กว่าที่ได้จำแนก เพราะการที่ไม่จำแนกแยกออกมา อาจจะกว้างเกินไป กว้างเกิน จนลูกนั้นจะเกิดการสับสนวุ่นวาย

จึงแยกออกมาเป็น 4 สาย ซึ่งแต่ละสายนั้น ก็อาจจะมีสิ่งที่มันเป็นปลีกย่อย หรือว่าเป็นความละเอียดอ่อนที่ย่อยไปอีกตามดวงจิตแต่ละดวง ตามเส้นทางของแต่ละเส้น แต่ละสาย

ที่ได้สร้างกรรมดี และกรรมไม่ดี ที่เชื้อกิเลสเหล่านั้นส่งผลมาให้เป็นไป

เดินกลับไป ตามทางที่ตนทำเอาไว้

ทิ้งขยะไว้มากก็เก็บทิ้งเสีย ให้ออกจากชีวิตแห่งตน ลบล้างมันไปเสีย

มีสิ่งที่ดี ก็ให้ระลึกว่าสิ่งที่ดี ที่ละเอียดประณีตเหล่านี้
มันมีเพียงแค่หลอกให้เราติดอยู่ในนี้ ก็โยนมันทิ้งไป
ลบทุกสิ่ง ล้างทุกอย่างตามทางที่ตนมา เพื่อไปสู่พระนิพพาน

พระยารธรรมเอย.. และที่แยกเอาไว้เป็น 4 สายนี้ ก็เพื่อที่จะได้ ตรงตามกับเส้น
ทางแต่ละเส้นที่เป็นเส้นหลัก เราอาจจะเดินข้างๆ เส้นหลัก หรือวนเข้ามาในเส้นหลัก ทั้ง
4 เส้นนี้ วนออกไป เพราะว่ามันตามกรรมของตน วนออกนอกทางเล็กน้อย แล้ววนกลับ
เข้ามาก็ได้

อย่างน้อย ก็มีทาง 4 เส้น นี้เป็นหลักให้เรายึดตาม เดินตาม ให้เรานั้นใช้เป็นหลัก
ในการที่จะเดินต่อไป อย่างทางสายกลาง ทางสายกลาง ก็คือ ใช้เป็นหลักโดยไม่ยึดติด ตั้ง
เป๊ะเกินไป จนตนสับสน เมื่อมีบางสิ่งไม่ค่อยจะเหมือนตน หย่อนเกินไป ก็คืออาจจะไม่มี
แนวทางให้ดูเลย เราต้องขวนขวายหาเอง จนมันเป็นทุกข์ จนมันกลายเป็นสิ่งที่ขวนขวายเกินไป
จนทำให้เข้าไม่ถึง อย่างนี้ล่ะ

พระยารธรรม.. จึงแยกออกมาเป็น 4 สายนี้ เอาไว้ และการแยกออกมาเป็นสาย
หลักแต่ละสายนี้ ก็เพื่อที่จะให้ดวงจิตทั้งหลาย ได้พิจารณาตรึกตรองดู ตามเชื้อกิเลสแห่ง
ตนที่ได้สร้าง ได้ทำเอาไว้ ตามกรรมของตนที่ได้สั่งสมเอาไว้ ในรูปแบบต่างๆ เพราะการ
ทำความดี ก็มีคุณดีหลายอย่างให้ทำ การทำความชั่ว ก็เช่นเดียวกัน ก็มีมากมายในการ
ทำเหมือนกัน

ฉะนั้น.. องค์พระอรหันต์ อาจจะได้ สร้างความดีมาก ด้วยการทำสมาธิ สร้าง
ความดีมาก ด้วยการทำกรรมฐาน ในแต่ละกองที่แตกต่างกันไปได้สร้างความดี ด้วยการ
เต็มสติ เต็มปัญญามากโดดเด่นกว่าตัวอื่นอย่างนี้เป็นต้น

กรรมทั้งหลาย การกระทำทั้งหลาย สิ่งทั้งหลายที่เล็กๆ น้อยๆ เหล่านั้น มันจะ
สั่งสมมา เป็นเส้นทางของดวงจิต แต่ละกลุ่ม ซึ่งรูปแบบอาจคล้ายกัน แบ่งออกมาเป็น 4
กลุ่ม แต่ว่าความละเอียดมันก็จะแตกต่างกันไปอีก อย่างนี้ล่ะ

พระยารธรรม.. ที่เป็นเหตุแห่งการแยกสาย มาเป็น 4 สาย แยกก็เพื่อให้ลูกทั้งหลาย
นั้น ได้มีเส้นทางหลักแห่งการประพฤติปฏิบัติ และถ้าเกิดว่ามีความแปลก แตกจากเส้นทาง
นี้เล็กน้อย ก็ไม่ต้องคิดอะไร ขอเพียงแค่ ดูที่จิต ที่ใจของตน ว่าตนนั้น ดับกิเลสได้หรือเปล่า
ดับกรรมได้หรือเปล่า สามารถยกจิตแห่งตน ให้พ้นจากความทุกข์ได้หรือเปล่า เท่านั้นล่ะ

พระยารธรรม.. พอจะเข้าใจบ้างหรือยัง ธรรมที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ.. พอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าค่ะ

องค์พระอรหันต์ นั้นท่านก็คือ มีหน้าที่ทำให้กิเลสของท่านสิ้นไป ดับการเกิดของ

ตัวท่านเอง ซึ่งคนเรานั้น มันก็จะมี การสร้างกรรมที่ดี และชั่ว มาแตกต่างกัน เรียกว่า เป็นหนทางของแต่ละคน

การวนอยู่ในวัฏสงสาร คือ การสร้างเส้นทางให้ทอดยาวออกไปเรื่อยๆ จนวนวน สับสนวุ่นวาย จนว่ามันไม่มีที่สิ้นสุด

การที่เราจะเป็นองค์พระอรหันต์ หรือไปสู่พระนิพพาน ก็คือ ทวนกลับตามทาง เส้นทางนั้น และลบล้างทางเส้นทางนั้นให้มันหายไป

ซึ่งแต่ละคนก็อาจจะแตกต่างกัน แต่พระพุทธองค์ได้จำแนกออกมาเป็น 4 สาย เพราะว่ามันจะได้เป็นหลักในการยึด แต่ก็ไม่ได้จำเป็นว่า จิตของเราจะต้องเหมือนสายนี้ หรือสายนั้นตรงเป๊ะ ตามที่พระองค์ท่านได้แสดงเอาไว้ อาจจะแตกต่างเล็กน้อย แต่ก็ไม่ เป็นไร ไม่ใช่เรื่องผิด

ขอเพียงแค่ว่า เรานั้นดับกิเลสในตัวเราได้ก็พอ และเราก็เอาลักษณะคล้ายกันก็พอ ไม่จำเป็นต้องเหมือนทั้งหมด

ที่แบ่งแยกไว้ ก็เพื่อให้ลูกทั้งหลายไม่สับสน เพราะมองในมุมที่กว้างเกินไป กว้าง จนไม่อาจยึดสิ่งใดเป็นหลักได้ จึงไม่สามารถเข้าใจ ท่านจึงแยกไว้ให้เป็น 4 สาย ของการ เดินเข้าสู่พระนิพพาน ที่เป็นสายหลัก

เราก็สามารถเทียบว่า เราอยู่ในประมาณสายไหน แล้วเราก็สามารถปฏิบัติตาม แนวทางคล้ายคลึงกับสายนั้นได้ โดยที่ไม่ต้องเหมือนทั้งหมดก็ได้

จำแนกแยกไว้ ก็เพราะดวงจิตทั้งหลาย มีเชื้อแห่งกิเลส และกรรมที่แตกต่างกัน เมื่อจะทวน กลับ มันก็เลยต้องมีหนทางที่แตกต่างกันเป็นธรรมดา เข้าใจอย่างนี้แล้ว พระพุทธเจ้าคะ

วันนี้ ลูกเข้าใจแล้วว่าพระอรหันต์มีกี่แบบ มีกี่สาย แยกเพราะอะไร ทำไมต้องแบ่ง แยก และเราต้องประพฤติปฏิบัติตามแบบไหน จึงจะถูกต้องตามหลักธรรมที่แท้จริง ไม่ยึด หลักจนตึงเกินไป ไม่อ่อนจนเกินไป จนเรานั้นนะไม่มีหลัก จนสับสนวุ่นวาย

เข้าใจอย่างนี้แล้วพระพุทธเจ้าคะ ใ้วันพรุ่งนี้ ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมเรื่องของพระ อรหันต์ แบบที่ 1 หรือสายที่ 1 ในสายต่างๆ ไล่ไปจนครบ 4 สาย ตามที่พระองค์ทรงเมตตา ชี้ทางมานะเจ้าคะ ลูกจะได้รู้ว่า มันมีทาง 4 ทาง แต่ทาง 4 ทางนั้น มันเป็นอย่างใบบ้างนะ เจ้าคะ

วันนี้ ลูกคงต้องขอกราบลาก่อนนะเจ้าคะ ใ้จะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่เจ้าคะ

สาธุ

ตอนที่ 335 **พระอรหันต์สายสกุลวิปัสสโก**

ในเช้าของวันที่ 11 พฤษภาคม พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า เมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไปดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าฟังธรรมถึงองค์พระอรหันต์แบบที่ 1 นะเจ้าคะ องค์พระอรหันต์แบบที่ 1 หรือสายที่ 1 นั้น ท่านมีสภาวะธรรมเป็นแบบไหน ท่านยึดหลักการประพจน์ปฏิบัติอย่างไรหรือเจ้าคะ ท่านจึงสามารถประพจน์ปฏิบัติจนเป็นองค์พระอรหันต์ได้ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังด้วยเถิดพระพุทธเจ้าคะ”

พระพุทธองค์ : ดีแล้วละ พระยาธรรมเอเย.. ถ้าอย่างนั้นก็จงตั้งใจฟังให้ดี การที่ลูกนั้นตั้งใจฟัง จะช่วยให้ลูกนั้นเข้าใจในธรรมที่ได้ยินได้ฟัง เข้าใจอย่างแท้จริง ทำใจของตนให้สงบเถิด อย่าปล่อยความคิดให้มันฟุ้งซ่านไปทางโน้นทางนี้ละลูก เพราะธรรมทั้งหลายเป็นสิ่งสำคัญยิ่งนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรื่อง ของสายแต่ละสายขององค์พระอรหันต์นั้นเป็นสิ่งสำคัญ เพราะจะเป็นแนวทาง ที่ทุกดวงจิตจะใช้ยึดเป็นหลักในการประพจน์ปฏิบัติ ตาม เพื่อเข้าสู่พระนิพพาน ถึงแม้ว่าจะไม่เหมือนซะทีเดียว แต่อย่างน้อยก็เข้าใจว่ามีหนทางคร่าวๆ ไว้ประมาณนี้ อย่างน้อยก็รู้แล้วเห็นแล้ว เข้าใจบ้าง

พระยาธรรมเอเย.. ในสายที่ 1 ของ การเป็นองค์พระอรหันต์นี้ เรียกว่า การเดินทางเข้าสู่พระนิพพานเส้นทางที่ 1 จะเรียกว่าอย่างนี้ได้ และก็มึนาม มีชื่อสมมุติเรียกไว้ในคัมภีร์ที่บันทึกเอาไว้ว่า **สกุลวิปัสสโก** ซึ่งเป็นพระอรหันต์ที่สมมุตินามขึ้นมา ตามรูปแบบของการประพจน์ปฏิบัติตาม

พระยาธรรมเอเย.. องค์พระอรหันต์ในรูปแบบที่ 1 หรือสายที่ 1 นี้ ท่านทั้งหลายเหล่านั้น จะมีเพียงแค่ความดีที่ตั้งใจทำ เป็นสิ่งนำพาให้ชำระกิเลสจนสิ้น แล้วเข้าสู่พระนิพพาน โดยไม่ได้มีญาณวิเศษอะไร คือจะไม่มีความรู้ หรือญาณรู้อื่นๆ นอกเหนือจากการรู้ว่าจะต้องประพจน์ปฏิบัติตนเช่นไร เพื่อที่จะดับกิเลสแห่งตนได้ ท่านจะรู้เพียงเท่านี้ เช่นท่านก็จะรู้ถึงการทำความดี ว่าการที่เราจะดับการเกิดแห่งตนได้ เราจะต้องมีศีล เราจะต้อง

มีการทำความดี โดยการทำความแก่ผู้อื่น เพื่อชำระความโลภ ความหลง กิเลสแห่งตน

เราจะต้องมีสติตั้งมั่น มีการฝึกสมาธิให้จิตของเรานิ่ง เมื่อจิตของเรานิ่งพอ เราก็จะเอากำลึงแห่งจิตนั้นค่อยๆ มาพิจารณาให้รู้ ให้เห็นตามความเป็นจริง ตามธรรมที่องค์พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนสั่งเอาไว้

ที่นี้ องค์พระอรหันต์ในแบบนี้ ท่านก็จะตั้งใจทำความดีอย่างแท้จริง อยู่บนศีล ก็จะรักษาศีล อย่างจริงจังแท้จริง ตั้งใจแน่วแน่ ทำสมาธิ ถ้าได้ตั้งสติไว้ในอารมณ์ไหนแล้ว ก็จะตั้งมั่นอยู่ในอารมณ์นั้น ไม่สับสนวุ่นวาย ไม่โยกจิตออกไปทิศทางอื่น

รักษาอารมณ์นั้นให้สงบนิ่งเอาไว้ เช่น การดูลมหายใจเข้า ออก ท่านก็จะตั้งมั่นดูลมหายใจ เข้า ออก อย่างเดียว ดูจนเข้าสู่สมาธิในระดับฌานต่างๆ แต่ท่านจะไม่รับรู้ ไม่ดูไม่เห็นสิ่งอื่นใด นอกจากความสงบที่เกิดขึ้นในจิตของท่าน

ท่านก็จะอาศัยกำลึงแห่งฌานสมาธิ หรือความสงบนั้นมาเติมพลังให้กับจิต

ให้จิตนั้นมีปัญญา ตรึกตรอง ทบทวน

รู้แจ้งเห็นตามความเป็นจริงของสิ่งทั้งหลาย

ที่มันเกิดขึ้น มีอยู่ และดับไป

แล้วค่อยๆ ถอดถอน ความยึดติดลุ่มหลง ทั้งตัวเรา ตัวเขา

ถอดถอนความยึดติดลุ่มหลงในตัวบุคคล ลาภยศ สรรเสริญ

สิ่งต่างๆ ทั้งหลายที่เป็นกิเลส หลอกตาหลอกใจ

ท่านก็จะค่อยๆ รู้ตาม ถอดถอนตามไปเรื่อยๆ เรื่อยๆ พิจารณาถึงความไม่เที่ยง บ้าง พิจารณาถึงกฎแห่งกรรมบ้าง พิจารณาถึงธรรมะบ้าง แล้วก็ฝึกจิตตนให้นิ่งอยู่ในสมาธิ ให้อยู่ในการรักษาศีล จุติของตนให้มันสงบ ประพฤติปฏิบัติอยู่อย่างนี้ เป็นปี 2 ปี 10 ปี 20 ปี ก็อยู่อย่างนี้

จนความดีที่ตนนั้นมุ่งมั่นตั้งใจประพฤติปฏิบัติ ค่อยๆ ส่งผลกำหนดดวงจิตดวงนั้น ให้ ค่อยๆ รู้ตื่น รู้แจ้งขึ้นเรื่อยๆ เพราะว่าความดีกำหนดจิตให้ออกจากกิเลสตัณหา ไกลขึ้น ทุกวันๆ

จิตดวงนั้น ก็จะยิ่งรู้วิธีการถอดถอนกิเลส ดับกิเลสละเอียดอ่อนขึ้นทุกวันๆ

จิตดวงนั้น ก็ยังคงทำความเพียรเช่นนั้นอยู่เรื่อยๆ เรื่อยๆ

จนวันหนึ่งที่จิตดวงนั้นสามารถที่จะหลุดจาก กิเลสทั้งหลาย กรรมทั้งหลาย ผลของกรรมทั้งหลาย

จิตดวงนั้นหลุดจากการยึดเอา ถือเอาสิ่งทั้งหลายบนโลกนี้เป็นตัวเป็นตน เป็นของ
ตน จนเกิดการวางเฉย กับทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้ จนสำเร็จเป็นองค์พระอรหันต์ เช่นนี้ละ

พระยารธรรม.. รูปแบบที่ 1 ที่องค์พระอรหันต์ บางกลุ่ม เขาเลือกที่จะเดินตาม
ทางเส้นนี้ ไม่รับรู้สิ่งใด นอกเหนือจากการดูใจ ดูกาย ดูจิตของตน ให้อยู่ในกรอบของความดี
ให้อยู่ในกรอบของความสงบ ให้อยู่ในกรอบของการชำระกิเลส ให้รู้แจ้ง รู้ตื่น ตามคำสอนสั่ง
ถึงแม้ว่าจะไม่เห็นอดีตชาติ ไม่เห็นอนาคต ไม่รู้ ไม่มีญาณพิเศษอื่นๆ ท่านก็ไม่ได้สนใจในสิ่ง
เหล่านั้น เพราะท่านได้รู้ เข้าใจหนทาง ที่จะทำให้กิเลสทั้งปวงสิ้นไปจากตัวของท่านแล้ว

ฉะนั้น.. ไม่จำเป็นต้องเห็น ท่านก็รู้ว่า กฎแห่งกรรม มีจริง รู้ด้วยปัญญา รู้ด้วย
การเข้าถึงของจิตดวงนั้น ถึงแม้ท่านจะไม่เห็นว่า ชาติก่อนหรือชาติหน้าจะเป็นอย่างไร แต่ละ
คน แต่ละดวงจิต จะเป็นแบบไหน ท่านก็ไม่ได้สนใจ เพราะว่าตัวของท่านนั้น รู้วิธีการ
ทำตนให้เข้าใจ โดยที่ไม่ต้องเห็นก็ได้ ท่านนั้นสามารถเข้าใจได้ ทั้งที่ไม่เห็น

ท่านมีปัญญามากพอ ที่จะรู้ถึงสิ่งต่างๆ ตามความเป็นจริง ตามคำสอนขององค์
พระพุทธเจ้า ท่านรู้กิเลส รู้ตัณหาในตน

รู้กิเลส รู้ตัณหา ตามที่องค์พระพุทธเจ้าทรงสอนสั่ง เห็นโลกนี้เต็มไปด้วยกิเลส
ตัณหา เห็นโลกนี้เต็มไปด้วยของไม่เที่ยง ของไม่มีอยู่จริง เห็นโลกนี้มีแต่ความวุ่นวาย น่า
เบื่อหน่าย ยิ่งนัก

แล้วก็มีจิตที่ตั้งมั่นต่อองค์พระพุทธ องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์ อย่างตั้งใจ
อย่างแน่วใจ โดยไม่สาดสายไปทางอื่น เพราะองค์พระอรหันต์ในแบบนี้ ไม่ค่อยจะคิดมาก ไม่
ค่อยจะลังเลสงสัยมาก ไม่ค่อยจะสนใจอะไรมากมาย เพราะว่ามีสมาธิมั่นคงอยู่แล้ว

ศรัทธาเชื่อ เชื่อในองค์พระพุทธ เชื่อในองค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์ จึงมั่นใจ
ในการทำความดีเป็นหลัก โดยที่ไม่จำเป็นต้องเห็น หรือต้องรู้ ต้องพบ ต้องเจอด้วยตัว
ของตนเอง เพียงแค่มุ่งมั่นตั้งใจทำความดีตาม ให้ความดีในแต่ละอย่างที่ท่านทำนั้น ปรากฏ
ชัดเจนแก่ตนขึ้นเรื่อยๆ เรื่อยๆ

จนตนนั้น สามารถอาศัยความดีเหล่านั้น

ชำระกิเลส คือ ความหลง ความรัก ความโลภ ความโกรธ แห่งตนได้

ชำระตัณหา คือ ความอยาก และความไม่อยาก แห่งตนได้

สามารถถอดถอน รู้แจ้งตามความเป็นจริงว่า รูปไม่เที่ยง เวทนาไม่เที่ยง

สัญญาไม่เที่ยง สังขารไม่เที่ยง วิญญาณไม่เที่ยง

รูป ไม่ใช่ตัวตน ไม่ใช่เรา ไม่ใช่เขา ไม่มีอยู่ในเรา

เราก็คือ ดวงจิตอันบริสุทธิ์

ส่วนสิ่งทั้งหลายที่มีเหล่านี้มันเป็นเรื่องของ กิเลส

มันเป็นเรื่องของ กรรม มันเป็นเรื่องของ ผลของกรรม

จิตของเรา ควรละเสีย ซึ่งความยึดติดในตัวในตน

จิตของเรา ควรละเสีย ซึ่งการลุ่มหลงว่า นั่นคือเรา คือของเรา

จิตของเรา ควรทำแต่ความดี เพื่อไม่ให้จิตนั้นตกต่ำลงไปอีก

จิตของเรา ควรละจากการทำชั่วทั้งปวง

เพื่อจิตของเรานั้น จะได้หลุดพ้นจากกรรมดี และกรรมชั่ว

หลุดจากการยึดติด การมี การลุ่มหลง การเวียนว่ายตายเกิด เราจะได้ไปสู่พระนิพพาน

พระยาธรรมเอย.. องค์พระอรหันต์สุกขวิปัสสโก สายที่1 แบบที่ 1 นั้นมี
สภาวะธรรมเป็นเช่นนี้แหละลูก ท่านรู้ตื่น ด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจ ความดี รู้ตื่นด้วยความศรัทธา
มันหมายความว่าท่านจะต้องประพฤติปฏิบัติตาม องค์พระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์

ท่านมีความตั้งใจอย่างนี้ เช่นนี้ โดยไม่มีความคิดอื่นๆ ฟุ้งซ่านมากมาย ท่านจึง
แน่วแน่ตั้งใจในความดีอยู่บนศีลที่บริสุทธิ์ อยู่บนธรรมที่สว่างไสว อยู่ตามการประพฤติ
ปฏิบัติของพระสงฆ์ผู้ประพฤติปฏิบัติดี ทำความดีจนจิตของท่านละกิเลสได้แล้ว ท่านก็
สามารถดับการเกิดได้ โดยไม่จำเป็นที่จะต้องมียุทธวิเศษอะไรมากมาย

องค์พระอรหันต์ในรูปแบบนี้ ก็จะตรงกับจริต หรือว่านิสัยของดวงจิตในกลุ่มที่มี
ศรัทธานั้นเป็นตัวนำ ของความรู้สึกในจิต เมื่อมีศรัทธาก็เลย ไม่มีความสงสัยมากมาย
ไม่ต้องรู้ ไม่ต้องเห็น ไม่ต้องทดสอบอะไรทั้งหมดทั้งสิ้น เชื่อทำตามว่าจะดีแน่ แล้วพิจารณา
ตามให้เห็นตาม จนถอดถอนกิเลส จนหมดจนสิ้น เท่านั้นล่ะ

พระยาธรรม.. จิตกลุ่มนี้จึงเป็นจิต ที่มีความศรัทธานำ จึงไม่สงสัย ไม่วุ่นวาย การ
ประพฤติปฏิบัติ จึงเป็นไปด้วยความสงบเรียบร้อย ตั้งใจ มีศีล มีธรรม มีสมาธิ มีปัญญา
ตั้งใจเอาความดีเหล่านั้นกลับมาถอดถอนรูป ถอดถอนนาม ถอดถอนกิเลสที่มีอยู่ เป็นอยู่
จนจิตดวงนั้น สามารถ รู้แจ้งในกายนี้ว่า ไม่เที่ยง รู้แจ้งในตัวในตนว่าไม่มี แล้วสามารถ
เข้าสู่พระนิพพานได้ อย่างนี้ล่ะ

พระยาธรรม.. แล้วที่กล่าวมาในสายหนึ่งๆ นั้น หรือรูปแบบหนึ่งๆ นั้น ไม่ใช่ตัว
ตัวตน ของบุคคลผู้ใดผู้หนึ่ง

พระยาธรรมเมย.. แต่มันเป็นหนทางที่เป็นหนึ่งสายของการเดินทาง แนวทางการประพฤติปฏิบัติ ที่เป็นไปตามจริตนิสัยของดวงจิตบางกลุ่ม ที่สามารถยึดหลักแนวทางนี้ เข้าสู่พระนิพพานได้ ซึ่งไม่ผิดอะไร ถ้าไม่อย่างนั้น เดียวก็จะกลัว จะตกใจว่าทำไมเราไม่รู้ อย่างเขา ไม่เห็นอย่างเขา ทำไมไม่เป็นอย่างเขา เราเป็นอย่างเรานี้ละ ดีแล้วลูก

จะเป็นแบบไหนก็ตามขอให้ไม่ผิดไปจากแบบ ทำความดี ละกรรมชั่ว ทำความดี ขำระกิเลส จุดมุ่งหมาย คือพระนิพพาน ถือว่าใช้ได้ ถือว่าไม่ผิดหลักคำสอนขององค์ พระพุทธเจ้า

ที่จิตทั้งหลาย จะต้องมียุทธูปแบบของการปฏิบัติ ในแบบต่างๆ ก็เพราะว่า เชื้อแห่งกิเลสที่มันเกาะกุมจิตดวงนั้นมานาน จนกลายเป็นนิสัย หรือจริต ตามเชื้อกิเลสเหล่านั้น มันมียุทธูปแบบต่างๆ ตามแต่ละดวงจิตที่ถูกครอบงำมา

ฉะนั้น.. แต่ละสายจึงต้องมีหนทางของการชำระกิเลส รู้ไม่รู้ เห็น ไม่เห็น ตามจริตของแต่ละดวงจิต ซึ่งในสายนี้ ชัดเจนไปในทางของศรัทธา จริตก็จะสามารถประพฤติปฏิบัติ เข้าสู่พระนิพพานได้อย่างง่ายดาย ถ้ายึดหนทางนี้ ก็ถือว่าใช้ได้ ขอให้ไปถึงพระนิพพานเท่านั้น ถือว่าจบกิจ อย่างนี้ละ

พระยาธรรม.. เมื่อเราประพฤติปฏิบัติแล้วเรา เอนไปในทางใด หรือรูปแบบใด สายใด หนทางใด แนวทางใด เราก็แค่พิจารณาตนอยู่ในแนวทางนั้น ให้รู้ให้เข้าใจว่าอาศัยทางนี้ทำได้ ไม่ผิด เพราะมีบัญญัติไว้องค์พระพุทธเจ้าแยกสายเอาไว้ไม่ผิดอะไร อย่างนี้ละ

พระยาธรรม.. พอจะเข้าใจบ้างหรือเปล่าลูก ในแบบที่ 1 สายที่ 1 ของการเดินทาง เข้าสู่พระนิพพาน มีสภาวะธรรมเป็นแบบไหน เกิดขึ้นในสายนี้เพราะอะไร

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

พอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าค่ะ ว่าองค์พระอรหันต์สุกขวิปัสสโก สายที่ 1 นี้ เป็นผู้ที่ยึดหลักการเชื่อมั่น หรือศรัทธานั้นเป็นที่หนึ่ง จึงเชื่อมั่นศรัทธาในความดี มีศีลบริสุทธิ์ แล้วก็มีความที่ตั้งมั่นในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ประพฤติปฏิบัติอย่างเรียบง่าย และนำเอาความดีของตน มาพิจารณา ถอดถอน ความไม่เที่ยง ทั้งรูป ทั้งนาม ถอดถอนกิเลส จนสามารถเอาชนะได้ และพระอรหันต์สายนี้ก็เป็นสายที่มีจริต หรือนิสัยรูปแบบของการมี ศรัทธานำ ส่วนใหญ่ก็ จะปฏิบัติตามสายนี้ ก็ถึงซึ่งพระนิพพานได้เช่นเดียวกัน เข้าใจอย่างนี้เจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ที่ทรงเมตตา แสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟังนะเจ้าคะไว้
ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่พระพุทธรเจ้าคะ

สาธุ

ตอนที่ 336 **สุขวิปัสสโกกับความเป็นทิพย์**

ในเช้าของวันที่ 12 พฤษภาคม พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า เมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. เมื่อวานนี้ ลูกจะได้เฝ้าทูลถามถึงการประพฤติปฏิบัติ หรือสภาวะธรรมของสาย องค์พระอรหันต์ของสาย สุขวิปัสสโก แบบที่ 1 หรือสายที่ 1 นะเจ้าคะ ลูกได้ทูลถามไปแล้ว แล้วก็ได้ฟังคำอธิบายแล้ว ก็พอเข้าใจอยู่ในระดับหนึ่ง

แต่ทีนี้ ลูกก็ยังมีสงสัย อีกสักหน่อยหนึ่ง ซึ่งลูกคิดว่า ถ้าลูกถามเรื่องนี้ไปแล้ว ให้ละเอียด วันหนึ่ง คนที่เขามาฟังธรรม ที่ลูกแสดงตามพระองค์สอนนี้แล้ว เขาก็อาจจะไม่ต้องสงสัย เหมือนที่ลูกสงสัย ลูกจึงจะขอเฝ้าทูลถามถึงเรื่อง องค์พระอรหันต์สาย สุขวิปัสสโก อีกสักเรื่องหนึ่งนะเจ้าคะ”

พระพุทธรูป : ดีแล้วละ พระยารธรรม.. แล้วลูกนั้นไปตั้งใจ สงสัยตรงไหนเข้าละ จงกล่าวธรรมนั้นมาเถิด..พระยารธรรม มันไม่มีอะไรผิด ไม่มีอะไรที่จะต้องไม่ถาม ถ้าหากว่าใจของเรารู้สึกว่ามันยังไม่กระจ่างแจ้ง เพราะการที่เราจะเรียนรู้เพื่อเข้าสู่พระนิพพานนั้น ต้องหมดข้อสงสัยทั้งหมด จึงสามารถที่จะเข้าสู่พระนิพพานได้

ฉะนั้น.. ลูกจงถามธรรมที่ลูกนั้นสงสัยมาเถิด แล้วเดี๋ยวจะอธิบายธรรมนั้นให้ฟังอีกทีหนึ่ง ไม่ต้องเกรงหรือกลัว เพราะการที่ไม่รู้แล้วถาม ไม่เข้าใจ ทักท้วง การที่ไม่เข้าถึงแล้วตั้งใจทำให้เข้าถึงด้วยตัวของตนเอง นั้นเป็นเรื่องที่ดี ไม่ใช่เรื่องของการน่าอายไม่ใช่เรื่องของการเกรงใจ ไม่ใช่เรื่องอื่น แต่เป็นเรื่องที่ต้องทำให้เข้าใจนั้นละ ดีแล้ว..พระยารธรรม จงกล่าวธรรมที่รู้สึกว่าจะติดค้างอยู่ในใจ ต้องการคำอธิบายนั้นมาเถิด..พระยารธรรม..

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรูป ที่ทรงเมตตาให้ลูกได้ถามถึงเรื่องที่ลูกสงสัยเจ้าคะ ลูกสงสัยว่า องค์พระอรหันต์สายสุขวิปัสสโก นั้น ท่านใช้กรรมฐานกองไหน ในการประพฤติปฏิบัติบำเพ็ญหรือเจ้าคะ หรือว่าท่านใช้ทั้ง 40 กอง หรือว่าใช้กองใดกองหนึ่ง

หรือใช้เฉพาะการดูมหายใจเข้า ออกนะเจ้าคะ ทำไมท่านถึงไม่มีความเป็นทิพย์ เห็นผี เห็นเทวดาไม่ได้ เพราะอะไรหรือเจ้าคะ

พระยารธรรมเอย.. องค์พระอรหันต์สาย สุขทวีปัสสโก นั้น เป็นจิตที่เขามีความตั้งมั่นในคุณความดี แค่เฉพาะสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และยึดหลักสิ่งนั้นเอาไว้ เพื่อที่จะไปให้ถึงด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจ

ฉะนั้น.. ถ้าหากว่าเขาได้ทำกรรมฐานกองไหนแล้ว เขาก็จะยึดเอากองนั้นเป็นหลักในการประพฤติปฏิบัติ เอาจริงเอาจัง เอาให้มันได้ ในกรรมฐานกองนั้น

และองค์พระอรหันต์สาย สุขทวีปัสสโกนี้ ก็สามารถทำกรรมฐานได้ทั้ง 40 กอง เช่นเดียวกันเพียงแต่ว่า ขึ้นอยู่กับการที่เรานั้นหยิบเอาอะไรมาเป็นอารมณ์ แล้วเราไปได้ไปเพ่งไปจ้องดู ไปเอาผลของสมาธินั้น ไปทำให้เกิดผลอย่างนั้นอย่างนี้ ให้มีผลของสมาธิ ทำให้เห็นสิ่งนั้นสิ่งนี้

หรือว่าเราจะดับการรับรู้ การมองเห็น ได้ด้วยตัวของเราเอง โดยที่ไม่รู้ไม่เห็น ไม่สนใจในสิ่งที่เห็น เมื่อจะเห็น ก็ตัดความเห็นนั้นทิ้งไป เพราะพระอรหันต์สาย สุขทวีปัสสโกนั้น ท่านถืออารมณ์ใดอารมณ์หนึ่งที่ท่านหยิบขึ้นมาแล้วนั้น เป็นที่ตั้งแห่งจิต

ถ้ามีสิ่งใดที่มันผ่านเข้ามาบรรจบ หรือมองเห็นสิ่งใด ท่านจะถือว่าสิ่งเหล่านั้น เป็นสิ่งที่นอกเหนือจากสิ่งที่ท่านกำลังตั้งใจทำอยู่ ท่านก็จะดับความรู้ทั้งหมดทิ้งไป ด้วยตัวของท่านเอง

ฉะนั้น.. ไม่เกี่ยวว่าจะหยิบเอากรรมฐานกองใดขึ้นมา เกี่ยวแค่ที่ว่า ท่านนั้นใช้อะไรเป็นอารมณ์ตั้งมั่น และตั้งมั่นโดยการตัดความรู้อื่นๆ ทั้งหมดทิ้งสิ้น เช่น ท่านจะหยิบดิน น้ำ ลม ไฟ ขึ้นมาพิจารณาก็ได้ แต่ท่านไม่ได้เพ่ง เพื่อให้เกิดฤทธิ์ เกิดคุณวิเศษต่างๆ หรือเพ่งเพื่อเกิดสิ่งอื่นใด

ท่านก็จะเอาใจของท่านตั้งมั่นเฉยๆ อยู่กับสิ่งนั้น ที่หยิบขึ้นมา ไม่ว่าจะเป็ดิน เป็นน้ำ เป็นไฟ หรือว่าเป็นลม ท่านก็จะเอาแค่สิ่งที่ท่านหยิบขึ้นมานั้นวางอารมณ์ให้นิ่ง แล้วก็ยึดเอาความนิ่งนั้น มาเป็นกำลังแห่งจิต เพื่อที่จะกลับมาดู ที่ตัวที่ตน ถอดถอน ในความเป็นตัวเป็นตนนั้นให้ได้ ให้จบลง ถอดถอนในกาย ถอดถอนในกรรม ถอดถอนในกิเลสตัณหา

ยึดมั่นในการทำความดี อยู่บนพื้นฐานของการมีศีลบริสุทธิ์อยู่เสมอ

ทำความดีด้วยความเพียร ความอดทน

ทำความดี ผิดฝนจิตให้หนึ่ง นิ่งแล้วก็ถอดถอนกิเลสในตนให้ได้
ทำอย่างนี้ไปเรื่อยๆ จนท่านนั้นสามารถที่จะดับกิเลสแห่งตนได้
ท่านไม่ได้สนใจเรื่องอื่นใด นอกเหนือจากนั้น

ฉะนั้น **พระยาธรรมเมย..** การทำจิตให้สงบ เราสามารถหยิบเอาอะไรก็ได้ทั้งนั้น
อาจจะมากกว่า กรรมฐาน 40 กอง ที่ถูกระบุเอาไว้แล้วนั้นก็ได้อีก เช่น จะจับเอาต้นไม้ ใบ
หญ้าจะเอาอะไรก็ได้ ทั้งนั้นละลูก มาเป็นสิ่งที่ตั้งมั่นไว้เป็นอารมณ์แห่งตน แล้วก็รวมจิต
ของตนให้สงบอยู่กับสิ่งนั้น ให้มีสติตั้งมั่น อยู่กับสิ่งนั้น คำบริกรรมนั้น เรื่องนั้น แล้วก็ทำให้
ตนนิ่งไป สงบไป ดับไป พักผ่อนไปกับสิ่งนั้น อารมณ์นั้นที่เราตั้งมั่น อย่างนี้ละ

พระยาธรรม.. คือ สิ่งที่ยึดพระอรหันต์สาย สุขวิปัสสนา เขากำกัน เองง่ายๆ
อย่างนี้ละกันนะจะได้เข้าใจง่าย คือทำอารมณ์ใดก็ได้อารมณ์หนึ่ง แล้วทำจิตให้ตั้งมั่นสงบ
อยู่กับอารมณ์นั้น โดยไม่เอาอารมณ์อื่นมาปน โดยยึดอารมณ์นั้น เป็นสิ่งที่ทำให้จิตนิ่งอยู่
ตรงนั้น แล้วก็ดับไปตรงนั้น เท่านั้นละ

พระยาธรรม.. เพราะองค์พระอรหันต์สาย สุขวิปัสสนานี้ ไม่ต้องการพิจารณาสิ่ง
อื่นใดให้มันกว้างไกล ไปกว่านั้น เพราะองค์พระอรหันต์สายนี้ ต้องการเพียงแต่ความสงบ
เพื่อที่จะถอดถอนกิเลสในตนให้ได้ ถอดถอนเพลิงแห่งการก่อให้เกิดในตนให้ได้ ท่านไม่ได้
สงสัยเรื่องโน้น เรื่องนี้ มากมาย หรือว่าไม่ได้มีความจำเป็น ที่จะต้องไปดู ไปรู้ ไปเห็น เพราะ
ท่านรู้แล้วว่าต่อไปให้จะรู้จะเห็น หรือไม่รู้ไม่เห็น ทุกอย่างต้องกลับมาลงที่ ถอดถอนตน
ถอดถอนกิเลส ถอดถอนการเกิดของตนให้ได้

ท่านจึงเดินทางสายนี้อย่างหนึ่งๆ เดินไปโดยทางเดียวเท่านั้น ตัดตรงเข้าสู่พระ
นิพพานเลยโดยไม่ต้องไปฝึกตัวอื่น ไม่ต้องไปพิจารณาวิภูษณสารนี้ ไม่ต้องไปรู้เรื่องอื่นๆ
ให้มันมากเรื่อง

ท่านจึงดูแค่อารมณ์ของจิต ทำความดี ขำระกิเลสค้นหา ทำจิตของตน ให้หมด
จากกิเลสค้นหา เท่านั้นก็พอ อย่างนี้ละ

พระยาธรรม.. เพราะความสงสัยในเรื่องต่างๆ ของท่านนั้น ไม่ค่อยจะมี
องค์พระอรหันต์สายนี้ จึงสามารถประพฤติปฏิบัติ โดยยึดหลักความดี
ที่เชื่อในองค์พระพุทธ องค์พระธรรม องค์พระสงฆ์
เชื่อในการดับกิเลสว่า มีอยู่จริง
ยึดหลักของศีล ที่พระพุทธเจ้าได้บัญญัติเอาไว้แล้ว

พิจารณาจนเห็นความเป็นจริง ที่มันซ่อนอยู่ในตัวของตน

แล้วก็ถอดถอนกิเลสให้จบ ท่านถือว่าจบกิจแล้ว

จิตที่ฝึกในเส้นทางนี้ เขาก็สามารถไปถึงพระนิพพานได้

แต่ถ้าหากว่า เราลองฝึกดูแบบนี้แล้ว แต่มันยังไม่สามารถ ทำให้เราหมดข้อสงสัย ยังสงสัยอยู่ดี ว่าอดีตชาติมีจริงมั๊ย อนาคตมีจริงหรือเปล่า หมายถึงตายแล้วจะไปไหน หรือว่าชาติหน้าจะเป็นยังไง การไปของจิตทั้งหลาย การเวียนวน เวียนว่ายในวัฏสงสารนี้ ในโลกแต่ละโลก อยากจะรู้ อยากจะทำความเข้าใจกับสิ่งเหล่านี้ เรื่องนรก เรื่องสวรรค์ เรื่อง การเวียนว่าย เวียนวน ปรรณนาที่จะรู้สิ่งเหล่านี้ เพราะรู้สึกว่ายืดแนวทางแบบที่ 1 นี้ ก็ไม่ได้ช่วยให้เราหมดข้อสงสัย เราก็จึงค่อยศึกษา ที่จะทำให้ตนมองเห็นสิ่งอื่นภายนอกได้

จริงแล้ว..**พระยารธรรมเอย..** กรรณฐานกองใดๆ ก็ตาม ทำยที่สุดแล้วมันก็รวมไปที่จิตสงบ เมื่อจิตสงบแล้ว ย่อมเป็นฌาน 4 ของสมาธิได้ทุกกองเลย แล้วก็เอาผลของฌาน 4 นั้น ไปใช้ในการท่องวัฏสงสาร หรือไม่ท่อง ไม่สนใจ เข้าใจแล้วหรือไม่เข้าใจ ก็เชิญท่อง ไปดูไป ให้มันเข้าใจ คลายความข้องใจของตนเองให้มันสิ้น ให้มันจบ แล้วค่อยกลับมาดูที่ตัว ที่ใจ ที่กายของเรา ดูที่กิเลสของเรา เพื่อเข้าสู่พระนิพพาน

ฉะนั้น.. ไม่มีอะไรแตกต่างกันมากหรือกลูก มันก็อยู่แค่ที่เราสิ้นความสงสัยแล้ว หรือยังไม่สิ้นถ้ายังไม่สิ้น ก็ลองใช้รูปแบบของ การเอากำลังของฌาน 4 ไปทำให้ ก่อเกิดความรู้ ที่เป็นความรู้ภายใน ที่ตนนั้น จะได้ดับความสงสัย อย่างนั้นก็จึงค่อยไปฝึกตัวอื่นๆ ตามกิเลสแห่งตน

กิเลสแห่งตน คืออะไร คือความอยากรู้มาก หรือไม่ต้องรู้มากก็ได้ เช่น คนที่มีจิตเป็นตัวปัญญา นำ เขาก็จะต้องคิด ตรึกตรองเรื่องของปัญญามาก สงสัยมาก อยากรู้มาก จิตที่มีความศรัทธาแล้ว เขาแค่ฟัง เขาก็ศรัทธา เชื่อว่ามีอยู่จริงและมุ่งมั่นตั้งใจปฏิบัติ ทำตนให้เห็นจริงตาม เช่น สายของสุขขวิปัสสโก ที่กล่าวมาในแบบที่ 1 นี้ละ

พระยารธรรม.. ฉะนั้น จึงไม่มีความแตกต่างอะไรกันเลย ทำยที่สุด ก็คือไปถึงพระนิพพาน เช่นเดียวกัน ไม่ต้องคิดอะไรให้มันมาก ก็แค่ทำไปเพื่อดับความสงสัย ไม่ใช่มีคุณวิเศษมากมายต่างจากกัน หรือดีกว่ากัน แยกจากกัน

องค์พระอรหันต์ จุดมุ่งหมายก็คือ เข้าสู่พระนิพพานนั่นละ จึงไม่ต้องสงสัยอะไรมากมายเลย คนที่เรียนรู้ในสายอื่นๆ แบบอื่นๆ เพื่อมีคุณวิเศษขึ้นมา ที่สมมุติว่าเป็นคุณวิเศษนั้น ก็แค่สมมุติขึ้นมา ให้ ดับกิเลสของตนที่แก้ถ้านัก ที่ตื้อนัก ดับทิฐิ อดตาตัวตน

ความสงสัย ความฟุ้งซ่านแห่งตนให้มันได้ แค่นั้นเองละ ก็แค่ทำความดี และเอาความดีนั้น
ดับกิเลสให้ได้ เท่านั้นละ

พระยารธรรม.. จึงไม่มีอะไรแตกต่างกันมากนัก บางคนที่ต้องไปฝึกให้รู้ให้เห็น ให้
แจ้งในจักรวาล ก็เพื่อจะได้ชี้ทางแก่ผู้อื่นได้ด้วย เพราะตนจะรู้การเวียนวนของจิตตนและ
ผู้อื่น เข้าใจวิภูสงสารได้มาก จึงสามารถชี้ทาง บอกทางแก่ผู้อื่น หรือสอนสั่งแนะนำกับศิษย์
ตนได้ อย่างนั้นละ

พระยารธรรม.. มันก็มีเหตุของมัน แต่เหตุอะไรก็ตาม ทำยที่สุดก็จบลงที่ ถอดถอน
กิเลสได้ ดับการเกิดแห่งตนได้ และเข้าถึงนิพพานได้ แค่นั้นละลูก

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ

พระพุทธรองค์เจ้าขา.. ถ้าอย่างนั้น องค์พระอรหันต์ สายสุกขวิปัสสโก นั้น ท่าน
มีผู้เดินตาม หรือว่าสอนสั่งตาม มีลูกศิษย์หรือเปล่าเจ้าคะ หรือว่าท่านไม่มีลูกศิษย์ ไม่ต้อง
สอนคนอื่น ท่านก็เลยดับแค่นั้น แล้วก็ไปแค่นั้นนะเจ้าคะ

พระยารธรรมเอย.. ทุกสาย ย่อมมีจิตที่มีจริตหรือนิสัย ที่ตรงกับสายแต่ละสาย
ฉะนั้น ต่อให้เป็นสายที่ 1 สายที่ 2 ที่ 3 หรือ ที่ 4 ย่อมต้องมีผู้ เรียนตาม รู้ตาม ปฏิบัติ
ตาม เพราะว่าแต่ละสาย มันเกิดขึ้นเพื่อตรงกับจริตของดวงจิตแต่ละกลุ่ม

ฉะนั้น.. ไม่ใช่ตัวตนของใครคนใดคนหนึ่ง ไม่ใช่ของของใคร คนใดคนหนึ่ง

ฉะนั้น.. ก็ต้องมีคนที่ เรียนรู้ก่อนแล้ว แล้วก็ก็มีคนที่จิตนั้นมีวิสัยที่ตรงกับกรรมฐาน
หรือว่าทางเส้นนั้น ที่ท่านนั้นควรจะเดิน ท่านก็ต้องฝึกตามเหมือนกัน

ฉะนั้น.. ทุกสายต้องมีลูกศิษย์ เพียงแต่ศิษย์ของตน ก็จะต้องปฏิบัติตามหนทางที่
ตนมีอยู่ เพื่อเข้าสู่พระนิพพานได้ อย่างนั้นละ

พระยารธรรม.. ฉะนั้น องค์พระอรหันต์ สายสุกขวิปัสสโกนั้น ท่านก็สามารถสอน
คนอื่นได้เหมือนกัน ถ้าสอนแล้ว เขาเป็นเหมือนตน ตนก็พาเขาพ้นทุกข์ได้

ถ้าสอนแล้วเขาไม่เป็นเหมือนตน เขาก็ต้องไปหาครูอาจารย์ที่ต่างจากตน ที่อยู่
คนละสายกับตน ฝึกต่อไปจนกว่าจะสามารถเอาการฝึกฝน ความรู้เหล่านั้น กลับมาดับตัว
ดับตน ดับกิเลสได้ ก็ถือว่าสำเร็จ เช่นนั้นละลูก

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ

พระพุทธรองค์เจ้าขา.. ถ้าอย่างนั้นองค์พระอรหันต์สายสุกขวิปัสสโกท่านใช้
กรรมฐานกองใดกองหนึ่ง หรืออารมณ์อะไรก็ได้ทั้งนั้น ขึ้นมาเป็นที่ตั้งแห่งการพิจารณา

ฉะนั้น.. ถ้าเกิดท่านทำตรงนี้ลึกเข้าไปเรื่อยๆ ท่านก็จะเข้าไปถึง สติปัฏฐาน 4 คือ การดูกาย ดูเวทนา ดูจิต อย่างนั้นด้วยหรือเปล่าเจ้าคะ เมื่อวานพระพุทธรองค์ ก็บอกว่าต้องพิจารณา เข้าไปถึงตรงนี้ แต่ลูกก็ยังสงสัยนิดนึงอยู่นะเจ้าคะ

พระยารธรรมเอย.. ทุกดวงจิตนะลูก ไม่ว่าจะปฏิบัติในสายใดก็ตาม ท้ายที่สุดแล้ว ต้องไปลงที่สติปัฏฐาน 4 คือ

การ ดูกาย เห็นกาย

ดูเวทนา เห็นเวทนา

ดูสัญญา เห็นสัญญา

ดูสังขาร เห็นสังขาร

ดูวิญญาณ เห็นวิญญาณ

เข้าใจกาย แล้วก็ต้องเข้าใจในความรู้สึกต่างๆ คือ เวทนา เข้าใจจิต เวทนา ในสติปัฏฐาน 4 นี้ หมายถึง ความรู้สึกของกิเลสที่มันซ่อนอยู่ด้วย ซึ่งเป็นความรู้สึกสุข หรือทุกข์ ที่มันเป็นอารมณ์ของจิต ที่มันถูกกิเลสครอบงำ ไม่ใช่เพียงเวทนาที่เกี่ยวข้องด้วยกาย

ฉะนั้น.. แยกออกไปเป็นเวทนาที่มันเป็นเรื่องของจิต ที่มันรู้ว่า นี่คือตัว คือตนของเรา ยึดไว้ ถือไว้ ความรู้สึกสุขทุกข์ อารมณ์ต่างๆ ที่มันเป็นเรื่องของกิเลส

ฉะนั้น.. ทุกดวงจิต ถ้าเกิดจะไปสู่พระนิพพาน จะต้องรู้รูป รู้สิ่งที่เกี่ยวข้องกับร่างกายนี้ทั้งหมด ว่ามันไม่เที่ยง มันไม่มีอยู่ในเรา มันไม่ใช่เรา

รู้ความรู้สึกแห่งกิเลส คือ ตัวรู้ที่มันอยู่ในจิต ที่ถูกกิเลสครอบงำอยู่

อันนั้น คือเวทนาทางจิต คือสุข คือทุกข์

คือสิ่งที่ยึด หรือไม่ยึด รับรู้เหล่านั้นนะลูก พิจารณาสิ่งเหล่านั้น ให้มันดับไป

แล้วก็ค่อยลึกเข้าไปสู่การพิจารณาจิต ดับที่จิตอีกทีหนึ่ง

ถอดถอนที่ตัวของจิตอีกทีหนึ่ง อย่างนี้ละ

พระยารธรรม.. ฉะนั้น ไม่ว่าจะป็นสายไหน สายที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 หรือ 4 ก็ต้องเข้าตรงนี้ เพราะประตุนิพพานนะลูก มีอยู่แค่ประตูเดียวเท่านั้น

คือการเข้าโดยการสลายตัวตน สลายกิเลสตัณหา

ดับทุกอย่างให้สิ้นไม่ยึดถือในสิ่งใด นั่นละมีประตูเดียวเท่านั้น

ถึงแม้จะเริ่มตันที่เส้นทางใดก็ตาม จะมาจากทางทิศเหนือ ใต้ ตะวันออก หรือตก ก็ตามต้องมุ่งสู่การดับกิเลสให้ได้

ที่มาจากที่ที่แตกต่าง เส้นทางที่แตกต่าง ด้วยเหตุของแต่ละดวงจิตที่เวียนว่ายตายเกิด มีเชื้อกิเลส ตัณหาที่แตกต่าง จึงต้องมาหยิบเอาการปฏิบัติที่ตรงกับรูปแบบแห่งตน เพื่อดับกิเลสแห่งตน แต่ที่สุด ก็คือพระนิพพานนั้นนะลูก จึงไม่สามารถหลีกเลี่ยงการพิจารณาสติปัฏฐาน 4 นี้ ได้เลย

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง ลูกเข้าใจชัดเจน เข้าใจทั้งหมดขององค์พระอรหันต์สายที่ 1 แล้วละเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟังนะเจ้าค่ะ เพราะลูกคิดว่า ถ้าลูกยังสงสัยอยู่ อีกหน่อยคนเขามาฟังคลิปปธรรมะที่ลูกแสดงตามพระองค์นี้ เขาก็คงสงสัยอยู่เช่นเดียวกัน

ฉะนั้น.. ลูกก็เลยทูลถาม เพื่อที่จะไม่ต้องสงสัยอะไรอีก จะได้เข้าใจอย่างแท้จริง จะได้ไม่เป็นการถกเถียงในภายหลัง ตามความคิดความเข้าใจของแต่ละคนนะเจ้าค่ะ

วันนี้ ลูกคงต้องขอกราบลาก่อนนะเจ้าค่ะ ไว้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่อีกเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 337 **พระอรหันต์สายเตวิชโช**

ในเช้าของวันที่ 14 พฤษภาคม พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า เมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ลูกจะเฝ้าทูลถามถึง องค์พระอรหันต์สายที่ 2 นะเจ้าคะ องค์พระอรหันต์สายที่ 2 นั้น มีสภาวะธรรมแบบไหน ท่านนั้นประพฤติปฏิบัติอย่างไรบ้าง ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังด้วยเถิด พระพุทธเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. องค์พระอรหันต์ ในสายที่ 2 คือ สายเตวิชโชนี้ เป็นสายการประพฤติปฏิบัติ สายทางหนึ่งขององค์พระอรหันต์ ซึ่งองค์พระอรหันต์ สายเตวิชโชนี้ เป็นชื่อที่สมมุติ เรียกขึ้นมาจำแนกแยกสมมุติ เป็นหนทางขึ้นมา เพื่อให้ทุกดวงจิตจะได้เรียนรู้ฝึกฝนตน ทำความเข้าใจตามแนวทางเส้นนี้ อีกเส้นหนึ่ง จึงเรียกว่า **สายเตวิชโช**

หรือถ้าจะเปรียบกับสิ่งใดสักสิ่งหนึ่ง ก็คงเปรียบกับถนนหนทางเส้นใดเส้นหนึ่ง ที่จะสามารถอาศัยทางเส้นนั้นเป็นหลัก ในการเดินทางเข้าสู่พระนิพพาน หรือยึดเป็นหลักในการพิจารณาตุณ ว่าตนนั้นประพฤติปฏิบัติประมาณไหน ยังไง ถูกหรือผิด มันมีไว้อยู่มั้ย ในบันทึกของพระคัมภีร์ ในสิ่งที่องค์พระพุทธเจ้าได้ตรัสเอาไว้ จึงต้องมีทางเส้นนี้เอาไว้อีกเส้นหนึ่ง

เพราะหากว่า ถ้าดวงจิตใดประพฤติปฏิบัติ แล้วมีลักษณะคล้ายกันกับทางเส้นนี้ คือ เตวิชโช คือการมีวิชา 3 นี้ จะได้ไม่สับสน จะได้ว่าก็เขามีอยู่ในพระคัมภีร์ ก็มันนั้นมีอยู่แล้ว

เพราะการที่จะได้ไปพระนิพพานนั้น มีสิ่งที่ละเอียดอ่อน เยอะแยะมากมายเลย ที่จิตแต่ละดวง จะต้องเผชิญผ่านพ้น พบเจอสิ่งต่างๆ ทั้งหลายเหล่านั้น

พระยารธรรมเอย.. สิ่งที้องค์พระอรหันต์ สายเตวิชโชนี้ ได้ประพฤติปฏิบัติจนอาศัยทางเส้นนี้ เข้าถึงการเป็นองค์พระอรหันต์ ก็ไม่ได้แตกต่างจากสายสุขขวิปัสสโกมากนักหรอกลูก ก็คือยืนอยู่บนพื้นฐานของการทำความดี มีศีล มีทาน มีสมาธิ มีปัญญา

ฝึกฝนตนเอง อยู่ในกรอบของการทำความดีเช่นเดียวกัน แล้วก็มีจุดมุ่งหมายเดียวกัน คือ การทำความดี ทำความเพียรทั้งหลาย เพื่อละกิเลสแห่งตน จึงฝึกฝนตนให้มีความสงบก่อเกิดขึ้น ให้มีปัญหาแตกฉาน ในสิ่งต่างๆ ที่ตนยังสับสนอยู่ ยังไม่รู้อยู่ ยังสงสัยอยู่

เมื่อประพฤติปฏิบัติอยู่บนพื้นฐานของความดี คือการมีศีล มีทาน มีธรรม มีสมาธิ มีปัญญา ฝึกไปเรื่อยๆ ก็ยังคงมีสิ่งต่างๆ มากมาย ที่รู้สึกสับสน กับสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น ด้วยเชื้อกิเลสแห่งตน ที่มันร้อนรุ่ม อยู่ในตัวในตน ด้วยกิเลส ที่มันมีทิฐิ มีอัตตาในตัวในตน มันก็เลยคิดเยอะสงสัยเยอะ ไม่เข้าใจเรื่องนั้น เรื่องนี้

จึงต้องมาอาศัยกรรมฐานในเรื่องของการเพ่งกสิณ หรือว่าใช้สมาธิที่ตนมีอยู่ เป็นอยู่ และทำอยู่นั้น เข้าถึงฌาน 4 ถอยกำลังกลับมาอยู่ที่ฌาน 1 หรือว่าฌาน 2 ให้ประคองสมาธิเพียงเล็กน้อยไว้

แล้วจึงค่อยเอากำลังของสมาธิที่มีอยู่นั้น ท่องไปคุณสวรรค์ คุณรศ คุณในที่ต่างๆ ที่ตนนั้นเคยเวียนว่ายตายเกิดมา ให้รู้ภพรู้ชาติแห่งตน

รู้การเวียนว่ายเวียนวนในวัฏสงสารนี้ให้เห็นกับตน ให้รู้กับตน ให้เข้าใจกับตน จะได้ไม่ต้องสงสัยอีกว่า สวรรค์มีจริงมั๊ย นรกมีจริงมั๊ย

ชาติก่อนเคยอยู่บนสวรรค์ มันจริงมั๊ย

ชาติก่อนเคยตกนรก มันจริงมั๊ย

ชาติก่อนเกิดมาเป็นคน เป็นคนไหน

เกิดเป็นสัตว์ เป็นเป็ด เป็นไก่ เป็นหมู เป็นสุนัข เป็นปลา มันจริงมั๊ย

เกิดเป็นเจ้าใหญ่นายโต แล้วตอนนี้ก็ไม่เห็นมีอะไรเลย มันจริงมั๊ย

ท่องไปดู การเวียนว่ายตายเกิดแห่งตน ด้วยกำลังแห่งฌาน 4 กำลังแห่งสมาธิที่ตนนั้นทรงพลังเข้าไป ก็เลยทำให้องค์พระอรหันต์สายนี้ คือ สายเทววิโซนี้ สามารถระลึกชาติได้ มันก็เลยสามารถ ดับความลังเลสงสัยเหล่านั้นได้ลง

องค์พระอรหันต์สายเทววิโซ จึงมีคุณวิเศษ ถ้ามว่าวิเศษจริงหรือเปล่า มันก็ไม่ได้วิเศษไปกว่าสาย สุขทวีปัสสโก เพียงแต่ว่ามันจะต้องอาศัยสิ่งนี้ คือ การระลึกชาติได้ เพื่อมาดับความสงสัยแห่งตน ถอดถอนทิฐิ อัตตาตัวตน ความเกรงแห่งจิต ที่ถูกกิเลสตัณหาครอบงำเท่านั้น ไซ้เป็นผู้เก่งกล้าสามารถ ยิ่งกว่าองค์พระอรหันต์ผู้ที่ไม่เห็นอดีตชาติ ไม่เห็นสวรรค์ ไม่เห็นนรก ไซ้ว่าจะวิเศษกว่าแต่มันต้องรู้ ต้องเห็น เพื่อดับกิเลสแห่งตน ไม่ต่างจากคนป่วย ที่เป็นคนละโรคกัน ก็เลยต้องกินยาคนละขนานกันปวดหัวคนหนึ่ง ก็กินยาแก้ปวด

หัวไป อีกคนหนึ่งปวดท้อง ก็ต้องกินยาแก้ปวดท้องไป จะได้ตรงกับโรคแห่งตน จะได้รับการรักษาโรคในตนให้มันหาย เช่นเดียวกันละ

พระยาธรรม.. พระอรหันต์สายเตวิชโชนั้น ก็จำเป็นที่จะต้องมีความรู้ความเห็นเหล่านี้ เพื่อที่จะได้รับการจิตของตน ให้หายจากการมีกิเลสตัณหา หากไม่รู้ไม่เห็นด้วยตนเอง เชื้อแห่งกิเลสมันแรงกล้านัก ความสงสัย ก็จะไม่สิ้นไปแล้วกิเลสมันจะสิ้นไปได้อย่างไรเล่า อย่างนี้ละ

พระยาธรรมเอย.. คือสิ่งมีอยู่ เป็นสภาวะธรรมที่ 1 แบบที่ 1 วิชาที่ 1 ขององค์พระอรหันต์ สายเตวิชโช

ต่อไป **พระยาธรรมเอย..** องค์พระอรหันต์ สายเตวิชโช ก็ยังมีสิ่งที่แตกต่างจากองค์พระอรหันต์สายแรก คือสายสุกขวิปัสสโก แตกต่างไปอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งโลกแห่งกิเลสนั้น เขาเชิดชูว่าเป็นเรื่องที่มีคุณวิเศษ มากกว่าองค์พระอรหันต์สายสุกขวิปัสสโก

แต่ในความเป็นจริง มันเป็นเพียงแค่อีกขนานหนึ่ง ที่จะช่วยรักษาจิต ที่ป่วยเป็นโรค ลังเลสสงสัย ทิฐิเยอะ สงสัยเยอะ ไม่เข้าใจเรื่องนั้นเรื่องนี้ จิตที่ติดด้าน ไม่เจอด้วยตนเอง ก็จะไม่ยอมเข้าใจ เข้าใจแล้ว ก็ยังไม่พอใจ เพราะยังไม่เห็นเอง

จิตที่ป่วยเป็นโรคอย่างนี้ จึงต้องใช้ยาขนานนี้อีกตัวหนึ่ง เพื่อที่จะช่วยรักษาถอนรากถอนโคนของกิเลส ให้มันสิ้นซากไปจากตน

โดยการอาศัยกำลังแห่งฉานสมาธิ เข้ามาช่วยให้จิตมีกำลัง เกิดการเป็นทิพย์ รู้การจุติ และการอุบัติบังเกิดของสัตว์ทั้งหลาย เช่น รู้ว่าคนนี้ตายแล้วจะไปอยู่ที่ไหน คนนั้นมาจากที่ไหน มาเกิดที่นี่ อย่างนี้ เป็นต้น

เพื่อจะได้ดับความลังเลสสงสัยของจิตดวงนั้น ที่กำลังประพฤติปฏิบัติเพื่อที่จะไปสู่พระนิพพาน แต่ยังสงสัยในเรื่องกฎแห่งกรรมอยู่ เรื่องกฎแห่งกรรม ที่รู้ว่าเกิดเพราะกรรมใด ตายเพราะกรรมใด ไปตามกรรมใด มาตามกรรมใด จะได้ไขข้อข้องใจแห่งตน การป่วยเป็นโรคสงสัย ไม่แน่ใจในกฎแห่งกรรม จะได้หายขาด เมื่อกินยาขนานนี้ อย่างนี้ละ

พระยาธรรม.. คือสิ่งที่ชาวโลก หรือว่าโลกแห่งกิเลส เขาเรียกว่าคุณวิเศษ สิ่งที่ 2 ที่มีอยู่ แต่องค์พระพุทธเจ้าและองค์พระอรหันต์ เรียกว่าผู้ที่มียาขนานที่ 2 ไม่ใช่คุณวิเศษที่ 2 เพื่อดับกิเลสแห่งตน

พระยาธรรมเอย.. จงทวนดูเถิดลูก ทั้ง 2 อย่างนี้ ที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ทั้งเรื่องของการระลึกชาติได้ และรู้จุติ รู้อุบัติบังเกิดของสัตว์ทั้งหลายนั้น มันอยู่ในเรื่อง กฎแห่ง

กรรม และ กฎของความไม่เที่ยงแท้

คือการมีวิชา 2 วิชา นี้ โดยการอาศัยกำลังของฉาน 4 กลับมาพิจารณาให้รู้เห็นตามความเป็นจริง ในเรื่องของกฎของไตรลักษณ์ คือความไม่เที่ยงแท้ การระลึกชาติได้ การเกิดเวียนว่าย เวียนวน นั่นแหละลูก ทำให้เราเห็นความไม่เที่ยงอย่างชัดเจน

การที่รู้จุด รู้อุบัติบังเกิดของสัตว์ทั้งหลาย รู้ว่าสัตว์ตัวนี้ ตายแล้วไปเกิดที่ไหน สัตว์ตัวนั้น มาจากที่ไหนจึงมาเกิด มนุษย์ผู้นี้ตายแล้วไปไหน มนุษย์ผู้นั้นมาจากที่ไหน มาเกิด ก็เพื่อจะได้อุบัติตามกฎแห่งกรรม เพราะว่ากฎแห่งกรรมนั้น มันเป็นตัวส่งผลให้ไปเกิด ส่งผลให้มาเกิด ส่งผลให้ทุกอย่างเป็นไปตามเหตุของมันด้วยกฎแห่งกรรม

ฉะนั้น.. เมื่อองค์พระอรหันต์ สายเตวิชโซ ได้ฝึกฝนตนเอง จนได้มีการระลึกชาติได้ รู้จุด อุบัติบังเกิดของสัตว์ทั้งหลายแล้ว ก็จะเข้าใจในเรื่องกฎแห่งกรรม และกฎของความไม่เที่ยงแท้ ได้อย่างชัดเจน โดยไม่มีความลังเลสงสัยใดๆ ทั้งหมดทั้งสิ้น

เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ก็เลยมียาวนานที่ 3 หรือ ที่โลกเขาเรียกกันว่า คุณวิเศษ ในแบบที่ 3 นี้ ยาวนานที่ 3 นี้ จึง รู้ทำอาสวะให้สิ้น คือ รู้หนทางแห่งการดับกิเลสให้สิ้นไปอย่างนี้ละ

พระยารธรรม.. เมื่อรู้เข้าใจกฎแห่งกรรม รู้เข้าใจกฎของความไม่เที่ยงแท้ ก็เลยเอาสิ่งทั้ง 2 นี้ มาทำความเข้าใจ รู้จักการชำระกิเลส ให้ดับให้สิ้นไป อย่างนี้จึงเรียกว่าเป็นบุคคลผู้มีคุณวิเศษ 3 ประการ หรือ มียา 3 ขนาน ที่จะนำมารักษาจิตของตน ผู้ป่วยเป็นโรคกิเลส ตัณหาให้หายจากโรคกิเลสตัณหา นี้ แล้วก็เข้าสู่การเป็นองค์พระอรหันต์ในที่สุด อย่างนี้ละ

พระยารธรรม.. คือ สภาวะธรรมของสายพระอรหันต์เตวิชโซ เป็นผู้ได้วิชา 3 เป็นผู้มียา 3 ขนาน คือ การระลึกชาติได้ การรู้จุด และการอุบัติบังเกิดของสัตว์ทั้งหลาย การรู้ทำอาสวะให้สิ้นไป

รู้ 3 อย่างนี้ มียา 3 ขนาน รักษาตนให้พ้นภัยคือ กิเลสตัณหา นั้น จึงเป็นหนทางอีกหนทางหนึ่ง ที่มีไว้สำหรับจิตทั้งหลาย ที่มีความสงสัยมาก ที่มีทิฐิมานะ ที่ตนนั้น มีจิตที่ติดมาก เพื่อที่จะได้ถอนรากถอนโคนแห่งตนให้มันหมดให้มันจบ ให้มันสิ้นไป

และที่เรียกว่า เป็นขนานยา เป็นยาแต่ละขนาน เพราะว่าจะได้ไม่พากันหลงเชิดชู ในสิ่งที่ได้รู้ ได้เห็น ได้มีนั้น ว่ามีคุณวิเศษ เพราะคำว่าวิเศษ ย่อมพาให้ผู้คนลุ่มหลงจมอยู่ในคุณวิเศษต่างๆ เหล่านั้น แท้ที่จริงแล้วมันไม่ได้เป็นสิ่งวิเศษ มันเป็นเพียงยารักษาโรค โรคสงสัย โรคทิฐิ อตตะตา ตัวตน โรคกิเลส โรคตัณหา เท่านั้นละ

พระยาธรรม.. จะได้ไม่หลงทางกันไป เดี่ยวจะไปไม่ถึงพระนิพพาน จะไปนอน กอดกับผลอยาก นอนกอดกับกองอยาก ยึดเอา ถือเอา สิ่งเหล่านั้น มาเป็นคุณวิเศษมาแห่ง ตน ก็เลยไปนิพพานไม่ได้ ทำให้ตนหลง ทำให้ผู้อื่นหลง เช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. การไปนิพพานนะลูก มันละเอียดอ่อนยิ่งนักนะลูก มันไม่ใช่เรื่องง่าย เลย ที่เรานั้นจะทำเลย แล้วก็ได้แล้ว มันเป็นที่ละเอียดอ่อน และเราต้องมีพื้นฐานแห่ง การทำความดี ด้วย ศีล ธรรม สมาธิ ปัญญา ด้วยการทำความดีเหล่านี้ เพื่อดับกิเลสตัณหา สิ่งใดที่ยังยึดถือว่ามีอยู่ คืออยู่ สิ่งนั้นคือความหลงอยู่ จงนำเอาธรรมนี้ ไปประพฤติปฏิบัติ จงนำเอาธรรมนี้ ไปทบทวน ศึกษาให้ดี..ลูกเอ๋ย..จะได้เข้าใจความจริงของทางเส้นนี้ คือ ทางแห่งองค์พระอรหันต์ สายเตวิชโซ ลูก

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังและนำไป ประพฤติปฏิบัติตาม ลูกเข้าใจแล้วละเจ้าค่ะ ว่าองค์พระอรหันต์ สายเตวิชโซ นั้น มีสภาวะธรรม แบบไหน ปฏิบัติมายังไง มีเพราะอะไร เพื่ออะไรจึงดับการเกิดได้ จึงเรียกว่า เป็นสายหนึ่งขององค์พระอรหันต์ทั้งหลาย เข้าใจอย่างนี้แล้วพระพุทธเจ้าค่ะ

วันนี้ ลูกคงต้องขอกราบลาก่อนนะเจ้าค่ะ ไว้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่ พระพุทธเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 338 **พระอรหันต์สายฉฬภิญโญ**

ในเช้าของวันที่ 23 พฤษภาคม พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า เมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไปดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าฟังธรรม ถึงสายการปฏิบัติ ที่จะอาศัยในการเข้าสู่พระนิพพาน คือพระอรหันต์สายต่อไปสายที่ 3 นะเจ้าคะองค์พระอรหันต์ สายที่ 3 หรือทางเส้นที่ 3 ที่จะไปสู่พระนิพพานนั้น มีสภาวะธรรมเป็นแบบไหน มีการประพาสปฏิบัติอย่างไรบ้างหรือเจ้าคะ ขอพระพุทธรูปองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังด้วยเถิด พระพุทธรูปเจ้าคะ ”

พระพุทธรูป : ดีแล้วละ พระยารธรรมเอย..ถ้าอย่างนั้นก็จงตั้งใจฟังให้ดี ฟังแล้วก็ต้องทำความเข้าใจด้วย จึงจะสามารถนำธรรมนี้ ไปเผยแผ่ได้อย่างถูกต้อง

พระยารธรรมเอย.. เส้นทาง การประพาสปฏิบัติ แนวทางการฝึกฝนตน เพื่อที่จะเข้าถึง ซึ่งพระนิพพาน หรือเข้าถึงการเป็นองค์พระอรหันต์นั้น เป็นสิ่งสำคัญยิ่งนัก เพราะมันจะสามารถทำให้ดวงจิตทั้งหลาย รู้แนวทาง เข้าใจหนทาง และแนใจในสิ่งที่ตนทำ

ฉะนั้น **ลูกเอ๋ย..** จงตั้งใจฟัง ฟังให้เข้าใจ แล้วน้อมธรรมนี้ไปเผยแผ่ เพื่อเป็นแนวทางแห่งการประพาสปฏิบัติ อีกแนวหนึ่ง

พระยารธรรมเอย.. เส้นทางที่จะเดินเข้าสู่พระนิพพาน ในสายที่ 3 นี้ มีนามที่สมมุติขึ้นมาไว้ตามบัญญัติ ตามโลก ที่สมมุติไว้ เพื่อจะได้แยกเส้นทาง แต่ละเส้นให้เข้าใจ

พระยารธรรมเอย.. เส้นทางที่ 3 หรือ แนวทางการประพาสปฏิบัติ เพื่อเข้าถึงการเป็นองค์พระอรหันต์ในแบบที่ 3 หรือเส้นทางที่ 3 นี้ มีบัญญัติเอาไว้

สมมุติขึ้นมาให้ชื่อว่าพระอรหันต์ **สายฉฬภิญโญ** เพื่อที่จะเข้าใจว่าคือ แนวทางแบบไหน ตามศัพท์สมมุติ ซึ่งบุคคลผู้ที่ประพาสปฏิบัติ ตามแนวทางเส้นนี้ ก็จะเป็นผู้ที่สามารถฝึกฝนตนเอง จนมีคุณวิเศษ ตามที่โลกเขาเรียกกัน หรือว่าสามารถที่จะมีเครื่องมือในการช่วยถอดถอนกิเลสถึง 6 อย่าง โดยการฝึกฝนที่แรกเริ่ม เริ่มแรกในการทำก็ไม่ได้ต่างจากดวงจิตอื่น กลุ่มอื่น หรือพระอรหันต์สายอื่นๆ คือ ก็เริ่มจากการ มีศีล มีธรรม มีสมาธิ

และมีปัญญา ฝึกฝนอบรมจิตของตนอยู่ในกรอบของ 4 อย่างก้าวนี้ จิตสามารถเข้าถึงความเป็นจริง ในแต่ละสิ่ง ในแต่ละอย่างตามความเป็นจริง

ซึ่งจิตกลุ่มนี้ ก็จะเป็นจิตกลุ่มที่ส่วนใหญ่แล้ว ก็จะต้องมีเหตุที่จะต้องใช้เครื่องมือเหล่านี้ในการดับกิเลสของตน และของบุคคลผู้อื่น ตนอาจจะมีจิตที่มีความแข็งแกร่ง มีทิวทัศน์ที่หนัก หรือว่ามีสิ่งที่ตนนั้นสงสัย ต้องลองดู ฝึกดู ต้องนำเอาเครื่องมือเหล่านี้ กลับมาถอดถอนกิเลสแห่งตน ดับอัสสาทตัวตนที่มีอยู่ของตน และของบุคคลผู้อื่น ผู้ที่อยู่ด้วยอยู่ร่วมผู้ที่แวะเวียนเข้ามา ผ่านเข้ามาศึกษาธรรมกับตน จะได้มีวิธีในการดับกิเลสของผู้อื่น พร้อมด้วยตัวของตน

พระยารธรรมเอย.. รวมถึงบางครั้งบางกลุ่ม การบำเพ็ญ ที่จะต้องอยู่ในป่าในเขา ในสถานที่ที่ไม่ได้สะดวกสบาย ก็จำเป็นที่จะต้องมีความรู้ของเครื่องมือของการช่วย ช่วยแก้ดวงจิตแห่งตน ให้ประพฤติปฏิบัติอยู่รอด อยู่ได้ จึงเกิดพระอรหันต์สายนี้ขึ้นมาเพื่อที่จะได้เป็นอีก 1 ช่องทาง ในแนวทางของการที่จะยึดเพื่อเข้าสู่พระนิพพาน

พระยารธรรมเอย.. องค์พระอรหันต์ สายฉฬภิญโญ นี้ ท่านก็จะฝึกตน จากความดีจนเกิดความรู้แจ้ง เกิดความเข้าถึงในความเป็นจริงทั้งหลาย มีสิ่งที่โลกเรียกว่า คุณวิเศษ หรือ เครื่องมือในการดับกิเลสทั้งหมด 6 ประการดังนี้ข้อที่ 1 สามารถมีความเป็นทิพย์ที่เกิดจาก ตาทิพย์ คือ สามารถมองเห็นในภูมิต่างๆ หรือในโลกที่ซ้อนโลก มองเห็นโลกนี้ทะลุอย่างแจ่มแจ้ง สามารถรู้ได้ทั่วโลกทั่วจักรวาล เห็นได้ด้วยตาทิพย์

ซึ่งก็จะนำเอา สิ่งที่อยู่ ที่เห็น ที่ได้เหล่านี้ มาเป็นเครื่องมือในการ ช่วยชำระกิเลสให้กับตนช่วยชำระกิเลส ให้กับผู้อื่น ช่วยชี้ทางบอกทาง ทั้งตนและผู้อื่น ถือว่าเป็นเครื่องมือที่ดีเลิศทีเดียว ที่จะนำมาช่วยขัดเกลากิเลสแห่งตน

ต่อไป ข้อที่ 2 องค์พระอรหันต์สายฉฬภิญโญนี้ ก็จะสามารถมีความเป็นทิพย์ด้วย หูทิพย์มีหูทิพย์ ที่สามารถได้ยินเสียงที่เป็นภูมิที่ซ้อนภูมิอยู่ สามารถที่จะได้ยินเสียงที่อยู่ในอีกที่ อีกโลกหนึ่ง อีกภูมิหนึ่ง ได้ยินได้ฟัง และเข้าใจได้ เพื่ออาศัยเครื่องมือของการมีหูทิพย์นี้มาช่วยในการชำระกิเลสแห่งตน

ต่อไป ข้อที่ 3 สามารถแสดงฤทธิ์ได้ เช่น การทำให้เกิดน้ำขึ้นในที่ๆ แล้งหรือการที่ตนนั้นจะอาศัยฤทธิ์เหล่านี้ปกป้องคุ้มครองตน เมื่อต้องอาศัยอยู่ในป่าลึกที่มันมีเหตุจำเป็นที่จะต้องใช้ฤทธิ์เหล่านั้น มาช่วยตนให้ตนนั้นปลอดภัย ให้ตนนั้นอยู่รอดอยู่ได้ สามารถอาศัยในป่าในเขาที่ลึกเพื่อการบำเพ็ญปฏิบัติ เพื่อจะได้ไม่เป็นสิ่งที่วุ่นวาย หรือจะต้องรบกวน

บุคคลผู้อื่น สิ่งนั้น สิ่งนี้ ไม่เป็นการลำบากจนมากเกินไป ในการประพฤติปฏิบัติธรรม

ต่อไป ข้อที่ 4 มีคุณวิเศษ คือ สามารถทลายใจผู้อื่นได้ สามารถหยั่งรู้ถึงความคิด ความรู้สึกของบุคคลผู้อื่นที่มีที่เป็น ซึ่งจะได้นำเอาสิ่งนั้นมาไตร่ตรองพิจารณา เรียนรู้เห็น แจ่มใสในสภาวะธรรมต่างๆ ของดวงจิตทั้งหลาย จะได้เข้าใจเหตุที่เกิด เหตุที่ดับ รู้แจ้งโลกตาม เหตุต่างๆ รวมถึงจะได้ช่วยเหลือตน และคนที่ตนจะต้องช่วยเหลือเขา ให้เข้าถึงซึ่งความ พ้นทุกข์

ต่อไป ข้อที่ 5 สามารถระลึกชาติได้ การระลึกชาติได้ ก็เพื่อให้จิตของตนคลาย ความสงสัยในการเวียนว่ายตายเกิด จึงจะสามารถเข้าถึงความจริงของเบื้องหลังของชีวิต การเวียนว่าย เวียนวน การเกิด และการดับ ของวัฏสงสารนี้

แล้วก็เลยรวมการมี หุทิพย์ ตาทิพย์ แสดงฤทธิ์ได้ ทายใจผู้อื่นได้ ระลึกชาติได้ มา ทำให้อาสวะสิ้นไป ในข้อที่ 6

จึงเป็นบุคคลผู้ที่สามารถประพฤติปฏิบัติตน จนเข้าถึงการมีเครื่องมือในการช่วย ดับกิเลสลดอนานิเลส ถึง 6 อย่าง หรือ ที่โลกเรียกว่า คุณวิเศษ 6 อย่างนั้น เช่นที่ได้กล่าว มาแล้วนั้น

พระยาธรรมเอย.. พระอรหันต์ สายฉฬภิญโญ นั้น มีคุณสมบัติดังที่กล่าวมานี้ และสิ่งที่มีนั้นก็ไม่ใช่สิ่งที่จะมีขึ้นมา เพื่อยึดเอาถือเอาว่าดีแล้ว ยึดเอาถือเอาว่ามันประเสริฐ แล้ว จากสิ่งที่ได้ ที่รู้เพียงแต่รู้ มี เห็น ได้ เพื่อที่จะนำสิ่งเหล่านี้มาเป็นเครื่องมือในการชำระ กิเลสแห่งตน และผู้อื่นเท่านั้นละ

พระยาธรรมเอย.. การที่บุคคลผู้หนึ่ง ทำความดีเพื่อที่จะเข้าไปสู่พระนิพพาน ย่อม มีสภาวะธรรมในการสงสัยเรื่องนั้นเรื่องนี้ หรือ มีสิ่งที่ตนนั้นปรารถนาที่จะเข้าถึง เพื่อทดสอบ ตน ในการประพฤติปฏิบัติตามรูปแบบแห่งจิตตน เป็นธรรมดา ธรรมชาติของการปฏิบัติ จึงได้มีคุณสมบัติเหล่านี้เกิดขึ้น ตามเหตุของมันเป็นปกติ

เช่น ต้นกล้วย เขาก็มีธรรมชาติของต้นกล้วย แต่ในที่สุด ต้นกล้วยต้นนั้น ก็สามารถ ออกดอกออกผลได้ ทำหน้าที่ตนจนสำเร็จ ถ้าเกิดว่าเป็นต้นมะละกอ ต้นมะละกออาจจะ มีสภาวะธรรมที่ไม่เหมือนต้นกล้วย แตกต่างกันอยู่บ้าง ในความเป็นมะละกอ มันย่อมแตกต่างจากความเป็นต้นกล้วย

แต่ว่าจุดมุ่งหมายของมัน ก็คือสามารถออกดอกออกผลได้ ตามเหตุที่มันเป็นไป ตามเหตุที่มันจะทำได้ เช่นนั้นละ

พระยาธรรม.. การเป็นองค์พระอรหันต์ในสายใดก็ตาม ล้วนแล้วแต่มีจุดมุ่งหมาย เดียว คือ ออกผลให้ได้ คือ การดับกิเลส ดับการเกิดไม่ว่าลูกนั้น จะอาศัยการประพาด ปฏิบัติตามรูปแบบของสายพระอรหันต์สายใดก็ตาม ก็เพียงเพื่อแค่ให้ลูกนั้นได้มีสิ่งต่างๆ ทั้งหลาย ที่ก่อที่เกิด ที่ได้นั้น เพื่อใช้ช่วยชำระกิเลสแห่งตน เท่านั้นล่ะ

พระยาธรรม.. แต่ไม่ได้มีไว้เพื่อให้ยึดถือ ลุ่มหลง หรือนำไปอวดอ้างในสิ่งเหล่านั้น ว่าวิเศษกว่าผู้อื่น

พระยาธรรมเอย.. นี่จึงเป็นอีกหนทางหนึ่ง ของการประพาดปฏิบัติเพื่อเข้าสู่พระ นิพพาน ในแบบที่ 3 ลูก เมื่อได้ฟังธรรมนี้แล้ว พอจะทำความเข้าใจตามได้บ้างหรือเปล่า.. พระยาธรรม.. จงกล่าวธรรมนั้นมาเถิด

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

เมื่อได้ฟังธรรมนี้แล้ว ก็ทำให้ลูกเข้าใจในแนวทางของการประพาดปฏิบัติ เพื่อเข้าสู่พระนิพพานอีกสายหนึ่ง คือสายของพระอรหันต์ ฉฬภิญโญ

ซึ่งเป็นบุคคลที่ก็เริ่มฝึกฝนทำความดี จากศีล ธรรม สมาธิ ปัญญา เหมือนๆกัน เพียงแต่เมื่อถึงจุดหนึ่งของการปฏิบัติ ตามจริตวิสัยแห่งจิตกลุ่มนี้ ด้วยการที่อาจจะ มีความอยากรู้อยากเห็น ปรารถนาที่จะเข้าถึงด้วยตนเอง มีทิฐิ ที่มากกว่าดวงจิตอื่น มีข้อสงสัย มากกว่า ก็เลยจะต้องมีตัวช่วยในการดับกิเลสเข้ามาหลายประการกว่า แล้วก็จะได้ใช้เครื่องมือเหล่านี้ช่วยเหลือบุคคลผู้อื่น ที่มีลักษณะคล้ายกันกับตน หรือเข้ามาเพื่อให้ตนต้องช่วยเหลือ จะได้ช่วยเขาเหล่านั้นได้ด้วย

โดยส่วนใหญ่เข้าใจว่า น่าจะเป็นกลุ่มที่เป็นดวงจิตที่มีสภาวะธรรมของความเป็น ครูบาอาจารย์ ที่จะต้องนำทางผู้อื่นให้พ้นทุกข์ด้วย ก็มักจะต้องมีเครื่องมือเหล่านี้เข้าช่วย จะได้ทำหน้าที่แห่งตนสำเร็จ บรรลุตามจุดเป้าหมายที่ควรจะเป็นไป

และองค์พระอรหันต์นั้น ท่านก็จะไม่ได้สนใจในสิ่งที่มี เช่น มีหุทิพย์ ตาทิพย์ แสดงฤทธิ์ได้ ทายใจผู้อื่นได้ ระลึกชาติได้ มีความรู้ในการที่จะทำให้อาสาละสิ้นไป

สิ่งเหล่านี้ ท่านก็ไม่ได้ยึดถืออะไร เพียงแต่ท่านรู้ว่า มีไว้ เพื่อใช้ในการทำสิ่งใดบ้าง เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ตัวของท่าน และตัวของบุคคลผู้ที่ผ่านเข้ามาให้ตนนั้น ได้ชี้ทางบอกทางอย่างนี้นะเจ้าค่ะ

พอจะเข้าใจว่า ทุกดวงจิตที่ปฏิบัติ เพื่อหวังมรรคผลนิพพาน สามารถมีเส้นทาง ของตัวเองตามจริตวิสัยแห่งตน ตามเหตุตามปัจจัยที่มันจะต้องเป็นไป แต่ทุกคนมีมุ่งหมาย

เดียว ก็คือ พระนิพพานเหมือนกัน

ฉะนั้น.. ฤทธิ์ หรือคุณวิเศษต่างๆ ที่ได้ นั้น ก็เป็นเพียงแค่ตัวช่วยให้คุณสามารถดับกิเลสตน และผู้อื่น เพื่อเข้าสู่พระนิพพานเท่านั้น เข้าใจเช่นนี้แล้วเจ้าคะ

พระพุทธองค์ : ดีแล้วละ.. พระยารธรรมเอ๋ย จงทำความเข้าใจว่าสายแต่ละสาย ก็คือเส้นทางแต่ละเส้น การประพฤติปฏิบัติตาม ก็จะมีผลคล้ายคลึงกันในแต่ละสาย ในแต่ละกลุ่มดวงจิต มีความคล้ายกัน และเมื่อได้พบ ได้รับในสิ่งต่างๆ ที่ตนประสบพบเจอ ก็จงรู้ว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น เป็นเครื่องมือในการช่วยให้คุณสามารถช่วยตนได้ ช่วยผู้อื่นได้ ยึดเอา ถือเอาเป็นตน เป็นของตนไม่ได้ หากมีฉะนั้นแล้ว ก็จะไม่สามารถเข้าสู่พระนิพพานได้ลูก

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ พอจะเข้าใจแล้วพระพุทธเจ้าคะ วันนี้ลูกคงต้องขอรบกวนก่อนนะเจ้าคะ ไว้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่พระพุทธเจ้าคะ

สาธุ

ตอนที่ 339 **พระอรหันต์สายปฎิบัติที่ปัดโป้**

ในเช้าของวันที่ 24 พฤษภาคม พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า เมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไปดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา..วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าฟังธรรมถึงองค์พระอรหันต์ แบบที่ 4 หรือ เส้นทางที่จะเดินเข้าสู่พระนิพพานเส้นที่ 4 นะเจ้าคะ องค์พระอรหันต์แบบที่ 4 นั้น ท่านทั้งหลายเหล่านั้น ประพฤติปฏิบัติแบบไหน มีสภาวะธรรมเป็นยังไงบ้างหรือเจ้าคะ ขอพระพุทธรูปโปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง นำไปประพฤติปฏิบัติตามด้วยเถิดพระพุทธเจ้าคะ”

พระยาธรรมเอย.. องค์พระอรหันต์ในแบบที่ 4 นั้น ท่านทั้งหลายเหล่านั้น ก็ประพฤติปฏิบัติตามแนวทางแห่งศีล ธรรม สมาธิ ปัญญา เหมือนกันกับองค์พระอรหันต์สายอื่นๆ นั่นล่ะลูก

เพียงแต่เมื่อประพฤติปฏิบัติไป จนถึงจุดหนึ่ง ที่สามารถชำระล้างกิเลสออกไปได้ มากเรื่อยๆท่านก็จะสามารถมีปัญญาที่รู้แจ้งในธรรมต่างๆ คือ หมายถึง รู้แจ้งตามความเป็นจริงของสิ่งทั้งหลาย ที่มีอยู่ ที่เป็นอยู่ และที่ดับไป

องค์พระอรหันต์สายนี้ เป็นองค์พระอรหันต์ผู้ที่มีปัญญามากลูก สามารถแตกฉานในธรรม ในสิ่งต่างๆ ทั้งหลายที่มีอยู่ ช้อนอยู่ ช้อนอยู่ในวิภูสงสารนี้ ท่านทั้งหลายเหล่านั้น สามารถรู้ทะลุแจ่มแจ้งไปซะหมดทุกอย่าง เพราะว่าท่านทั้งหลายเหล่านั้นได้แตกฉานในปัญญาธรรมแล้ว

พระยาธรรมเอย.. แท้ที่จริงแล้วลูก วิภูสงสารนี้

มันมีสภาวะธรรมเหมือนกันในสิ่งที่ไม่เหมือนกัน

มีสิ่งที่ใหญ่ซ่อนอยู่ในสิ่งที่เล็ก

มีสิ่งที่เล็กซ่อนอยู่ในสิ่งที่ใหญ่

สิ่งที่มีซ่อนอยู่ในสิ่งที่ไม่มี

สิ่งที่ไม่มีก็ซ่อนอยู่ในสิ่งที่มี

เมื่อองค์พระอรหันต์สายนี้ ซึ่งเป็นสายที่แตกฉานในธรรมมาก ได้ประพฤติปฏิบัติจนขัดเกลาชำระล้างกิเลสได้ในระดับที่มากขึ้นเรื่อยๆ แล้วท่านทั้งหลายเหล่านั้น จึงมีปัญญามากที่จะรู้เท่าทันในสิ่งต่างๆ ทั้งหลาย จนเกิดความรู้แจ้งในอรรถในธรรมต่างๆ ในดวงจิตของพระอรหันต์กลุ่มที่จะเดินตามทางเส้นที่ 4 คือเส้นทางแห่งปฏิสัมภีทปัตโต เป็นทางที่องค์พระอรหันต์ในกลุ่มที่มีปัญญาธรรม อาศัยในการเข้าสู่พระนิพพาน

พระยาธรรมเอย.. องค์พระอรหันต์สายนี้ จึงสามารถแตกฉานในธรรมดังนี้ลูกจงตั้งใจฟังและพิจารณาตามเถิด

องค์พระอรหันต์ สายที่ 4 **ปฏิสัมภีทปัตโต** สามารถขยายธรรมที่สั่งให้ยาวออกไปได้โดยพิสดาร คือ ท่านนั้นจะเห็นธรรมเพียงเล็กน้อย หรืออะไรสักสิ่งหนึ่ง ท่านก็สามารถมองเห็นทะลุแจ่มแจ้งในธรรมนั้น ในสิ่งนั้น

โดยสามารถแยกออกไป ยาวออกไป พุดให้มีเหตุมีผล หยิบยกสิ่งต่างๆ ขึ้นมาพิจารณาได้อย่างพิสดาร ทั้งที่หัวข้อธรรมนั้นมีเพียงแค่ข้อเดียวเท่านั้น ปัญญาการแตกฉานในธรรม จะสามารถนำพาให้ปัญญาแห่งธรรมนั้นแตกฉานลึกเข้าไปเรื่อยๆ จนสามารถแสดงธรรมนั้นได้ยาวโดยไม่มีประมาณ ไม่มีจำกัด

พระยาธรรมเอย.. และในสิ่งที่ 2 ที่องค์พระอรหันต์สายที่ 4 ปฏิสัมภีทปัตโต สามารถทำได้ก็คือ การรู้แจ้งเห็นสรรพสิ่งทั้งหลายอย่างทะลุแจ่มแจ้ง

จนสามารถที่จะนำเอาธรรมที่ใจความยาวๆ ธรรมที่แสดงไว้อย่างยาวๆ หรือเรื่องราวที่มันกว้างขวางกว้างไกลยิ่งนัก เข้ามาสรุปเป็นข้อธรรมสั้นๆ ได้อย่างพิสดาร โดยที่ใจความสำคัญก็ไม่หายไปไหน สามารถเข้าใจได้โดยง่าย ๆ เลย

เพราะท่านนั้นสามารถที่จะมองเห็นทะลุแจ่มแจ้งในทุกสิ่งทุกอย่าง เห็นความยาวอยู่ในความสั้น เห็นความสั้นอยู่ในความยาว โดยไม่มีอะไรแตกต่างกัน เพราะท่านเป็นผู้รู้ผู้ตื่น ผู้รู้แจ้งในธรรมทั้งหลาย ท่านนั้นสามารถมองเห็นทะลุโลก ทะลุจักรวาล ด้วยดวงปัญญาธรรมแห่งท่าน จึงไม่มีสิ่งใดปิดบังซ่อนเร้น หรือเป็นอุปสรรคปัญหา ทำให้ท่านนั้นไม่สามารถรู้ เข้าใจ ในสิ่งนั้นๆ ได้

จะเป็นผู้มีปัญญาธรรมมาก เพราะในความเป็นจริงแล้ว..พระยาธรรม.. สิ่งทั้งหลายในโลกนี้ก็เช่นเช่นนั้นละ เรื่องใหญ่ก็ไม่มี เรื่องเล็กก็ไม่มี เรื่องเล็กซ่อนในเรื่องใหญ่ เรื่องใหญ่ซ่อนอยู่ในเรื่องเล็ก เรื่องของเขาซ่อนอยู่ในเรื่องของเรา และเรื่องของเราที่ซ่อนอยู่ในเรื่องของเขา

ซึ่งองค์พระอรหันต์ในกลุ่มนี้ จะสามารถมองเห็นแจ่มแจ้งสิ่งทั้งหลายเหล่านี้อย่างแท้จริง จนไม่มีอะไรปิดบังปัญญาธรรมนี้ได้เลย คือองค์พระอรหันต์สายนี้ เป็นผู้ที่มีความวิเศษ คือการแตกฉานในธรรมยิ่งนัก อย่างนั้นล่ะ

พระยาธรรม.. และต่อไป คุณวิเศษ ข้อที่ 3 ก็ยังสามารถที่จะมีปัญญาแตกฉานในอรรถในธรรม ในศัพท์ต่างๆ ภาษาต่างๆ สามารถที่จะหยิบยกถ้อยคำที่ดั่งาม ที่ถูกต้องที่บัญญัติเอาไว้แล้วเป็นอย่างดี หยิบยกนำมาพูด มาเล่าเรื่องนั้น ชี้แจงเรื่องนี้ให้สมเหตุสมผลให้เกิดเป็นเรื่องราวที่จะให้ผู้ฟังนั้นได้รู้ตาม เข้าใจตาม เห็นตามด้วย

เช่น การจะชี้เรื่อง ชั้นธ 5 คือร่างกายนี้ให้ผู้อื่นรู้ตาม ก็ย่อมสามารถทำความเข้าใจได้ ถึงเรื่องรูป เรื่องเวทนา เรื่องสัญญา สังขาร วิญญาณ ชั้นทั้ง 5 กอง เป็นแบบไหน ยังไงอย่างนี้เป็นต้นล่ะ

พระยาธรรม.. หรือการจะชี้ผู้นำผู้อื่นให้ละกิเลส ควรจะมีศีล มีธรรม สมาธิ ปัญญาอย่างนี้เป็นต้น

หรือว่าจะนำทางผู้อื่นให้พิจารณาถึงเรื่องความไม่สวยไม่งามของร่างกาย

พิจารณาถึงความไม่เที่ยงแท้ กฎแห่งกรรม คือสามารถเข้าใจธรรมทั้งหมด และสามารถรู้ว่าจะต้องใช้คำพูดแบบไหน แนะนำยังไง อธิบายแบบไหน ให้ผู้อื่นเห็นตาม เข้าใจตาม สามารถบรรลุธรรมตามได้ อย่างนั้นล่ะ

พระยาธรรม.. คือ สิ่งที่องค์พระอรหันต์สายที่ 4 เขามีกัน ต่อไปข้อสุดท้าย ที่องค์พระอรหันต์สายที่ 4 มี ก็คือ การมีไหวพริบเข้าใจในอรรถในธรรมได้เป็นอย่างดี สามารถเอาสิ่งต่างๆ มาเชื่อมโยง เข้า สร้างความคิดและมีเหตุมีผล สร้างเหตุสร้างผลขึ้นมา ณ เหตุการณ์ปัจจุบัน กับกรณีนั้น ให้เหมาะสมกับเหตุการณ์ และเข้าใจได้ง่าย หยิบยกข้ออรรถข้อธรรม ข้อนั้นมาโยงใส่ข้อนี้แล้ว เพื่อเชื่อมโยงกับเหตุการณ์ หรือกรณีที่มีมันเป็นอยู่ เพื่อให้ทุกคนเข้าใจไปตามธรรมที่ถูกต้อง อย่างนั้นล่ะ

พระยาธรรม.. คือสิ่งที่องค์พระอรหันต์สายที่ 4 เขาประพฤติปฏิบัติ จนสามารถได้คุณสมบัติพิเศษดังที่กล่าวมานี้

แต่ **ลูกเอ๋ย..** ไม่ว่าเรานั้นจะประพฤติปฏิบัติ จนสามารถเกิดญาณรู้อะไรก็ตาม แตกฉานอะไรก็ตาม สิ่งเหล่านี้ก็ล้วนแล้วแต่ เป็นเพียงแค่สิ่งที่จะช่วยให้เราไปสู่พระนิพพาน เป็นยานพาหนะที่จะพาเราไปเท่านั้น ไม่ใช่ตัวใช้ตนของเรา ไม่ใช่สิ่งที่เราจะยึดเอา ถือเอาอย่างนั้นล่ะ

พระยาธรรม.. องค์พระอรหันต์สายปฏิสัมภีที่ปัดโต จึงจัดอยู่ในกลุ่มขององค์พระอรหันต์ผู้มีปัญญารธรรมมาก ผู้ที่สามารถรู้แจ้งในคุณวิเศษของการรู้ในธรรมทั้งหลายถึง 4 ประการ ดังที่ได้กล่าวไปแล้วนั้น และทุกสิ่งทุกอย่าง ที่ได้มา หรือที่มี ที่รู้ ที่เข้าใจ ก็เพียงเพื่อที่จะช่วยให้ลูกทั้งหลายนั้น ได้นำมาใช้ นำมาประพฤติปฏิบัติ เพื่อเข้าสู่พระนิพพานนั้นแหละลูก

ฉะนั้น **พระยาธรรมเอย..** จงทำความเข้าใจว่า การที่เราจะเข้าไปสู่พระนิพพานนั้น มันมีเครื่องมืออะไรบ้างที่จะช่วยให้เราไปสู่พระนิพพาน สามารถที่รวมเครื่องมือขององค์พระอรหันต์ทุกสาย มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้นะลูก

เช่น องค์พระอรหันต์ในสายที่ 1 สายที่ 2 ที่ 3 หรือที่ 4 คุณสมบัติต่างๆ ที่มี ถือเป็นเครื่องในการดับกิเลสทั้งหมด และไม่ได้มีความเก่งกว่า หรือด้อยกว่ากัน

เพียงแต่ว่ากลุ่มดวงจิตใดที่สร้าง กรรมดี กรรมไม่ดี มีเชื้อกิเลสในรูปแบบไหน ก็จำเป็นต้องใช้เครื่องช่วยดับกิเลสในแบบนั้นๆ ตามเหตุตามปัจจัยเท่านั้นแหละลูก

การเข้าถึงการเป็นองค์พระอรหันต์นะลูก ไม่มีการเปรียบเทียบเขา

เปรียบเทียบเรา เปรียบเทียบสายนั้นดี สายนั้นไม่ดี

เหตุที่แยกสายเอาไว้ให้ ก็เพียงเพื่อแค่ได้อาศัยสายเหล่านี้

ตามรูปแบบต่างๆ เพื่อที่จะชำระ รู้เท่ารู้ทัน อยู่เหนือกิเลสตัณหาต่างๆ

ชำระสิ่งเหล่านี้ให้มันหมด ให้มันสิ้นไปเท่านั้น

แต่ไม่มีเก่ง หรือไม่เก่ง ดีหรือเสมอกัน ไม่มีทั้งหมดทั้งสิ้นลูก

จุดมุ่งหมายเดียวกันก็คือ ไปสู่พระนิพพาน

จุดเริ่มต้นก็เริ่มต้นจากที่เดียวกัน ก็คือ ทำความดีด้วยการมีศีล มีธรรม มีสมาธิ และปัญญาเมื่อได้กำลังจากความดีเหล่านี้แล้ว ก็นำมาถอดถอนกิเลส ตามเหตุที่กิเลสมันมีอยู่ ก็มันสงสัยอยู่ ก็คงต้องมีญาณรู้ เพื่อรู้ เพื่อเห็น ถอดถอนความสงสัย

ถ้ามันไม่สงสัยแล้วก็ไม่จำเป็นต้องใช้เครื่องมืออะไรให้มันยุ่งยากไป มันก็เลยไม่มีอะไรดีกว่าอะไร เพียงแต่แค่ชำระกิเลสกันไป ให้มันหมดให้มันจบ ให้มันสิ้น การที่จะไปสู่พระนิพพานนะลูก เหตุที่ได้ไปได้ ก็เพราะกิเลสตัณหา กรรมวิบากที่มันครอบงำจิตอยู่

ฉะนั้น.. กิเลสตัณหาของทุกคน มันมีสภาพเหมือนกัน และก็มีสภาพต่างกัน ตรงที่ว่าบางกลุ่ม มีเชื่อรักมาก บางกลุ่ม มีเชื่อหลงมาก บางกลุ่ม มีเชื่อโลภมาก บางกลุ่ม มีเชื่อโกรธมาก อย่างนี้เป็นต้นแล้วกรรมที่ได้ก่อได้ทำ มันก็เป็นกรรมที่มีสภาพเหมือน

แต่สภาพที่ไม่เหมือนกัน ก็มีซ่อนอยู่ในนั้นอีก

ฉะนั้น.. มันอาจจะมีการรวมวิบากที่แตกต่างกัน จึงจำเป็นที่จะต้องมีการมีเครื่องมือในการถอดถอนกิเลสหลายสิ่งหลายอย่าง ตามรูปแบบขององค์พระอรหันต์แต่ละรูปแบบ ที่ได้กล่าวไปแล้วนั้นเพื่อจะได้รวมมาเป็นเครื่องมือถอดถอนกิเลส ทำให้กิเลสสิ้นไปจากตน อย่างนี้ละ

พระยารธรรมเอย.. เรื่องขององค์พระอรหันต์นะลูก

มันไม่ใช่เรื่องยากอะไร เพียงแค่ให้เราศึกษา

เรียนรู้ฝึกฝนตน ให้รู้ให้เข้าใจว่าการที่จะไปสู่พระนิพพานนั้น

มันมีอะไรบ้างที่เราต้องรู้ ต้องทำ ต้องประพฤติปฏิบัติตาม

แล้วต้องพบต้องเจอกับสิ่งเหล่านั้น

เมื่อเราปฏิบัติไปแล้วมันคล้ายกับทางเส้นใดเราก็จะารู้เท่ารู้ทัน

จะได้ประพฤติปฏิบัติไป อย่างไม่มีความลังเลสงสัย เรานั้นก็จะได้เข้าถึง

เช่นอย่าง บางที่เราอาจจะโดนทดสอบจากบุคคลผู้อื่น ที่เขานั้นไม่ได้เดินเส้นเดียวกันกับเรา เขาอาจจะบอกว่าตรงนั้นผิด ตรงนี้ไม่ใช่ แต่เราก็ยังสงสัยอยู่ดี เราก็ยังไม่หายคาใจอยู่ดี เราก็จะได้อาสิ่งที่เราประพฤติปฏิบัติไปเปรียบเทียบกับสายอื่น ที่ไม่เหมือนกับสายของบุคคลที่แนะนำ

เราจะได้มั่นใจ เพราะเชื่อกิเลส เชื่อตัณหา กรรมวิบาก มันมีหลายรูปแบบเหลือเกิน ดวงจิตต่างๆ ทั้งหลายถูกครอบงำตามรูปแบบต่างๆ มากมายหลายรูปแบบ

ฉะนั้น.. วิธีที่จะชำระกิเลส มันก็เลยจะต้องมีหลายวิธีเช่นเดียวกัน เพื่อที่จะได้อยู่เหนือกิเลสได้ ต้องรู้เท่าทันเขา

และการไปนิพพาน ก็เป็นเพียงแค่การ ดับกิเลสในรูปแบบตน

ดับเชื้อแห่งตัณหาในรูปแบบตน

ดับกรรมในรูปแบบของตน มันไม่เกี่ยวอะไรกับคนอื่นเขา

ขอเพียงแค่ให้เรารู้แห่งตน ทำแบบตน และดับแบบตนได้

เชื่อกิเลสตัณหาที่ครอบงำจิตใจตนนั้นหมดสิ้นไป

ก็ยอมไม่มีอะไรเลยที่น่าเป็นห่วงนอกเหนือจากนั้น อย่างนี้ละ

พระยารธรรมเอย.. องค์พระอรหันต์นั้น ท่านใช้เครื่องมือทั้งหลายเหล่านี้ ในการดับกิเลสลูก จงตั้งใจประพฤติปฏิบัติบำเพ็ญกัน เมื่อยังสงสัยอยู่ ก็จงหมั่นทำสมาธิให้มีกำลัง

แล้วถอยกำลังของฉาน หรือเอาผลของกำลังฉานนั้น มาพิสูจน์ความจริง ให้รู้ให้เห็นด้วยตนเอง แล้วถอดถอนความสงสัยนั้นทิ้งลงเสียลูก ก็สามารถเข้าสู่พระนิพพานได้ลูก

พระยารธรรม : สาธูเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง ลูกพอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าค่ะ ว่าองค์พระอรหันต์สายที่ 4 นั้น ท่านเป็นกลุ่มดวงจิตที่แตกฉานในธรรมมาก และทุกๆ พระอรหันต์ หรือว่าทุกๆ สายของพระอรหันต์นั้น ก็มีสภาพเหมือนกัน คือการปฏิบัติเพื่อเข้าถึงนิพพาน

สิ่งที่แตกต่างกันไม่ใช่คุณวิเศษ หรือว่า ใครดีกว่าใคร สายใดดีกว่าสายใด เพียงแต่ว่าต้องมีเครื่องมือในการชำระกิเลสตามรูปแบบของกิเลสที่มันยังทำงานอยู่ พอจะเข้าใจอย่างนี้แล้ว พระพุทธเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ที่ได้ทรงเมตตาอธิบายเรื่อง พระอรหันต์ 4 แบบให้ลูกได้เข้าใจ วันนี้ลูกคงต้องขอกราบลาก่อนนะเจ้าค่ะ ไว้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่ พระพุทธเจ้าค่ะ

สาธู

ตอนที่ 340 **ผู้ไม่ใช่พระอรหันต์ มีคุณวิเศษได้หรือไม่**

ในเช้าของวันที่ 25 พฤษภาคม พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านเพื่อเฝ้าฟังธรรม เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อพระพุทธองค์ท่านแล้ว จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไปดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. ตามที่ลูกได้ฟังธรรมในรูปแบบต่างๆ สายต่างๆ ในการประพฤติปฏิบัติ และสิ่งที่องค์พระอรหันต์แต่ละสายท่านนั้นมี ท่านนั้นเป็นสภาวะธรรมต่างๆ เหล่านั้นแล้วนะเจ้าคะ

ลูกก็พอจะเข้าใจในเรื่องขององค์พระอรหันต์แต่ละรูปแบบ แต่ที่นี้ลูกก็เกิดความสงสัยอีกนะเจ้าคะว่า ถ้าเกิดว่าดวงจิตที่ไม่ได้สำเร็จเป็นองค์พระอรหันต์ แต่ตั้งใจปฏิบัติและกำลังฝึกฝนทำความดี ทำความเพียรอยู่ จะสามารถเกิดสิ่งที่เรียกว่าคุณวิเศษ เช่น มีหุทิพย์ ตาทิพย์ รูดิติอะไรเหล่านั้นเจ้าคะจะสามารถเกิดสิ่งเหล่านั้นขึ้นแก้ดวงจิตเหล่านั้น ที่ยังไม่บรรลुเป็นองค์พระอรหันต์ได้หรือเปล่าเจ้าคะ

ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟังด้วยเถิด พระพุทธเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. เครื่องมือที่ไว้ใช้สำหรับชำระล้างกิเลส หรือคุณวิเศษที่ได้กล่าวว่ามีในองค์พระอรหันต์ทั้ง 4 สายนั้น สามารถเกิดขึ้นได้กับบุคคล ผู้ที่ตั้งใจประพฤติปฏิบัติหรือตั้งใจฝึกฝนการทำสมาธิ เพราะสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นมันเป็นเครื่องมือ ย่อมต้องเกิดขึ้นได้ ตามเหตุของบุคคลที่ฝึกจนเข้าถึงสิ่งนั้นที่จะเกิดขึ้นเป็นธรรมดา ทั้งนี้ ก็เพื่อจะได้เอาสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น มาช่วยตนในการปฏิบัติชำระกิเลส

ฉะนั้น.. จึงสามารถเกิดขึ้นได้ เพียงแต่การเกิดขึ้นนั้น มันก็มีความละเอียดอ่อนที่ต้องแยกออกจากกัน ให้ละเอียดลึกเข้าไป และคุณวิเศษหรือสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นก็ยังไม่ชัดเจน ไม่ใช่สิ่งที่ดีอย่างแท้จริง เหมือนกันกับการที่เกิดกับองค์พระอรหันต์

พระยารธรรมเอย.. ฉะนั้น คำตอบก็คือ คุณวิเศษเหล่านี้สามารถเกิดขึ้นได้

แต่จะไม่ละเอียดเท่าองค์พระอรหันต์

หรือการมีคุณวิเศษอยู่ในองค์พระอรหันต์

เพราะองค์พระอรหันต์ ท่านเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น

ผู้เบิกบานแล้ว ท่านย่อมมีปัญญาอยู่เหนือความลุ่มหลงทั้งปวง

การมีคุณสมบัติใดๆ ก็ตาม ท่านย่อมอยู่เหนือคุณสมบัติเหล่านั้น ไม่มีความคิดที่ปรุงแต่ง ไม่มีความคิดแห่งเชื้อกิเลสและตัณหา เข้ามาไปเจือปนอยู่ในญาณรู้ต่างๆ ในสิ่งที่ได้ที่มีเหล่านั้นให้เกิดความเศร้าหมอง เกิดไปในทิศทางที่ไม่ถูกต้องไม่ดี เป็นอันตราย และจะไม่มี การเอาสิ่งทั้งหลายมีเหล่านั้น มาใช้ในทิศทางที่ผิดที่ไม่ถูกต้อง เพราะองค์พระอรหันต์เป็นผู้รู้แจ้งแล้ว

ฉะนั้น.. สิ่งที่ได้ ที่มี ที่เป็นนั้น จะได้ใช้ก็ต่อเมื่อมีเหตุจำเป็น และไม่ได้ไปใช้เพื่อ ใ้อวดใคร จะคอยระมัดระวังในสิ่งที่ตนจะใช้ เพื่อที่จะได้เป็นเครื่องมือ เครื่องช่วยตน ให้ช่วยเหลือผู้อื่นได้บ้าง ให้ได้ดูแลตนบ้างตามเหตุตามปัจจัยอันสมควร

สิ่งใดก็ตาม **พระยาธรรม**.. หากปราศจากความลุ่มหลงแล้วนั้น

ย่อมเป็นสิ่งที่เป็นไปด้วยความบริสุทธิ์

สิ่งที่เป็นไปด้วยความบริสุทธิ์

ย่อมไม่มีสิ่งมัวหมองเข้ามาเจือปนในสิ่งเหล่านั้น

การจะทำให้ตกไปสู่จุดที่ต่ำนั้น ย่อมไม่มี

ฉะนั้น.. ญาณรู้ หรือเครื่องมือที่ได้มา จะชัดเจน

และเป็นสิ่งที่จะไม่มีการมีภัย ไม่อันตรายแก่ใครทั้งนั้น

แต่ถ้าหากว่าเป็นพระอริยบุคคล ในระดับที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 ที่ยังไม่เข้าถึงระดับที่ 4 เป็นองค์พระอรหันต์ คือพระอริยบุคคล อริยเจ้า ใน 3 ระดับขั้นต้นนั้น ย่อมมีคุณสมบัติ เหล่านี้ได้ แต่อาจไม่ชัดเจนเหมือนองค์พระอรหันต์ลูก

และอาจเกิดความลุ่มหลงได้อยู่บ้าง แต่จะเป็นความลุ่มหลงที่หลงไป เพียงเพราะ ว่าตนนั้นจะต้องเรียนรู้ในสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น ที่มี ที่ได้มา เรียกว่าหลงผิดหลงถูก แต่จะ ไม่ตกไปสู่จุดที่ต่ำ เช่น เอาคุณสมบัติที่มีเหล่านี้ ไปใช้ไปทำในทางที่ไม่ดี เพราะองค์พระอริย เจ้าตั้งแต่ระดับที่ 1 ขึ้นมา ย่อมเป็นผู้มีปัญญารู้เท่าทันกิเลส ย่อมเป็นผู้ไม่ตกไปสู่จุดที่ต่ำ

รวมถึงถ้าเป็นองค์พระอริยเจ้าตั้งแต่พระโสดาบันขึ้นมาแล้ว ย่อมมีญาณรู้ ที่เป็นการรู้ แบบแตกฉานในธรรมเข้าช่วย เช่น รู้การทำอสังขให้สิ้นไป รู้จักข้ออรรถข้อ ธรรม จนตนนั้นสามารถที่จะหยิบเอาสิ่งเหล่านี้ ที่เป็นการแตกฉานในธรรมเข้าช่วย ไม่ให้ ตนลุ่มหลงกับสิ่งต่างๆ ที่เป็นผลเกิดมาจากสมาธิ

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้แตกฉานในธรรม ถึงแม้จะไม่แจ่มแจ้ง ไม่เหมือนองค์พระอรหันต์แต่หากเข้าสู่การเป็นพระอริยบุคคล การเป็นพระโสดาบันขึ้นไปแล้ว ย่อมมีความรู้ มีสติ ที่พอจะยับยั้งความลุ่มหลงทั้งปวง ไม่ให้ตนตกไปสู่ในจุดที่ต่ำ

ฉะนั้น.. ถ้าหากว่าฝึกทำสมาธิจนเกิดความเป็นทิพย์ขึ้นมาบ้าง เช่นการได้หูทิพย์ ตาทิพย์แสดงฤทธิ์ได้บ้าง รู้เหตุเกิด รู้เหตุดับ ของจิตทั้งหลาย ว่าเกิดมาจากไหน ดับแล้วจะไปไหน ทายใจผู้อื่นได้ รู้กรรมแห่งตน และผู้อื่น

คือ มีญาณรู้เกิดรู้ขึ้น ที่มันเป็นญาณรู้ที่เกิดจากผลของสมาธิเหล่านี้ ก็จะมีสิ่งที่เป็นผลมาจากการแตกฉานในธรรมเข้าช่วย คือการทำอสังขให้สิ้นไป

การเข้าใจในอรรถในธรรมต่างๆ แตกฉานในธรรมต่างๆ มีความรู้เหล่านี้เข้ามาช่วย ลูก ย่อมจะทำให้จิตของพระอริยบุคคล อริยเจ้าทั้งหลายไม่ตกไปสู่จุดที่ต่ำ ไม่ถูกคุณวิเศษเหล่านี้ครอบงำ จนทำให้ตนนั้นต้องกลายเป็นทุกข์

เพียงแต่ จะรู้ อยู่ ปฏิบัติตามอยู่ เห็นอยู่ หลงอยู่นิดหน่อย แต่เป็นการหลงที่เป็นการเรียนรู้ ไม่ใช่หลงจนจม จนตนนั้นไม่สามารถเข้าความดีที่แท้จริงได้ คือการลองผิดลองถูก เพื่อวันหนึ่งเข้าสู่การเป็นองค์พระอริยเจ้าในระดับที่ละเอียดขึ้นเรื่อยๆ นั้น ก็จะถอดถอนความหลงในสิ่งเหล่านี้ได้มากขึ้นเรื่อยๆ และก็จะมียุทธญาณรู้ และเข้าใจว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ มันเป็นเพียงแค่เรื่องที่น่ามาใช้ ในการชำระล้างกิเลสตัณหา ความลุ่มหลงที่จะนำพาไปสู่จุดที่ต่ำ ย่อมไม่มีในองค์พระอริยบุคคล อริยเจ้าทั้งหลาย

พระยารธรรมเอย.. สรุปแล้ว ก็คือมี สามารถมีญาณรู้ สามารถเกิดคุณวิเศษ สามารถที่จะมีอยู่บ้างตามระดับของดวงจิตนั้นๆ ที่ประพฤติปฏิบัติ จนเข้าถึงพระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี

แล้วแต่ว่าจิตดวงนั้นอยู่ในภูมิจิต ภูมิธรรม ระดับใด และสามารถมีญาณรู้ในเรื่องใด ที่โดดเด่นมากกว่าเรื่องอื่น สามารถที่จะมีเครื่องมือในการช่วยชำระกิเลสแบบไหนบ้าง

เช่น ถ้าเกิดเป็นสายพระอรหันต์สายแรก คือ สุขขวิปัสสโก นั้นก็อาจจะมีฌานสมาธิ ในการรู้การแตกฉานในธรรม รู้วิธีทำอสังขให้สิ้นไป สิ่งเหล่านี้ถ้าเกิดว่า เราดูให้มันดีๆ มันก็ย่อมมีความหลงซ่อนอยู่นั้น ได้เช่นเดียวกัน คนเราน่ะลูก แม้ไม่ใช่การแสดงฤทธิ์เหาะเหินเดินอากาศ ขอเป็นเพียงแค่ความดีเล็กๆ น้อยๆ ก็เกิดความหลงได้ลูก

ฉะนั้น.. การที่องค์พระอริยเจ้าในระดับต่างๆ ที่ไม่ได้เข้าถึงการเป็นพระอรหันต์นะ ลูก ก็จะต้องมีการตรึกตรองทบทวน ถอดถอนความหลงที่เกิดคุณวิเศษเล็กน้อย หรือมาก

หรือมีก๊อย่าง หรืออยู่ในสายใดของการเป็นองค์พระอรหันต์ ทั้ง 4 สาย ย่อมต้องเรียนรู้ และถอดถอนไปเรื่อย ๆ

แต่จะไม่เป็นเหตุให้อันตรายถึงจิตนั่นตกต่ำ เพราะองค์พระอรียเจ้า อริยบุคคลทั้งหลาย ย่อมมีธรรมเป็นที่พึ่ง มีการแตกฉานเข้าใจในธรรมเป็นที่พึ่ง ตามระดับของภูมิจิต ภูมิธรรมของตน

จึงถือว่า ไม่ใช่เรื่องน่าเป็นห่วงอะไร และสามารถเกิดขึ้นได้ เพียงแต่ไม่ชัดเจน เท่ากับขององค์พระอรหันต์เท่านั้นละ

พระยารธรรม.. และที่กล่าวมานี้ ก็ใช่่ว่าทุกดวงจิต จะมีญาณรู้มากเท่ากัน เสมอกันนะลูก บางคนก็มีคุณวิเศษสิ่งนั้น มีเครื่องมือสิ่งนี้ สิ่งโน้น ตามจริตวิสัยแห่งแต่ละดวงจิตที่ปฏิบัติไป อย่างนี้ละ

พระยารธรรม.. มันละเอียดเช่นนี้ละ ต่อไป ส่วนปุถุชนคนธรรมดา ที่ยังไม่สามารถประพฤติปฏิบัติจนเข้าถึงการเป็นพระอรียเจ้า อริยบุคคลในระดับต่างๆ ยังเป็นดวงจิตที่เวียนว่ายตายเกิด ตามเหตุตามผลของการกระทำ และยังไม่เข้าสู่กระแสแห่งพระนิพพานจิตเหล่านี้ สามารถที่จะมีคุณวิเศษเหล่านี้ได้มัย ย่อมสามารถมีได้ลูก

แต่จะเป็นเฉพาะคุณวิเศษ ที่เกิดขึ้นจากผลของการทำสมาธิเท่านั้น เช่น การมีหุทิพย์ ตาทิพย์ ระลึกชาติได้ หรือการที่จะทายใจผู้อื่นได้ การแสดงฤทธิ์ได้ การที่รู้การเกิดของสัตว์ทั้งหลายว่ามาจากไหน และไปจากไหน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ ที่สามารถมีได้ ก็เพราะว่ามันเป็นผลที่มาจากการทำสมาธิลูกมันไม่ใช่ผลที่มาจากการบำเพ็ญปฏิบัติจนแตกฉานในธรรม ฉะนั้น.. ต่อให้จะเป็นปุถุชนคนธรรมดา ถ้าตั้งใจทำสมาธิจนเข้าสู่ฌาน 4 ก็ย่อมสามารถอาศัยกำลังแห่งสมาธิ ผลของสมาธิ มาเล่นฤทธิ์ มารู้อใจผู้อื่น มามีหุทิพย์ ตาทิพย์ มารู้อภชาติแห่งตนและผู้อื่นเหมือนหมอดู เหมือนผู้ที่มีการทำนายทายทักทั่วปนะลูก

แต่บุคคลเหล่านี้ เขาจะไม่มีญาณรู้ที่มันเกิดขึ้นจากการแตกฉานในธรรม เช่น การรู้การทำอาสวะให้สิ้นไป การขยายธรรมที่สั้นให้ยาวออกไปได้โดยพิสดาร การสรุปหรือย่อธรรมที่ยาวให้สั้นลงได้โดยพิสดาร การเข้าใจในถ้อย ศัพท์ต่างๆ ภาษาต่างๆ และนำมาชี้แจงให้ผู้อื่นเขานั้นรู้ได้ เห็นได้ เข้าใจตามในธรรมนั้น การที่จะเห็นธรรมเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้น สามารถหยิบเอาถ้อยคำ หรือความคิดต่างๆ เข้ามาประกอบกัน เพื่อที่จะทำให้เหตุที่มันเกิดขึ้นอยู่ตรงนั้น แตกฉานขึ้นมาเป็นธรรม ให้ผู้อื่นได้รู้ตาม เห็นตามอย่างนี้ เป็นต้น

สิ่งเหล่านี้จะไม่มีเกิดขึ้น ในปุถุชนคนธรรมดา เพราะสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ ไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นมาจากผลของการทำสมาธิลูก แต่มันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้น มาจากการประพฤติปฏิบัติ ตั้งจิตมุ่งสู่พระนิพพาน แล้วแตกฉานในธรรม ตามความรู้ในการรู้ทำอสังเวทให้สิ้นไป อย่างนั้นล่ะ

พระยารธรรม.. ฉะนั้น ปุถุชนคนธรรมดาจึงสามารถมีคุณวิเศษ เฉพาะในกลุ่มที่ได้มาจากผลของสมาธิเท่านั้น และเมื่อสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นในปุถุชนคนธรรมดา ย่อมอาจทำให้เกิดความลุ่มหลง เกิดนำเอาสิ่งเหล่านี้ไปทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง นำพาตนและผู้อื่นจมอยู่ ตกไปสู่จุดที่ต่ำได้

พระยารธรรมเอ๋ย.. จึงเป็นสิ่งที่ถือว่า เป็นญาณรู้ ที่ยังใช้ไม่ได้

เป็นญาณรู้ ที่อันตราย เป็นสิ่งที่พาตนลงสู่จุดที่ต่ำได้

จึงเป็นสิ่งที่ไม่น่ายกย่อง เปรียบเสมือนบุคคลผู้ที่มีญาณรู้

แต่ไม่มีสติและปัญญาที่จะควบคุมให้ดี ฉะนั้น ย่อมเกิดอันตรายกับตนและผู้อื่น

พระยารธรรมเอ๋ย.. บุคคลผู้ที่เป็นปุถุชน แต่เกิดญาณรู้ต่างๆ หรือว่าเกิดฤทธิ์ต่างๆ ตามที่กำลังมานของตอนที่อยู่นั้น ย่อมเป็นผู้ที่ไม่สามารถควบคุมได้ เหมือนกันกับการที่เราคุมม้าที่มันมีแรงกล้า ม้าที่เป็นม้าพยศ เช่นนั้นล่ะ

พระยารธรรม.. เราย่อมไม่สามารถควบคุมได้ หรือถ้าจะเปรียบเทียบกับรถราสมัยทุกวันนี้ ก็คงจะเป็นรถที่แรง แต่ไม่มีเบรก ย่อมที่จะนำพาตนเข้าไปสู่จุดที่ต่ำ หรือจุดที่อันตราย ย่อมเป็นสิ่งที่นำพาความเดือดร้อนเข้ามาหาตน ลูก เพราะไม่มีข้ออรรถข้อธรรม ไม่มีความรู้แจ้งในธรรมเข้าช่วย เช่นนี้ล่ะ

พระยารธรรม.. มันจึงเป็นญาณรู้ ที่ไม่น่ายกย่อง เป็นคุณวิเศษที่ไม่น่าเชิดชู เพราะมันเป็นสิ่งที่มีแล้ว แต่ไม่สมบูรณ์ จึงใช้งาน ใช้การอะไรไม่ได้เลย

และเป็นญาณรู้ที่ไม่เที่ยงแท้ เป็นสิ่งที่ได้มา แล้วก็จะต้องดับจากไป เสื่อมไป หายไป อย่างนั้นล่ะ

พระยารธรรม.. บุคคลที่เป็นปุถุชนคนธรรมดา เขาก็สามารถมีได้ ในสิ่งที่เรียกว่าคุณวิเศษ เช่นที่กล่าวมานั้น เพราะมันเป็นผลของฉานสมาธิลูก แต่ก็มีไม่ครบทุกอย่าง เช่นที่ได้กล่าวไปแล้วนั้น ในเรื่องของการแตกฉานในธรรมต่างๆ รู้ทำอสังเวทให้สิ้นไป สิ่งเหล่านี้ไม่มี

ฉะนั้น **ลูกเอ๋ย..** ญาณรู้ต่างๆ ย่อมเกิดขึ้นได้ กับดวงจิตทุกดวงที่มีสมาธิที่ดี มีการ
ประพฤติปฏิบัติบำเพ็ญเพียร จนเข้าถึงความเป็นองค์พระอรียเจ้าในระดับต่างๆ แต่ถ้าจะ
ชัดเจนที่สุด และใช้ได้อย่างแท้จริง ก็คือ ญาณรู้แห่งองค์พระอรหันต์ ส่วนของอรียเจ้าใน
ระดับที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 นั้น ก็ยังพอใช้ได้อยู่บ้าง เพื่อที่จะช่วยเหลือตนและผู้อื่น ในการทำความ
ดีตามระดับแห่งตน ส่วนของปุถุชนบุคคลผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่กระแสพระนิพพาน เป็นญาณรู้
เป็นสิ่งที่ได้มา อย่างอันตราย ถือว่าใช้ไม่ได้ลูก จงจำไว้เช่นนี้ละ

พระยารธรรม.. นำไปประพฤติปฏิบัติ ผีภนตน ให้รู้ให้เข้าใจ ให้แจ้ง ในสิ่งต่างๆ
ทั้งหลายเหล่านี้ แล้วนำธรรมนี้ไปเผยแผ่ ให้ทุกคนรู้แจ้งตามความเป็นจริงเถิด

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูก ได้รู้ เข้าใจ
ลูกพอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าค่ะ ไว้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่นะเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 341 **ลุ่มหลงในคุณวิเศษ**

ในเช้าของวันที่ 26 พฤษภาคม พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไปดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าฟังธรรม ถึงความลุ่มหลงในคุณวิเศษที่ได้ ที่มีนะเจ้าคะ คือ ถ้าเกิดว่าบุคคล ผู้ที่ยังไม่ได้บรรลุเป็นองค์พระอรหันต์นั้น ก็สามารถมีคุณวิเศษได้ แล้วถ้าเกิดว่าเรายังไม่เป็นถึงองค์พระอรหันต์ แต่มีคุณวิเศษเกิดขึ้น ก็อาจทำให้เราลุ่มหลงในคุณวิเศษเหล่านั้นก็ได้ ทีนี้ลูกก็เลยคิดว่าขอเฝ้าฟังธรรมจากพระพุทธองค์ ในวิธีการป้องกันไม่ให้เราลุ่มหลงในคุณวิเศษต่างๆ ทั้งหลาย ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังด้วยเถิดพระพุทธเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. คุณวิเศษ ในสายของการเป็นองค์พระอรหันต์แต่ละสาย ที่ได้กล่าวไปแล้วนั้น มันก็คือเครื่องช่วยชำระกิเลส ตามจริตนิสัยแห่งจิตแต่ละดวง และคุณวิเศษที่มันมากกว่าคุณวิเศษ ที่ได้กล่าวไปแล้วนั้น ก็คือ การสามารถดับการเกิดแห่งตนได้

คุณวิเศษต่างๆ ที่มันมีอยู่ในโลกในวิภวสงสาร มันมีมากมายเลยลูก มากมายจนกว่าเรานั้นอาจจะลุ่มหลงในสิ่งเหล่านั้น เพลิดเพลินไปกับสิ่งเหล่านั้นได้ซะทุกอย่างทุกอย่างเลยทีเดียว

แต่ **พระยารธรรมเอย..** หากว่าเรา มีจิตที่รู้ตื่น ตั้งมั่นอยู่เสมอว่าการเวียนว่ายตายเกิด อยู่ในวิภวสงสารนี้ ไม่ว่าจะมามีสิ่งที่ดี ที่วิเศษประเสริฐเพียงใด สิ่งเหล่านั้นก็เป็นสิ่งไม่เที่ยงแท้ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และมันจะดับไป เป็นสิ่งที่มันเป็นเพียงแค่สิ่งหลอกล่อให้เราจมอยู่ทุกข์อยู่เท่านั้น แม้การเข้าที่เกือบจะถึงการเป็นองค์พระอรหันต์ ก็ยังยึดเอา ถือเอาไม่ได้ เพราะการเป็นองค์พระอรหันต์ ต้องสลายตัวตน สิ่งที่คุณมีตนทำทั้งหมดทั้งกรรมดี และกรรมชั่ว

ฉะนั้น.. หากไปติดอยู่ตรงเป็นพระอรหันต์ ก็คงจะไม่พ้น

ฉะนั้น.. จงระลึกอยู่เสมอว่า สิ่งทั้งหลายในวิภวสงสารนี้ ไม่มีอะไรวิเศษ สิ่งทีวิเศษ

มันต้องอยู่เหนือความรู้สึกที่รู้สึกกว่าวิเศษ

จิตต้องอยู่เหนือโลกเหนือจักรวาลจึงจะใช้ได้ เราต้องทวนอย่างนี้ ระลึกรู้อย่างนี้ ดูเหตุที่มันเกิด เหตุที่มันเป็นอยู่ และดับไป ดูให้เห็นความไม่สวยไม่งาม ของสิ่งทั้งหลายที่อยู่ในวัฏสงสารนี้ มองให้เห็นแต่สิ่งที่ไม่ดี มุมที่ไม่ดีของทุกสิ่ง

ใจของเราจะต้องไม่เห็นว่าจะอะไรดีเลย ในวัฏสงสารนี้ เราจึงจะไม่หลงทางอีกต่อไป เราจึงจะไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิดอีกต่อไป

ฉะนั้น.. การลุ่มหลงกับคุณวิเศษต่างๆ ที่ได้ นั้นก็ยังไม่วิเศษ เพราะยังเป็นการจมอยู่ หลงอยู่เวียนวนอยู่ ไม่พ้นวัฏสงสารนี้

หมั่นพิจารณารธรรมให้รู้ ให้เห็นตามความเป็นจริง เห็นความจริงในวัฏสงสารนี้ แล้วลูกนั้นก็จะสามารถถอดถอนความลุ่มหลง ออกจากสิ่งต่างๆ ทั้งหลาย ที่มันเป็น สิ่งที่คุณคิดว่าวิเศษที่ละเอียดประณีต ที่คิดว่าดีงาม

พระยารธรรมเอย.. หากว่า เรายังยึดว่าดี ถือว่าดีในสิ่งต่างๆ ที่เป็นคุณวิเศษนั้น เราก็จะไม่พ้นวัฏสงสาร อย่างดีก็แค่ไปเกิดอยู่ในพรหมโลก เทวโลก เกิดอยู่ ติดอยู่ จุดใดจุดหนึ่ง ที่มันเป็นจุดที่ละเอียดประณีต แค่นั้นล่ะลูก และท้ายที่สุดการติดอยู่เป็นอยู่ในวัฏสงสาร มันย่อมน่าจะมีอะไรเที่ยงแท้

ฉะนั้น พระยารธรรมเอย.. จงพากันทำความเข้าใจ เข้าใจตามคำสอนสั่ง ขององค์พระพุทธเจ้า ว่าองค์พระพุทธเจ้านั้นมีจุดมุ่งหมายคือที่ใด มีเจตนาที่จะให้ลูกทั้งหลายนั้น ศึกษาเรียนรู้แบบไหน

องค์พระพุทธเจ้า สอนให้ลูกนั้นเห็นตามความเป็นจริงว่าวัฏสงสารนี้ ไม่ใช่ที่ที่เราจะอยู่ ไม่ใช่ที่ของเรา มันเป็นที่แห่งทะเลทุกข์

เราเกิดแล้วตาย ตามเหตุต่างๆ ที่มันมีอยู่ และลุ่มหลงตามเหตุเหล่านั้น

จงรู้ตื่น รู้ตื่นถอดถอนความลุ่มหลงจากสิ่งทั้งดีและไม่ดี

เพื่อสลายตัวตนของเรา ไปสู่พระนิพพาน

จงรู้จงทำความเข้าใจถึงจุดมุ่งหมายแห่งชาวพุทธ ที่จะประพฤติปฏิบัติเพื่อไปให้ถึง

จงรู้เจตนาแห่งองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ชี้บอกว่าการทำความดีทั้งหลาย ทำเพื่อดับการเกิด ให้ระมัดระวัง อย่าหลงดี อย่าหลงชั่ว อย่าหลงสิ่งใด ในวัฏสงสารนี้เลย เพราะว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น มันเป็นเพียงแค่สิ่งทดสอบ ที่จะจุดดึงเราเอาไว้ เราต้องสลาย แม้แต่จิตของเรา ไม่ให้มีตัวมีตน เราจึงสามารถเป็นผู้วิเศษอย่างแท้จริง เพราะไม่ตาย

ไม่เกิด ไม่ต้องเป็นทาสของใครอีกต่อไปแล้ว อย่างนี้ละ

พระยารธรรม.. หมั่นทบทวนให้เข้าใจเจตนา แห่งองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า และ จุดมุ่งหมายแห่งชาวพุทธ ที่ควรจะไป ควรจะทำ จึงจะไม่ผิดเพี้ยนไปจากคำสอนของ พระพุทธศาสนา หรือหลักธรรมแห่งพระพุทธศาสนาถูก

ฉะนั้น ลูกทั้งหลาย.. จึงควรทำความเข้าใจในจุดมุ่งหมายให้ดี

รู้ว่าเจตนาแห่งองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ชี้บอก

เพื่อให้เราทั้งหลาย ทำความดี

เพื่อถอดถอนชำระกิเลส

หยุดยึดถือทั้งกรรมดี และกรรมชั่ว

อาศัยกรรมดี เว้นกรรมชั่วไม่ทำแล้ว

เมื่อถึงจุดมุ่งหมาย จงวางกรรมดีนั้น ทิ้งเอาไว้เสีย

ฉะนั้น.. จึงไม่มีอะไรเลยที่เป็นสิ่งสำคัญ นอกจากมรรคผลนิพพานเท่านั้น ลูกก็จะ ได้รู้ว่า หากว่าลูกนั้นไปติดไปยึดอยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เป็นคุณวิเศษก็ดี เป็นสิ่งที่คิดว่าวิเศษ แล้ว ดีแล้วก็ดี ลูกจะได้รู้นั้นกำลังหลงทิศ หลงทางอยู่ เพราะว่าคำสอนขององค์ พระพุทธเจ้า สอนให้ชำระล้างทุกสิ่งทุกอย่างที่คิดว่าดีเหล่านั้น

แม้แต่การเป็นองค์พระพุทเจ้า เป็นองค์พระอรหันต์ ก็ยังต้องวางความเป็นองค์ พระพุทเจ้า และพระอรหันต์นั้นลงเสีย เพื่อจะได้สลายทุกสิ่งที่เป็นกรรมดี ที่จะเกี่ยวตน ไว้อยู่ในวัฏสงสารนี้ ยังต้องวางสิ่งเหล่านั้น เพื่อดับการเกิดแห่งตนได้ สูงสุดแล้วแห่งการ บำเพ็ญยังต้องสลาย

ฉะนั้น.. มันจะมีอะไรดีล่ะลูก มันจะมีคุณวิเศษอะไรดีล่ะลูก ที่สำคัญ มันเป็นเพียง แต่สิ่งหลอกล่อ จุดดิ่งให้ลูกจมอยู่ ติดอยู่ เท่านั้นละ ไม่มีประโยชน์อะไร อย่างนี้ละ

พระยารธรรมเอย.. จงหมั่นทำความเข้าใจให้เห็นแจ้งในวัฏสงสารนี้ว่า ไม่มีสิ่งใด สวยงามไม่มีอะไรเป็นสิ่งสำคัญ ไม่มีอะไรวิเศษ

ถ้ามันวิเศษจริง องค์พระพุทเจ้านั้นประสบพบเจอ ได้รับมาก่อนหน้าโน้นแล้ว ทั้งวิเศษทางโลก ทั้งวิเศษทางธรรม องค์พระพุทเจ้า ก็คงอยู่ตรงที่ได้สิ่งวิเศษนั้นละ คงไม่ ต้องไปกันแล้วละ..พระนิพพาน ถ้าเกิดว่าสิ่งที่ได้มาเหล่านั้น มันคือคุณวิเศษจริงๆ องค์พระ อรหันต์ผู้อยู่ก่อนถึงก่อน รู้ก่อน ได้มาก่อน คงจะอยู่คำฟ้ากัน ไม่ไปไหน คงจะไม่พากันละ สิ่งทีวิเศษ ที่ลูกทั้งหลายคิดว่าวิเศษเหล่านั้นทิ้งไป เพื่อไปนิพพาน

จงมีสติรู้ตื่นเช่นนี้เถิด **พระยารธรรม..** เพราะว่าในความเป็นจริงนั้น คุณวิเศษทั้งหลายที่มี เรานั้นมีไว้ เพียงแค่เป็นเครื่องช่วยชำระกิเลส กิเลสมันตื้อนัก ก็เลยต้องใช้เครื่องช่วย ที่ชำระที่มีกำลัง ที่แรงกล้ามากพอ ที่จะชำระกิเลสนั้นไป ให้สิ้นให้ได้ ตามเหตุตามปัจจัยเท่านั้น

เหมือนบุคคลผู้ที่ผูกเชือกไว้ชะแน่น แล้วเมื่อตนมานั่งแกะปมเชือกที่ตนผูก เพื่อจะได้สลายปมที่ตนได้ทำเอาไว้ ปมนั้นแน่นมาก จึงต้องใช้กำลังที่หนักมาก แต่ดันมานั่งหลงว่ามีกำลังเยอะเหลือเกินในการแกะปมอย่างนี้ มันใช้ไม่ได้ลูก มันจะทำให้จิตของเรา หลงทิศหลงทาง ไปในทิศทางที่ไม่ถูกไม่ดี หลงทิศหลงทางไปเสียเวล่ำเวลา

พระยารธรรมเอย.. หากเรานั้นสามารถประพฤติปฏิบัติ จนเข้าถึงความเป็นองค์พระอรียเจ้าแล้ว เราก็ควรที่จะพิจารณาอย่างนี้อยู่เสมออยู่ดีนั้นล่ะลูก เพื่อจะได้ไม่เป็นการเสียเวลา

จงรู้ตื่นอยู่เสมอ ว่าตราบใดที่ยังไม่ถึงการเป็นองค์พระอรหันต์ ย่อมมีสิ่งที่คุณจะยังคงต้องชำระล้าง และพิจารณาอยู่ตลอดเวลา การลุ่มหลงในสิ่งต่างๆ คือการแหวะข้างทางให้เสียเวลา เราต้องมีจุดมุ่งหมายเดียวเท่านั้น ก็คือพระนิพพาน เพียงแต่สิ่งข้างทางเหล่านั้น เราเห็นก็เพื่อหลอกล่อเราให้แหวะไปมีอยู่ ก็เพื่อหยิบจับขึ้นมาทำให้เกิดประโยชน์แก่ตัวของเรา แล้วจงเร่งสร้างความดี ทำความดี

พระยารธรรมเอย.. หากเราเป็นปุถุชนคนธรรมดา ที่ยังไม่เป็นองค์พระอรียเจ้า เราก็ควรพิจารณาเช่นนี้ เช่นเดียวกัน พิจารณาให้รู้ให้เห็นตามความเป็นจริงว่า ถ้าวิภูสงสารนี้ดี องค์พระพุทธเจ้าคงไม่สอนให้ออกจากที่นี่ไป

เราเป็นชาวพุทธ ต้องเข้าใจคำสอนขององค์พระพุทธเจ้าให้ดีกว่า สอนให้ทำความดีเพื่ออะไร ทำความดีเพื่อดับกิเลสตัณหา ไม่ให้ยึดติด ลุ่มหลงกับสิ่งใดทั้งนั้น

ต้องพิจารณาอยู่อย่างนี้ แล้วตั้งใจประพฤติปฏิบัติ ฝึกฝนตน ให้ดีขึ้นเรื่อยๆ ยังไม่เป็นแม้แต่องค์พระอรียเจ้า องค์พระอรียบุคคล แล้วจะถือว่าดีได้อย่างไรเล่า ยังไม่พ้นนรกเลย จิตยังไม่พ้นจากจุดที่จะตกต่ำเลย

จงเห็นสิ่งไม่ดีที่ยังมีอยู่ในเรากันเถิดลูก

แล้วจงหมั่นทำความดี ดันตัวเองให้สูงขึ้นจากที่ที่ไม่ดีนั้น

จงอย่ามัวแต่ลุ่มหลงว่ามันดี

อย่าเอาสิ่งที่มีนั้น ไปทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

แล้วมันก็กลับกลายเป็นโทษเป็นกรรม

ให้เราต้องตกไปอยู่จุดที่ต่ำและซดใช้มัน

พระยาธรรมเอย.. ตราบใดก็ตามลูก ที่ยังไม่เป็นองค์พระอรียบุคคล พระอรียเจ้า
อย่าเพิ่งหลงดี ยึดดี อย่าเพิ่งคิดว่าตนดีอยู่แล้ว นั่นคือความลุ่มหลง

ดีแล้วยังไง ศีล 5 ก็ยังไม่ครบ

ดีแล้วยังไง ยังต้องตกนรกอยู่ดี

ดีแล้วยังไง ยังต้องไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานอยู่ดี มันดีตรงไหนลูก

ต้องทำความดี ดันจิตของตนให้สูงขึ้นเรื่อยๆ เพื่อเข้าสู่การเป็นองค์พระอรียบุคคล
อรียเจ้าทั้งหลาย เมื่อถึงซึ่งการเป็นอรียบุคคล ในระดับที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 แล้ว ก็อย่าเพิ่งยึดดี
ถือดี เพราะยังไม่จบกิจแห่งการทำดี เชื้อแห่งความชั่วมันยังมีอยู่ในใจ เหตุที่จะจุดตั้งตนให้
แหวะข้างทาง ยังไม่หมดสิ้น

จงตั้งใจทำความดีต่อไป อย่าหลงในคุณวิเศษ ในสิ่งที่ละเอียดประณีต คิดว่าวิเศษ
นักหนาทั้งสิ่งที่ตนสามารถทำได้ และมองเห็น จับต้องได้ หรือว่าไม่ได้ ดีกับใจ หรือว่า
ดีกับกายก็ตาม ไม่ต้องไปสนใจมันลูก เราต้องมุ่งสู่นิพพานอย่างเดียว แล้วลูกก็จะสามารถ
อยู่เหนือความลุ่มหลงได้ อย่างนี้ล่ะ..พระยาธรรมเอย..

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง ลูกพอจะ
เข้าใจบ้างแล้วละเจ้าค่ะ ว่าเราจะต้องพิจารณาเห็นความเป็นจริง ว่าทุกสิ่งบนโลกนี้ไม่เที่ยง
แท้ ไม่สวยงามอย่างที่เรารู้ เราเห็นไม่ได้วิเศษอย่างนั้น

ถ้าวิเศษ องค์พระพุทธรเจ้าได้ก่อน องค์พระพุทธรเจ้าคงไม่ไปนิพพาน เข้าใจอย่างนี้
บ้างแล้วละเจ้าค่ะ กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง
พระพุทธรเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 342 **การถอดถอนความลุ่มหลงคุณวิเศษ**

ในเช้าของวันที่ 26 พฤษภาคม พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า เมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไปดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา..วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าฟังธรรม ถึงเรื่อง การถอดถอนความลุ่มหลงในวิธีต่อไปนะเจ้าคะพอจะมีวิธีอื่น นอกเหนือจากที่พระองค์ได้กล่าวมาแล้ว คือ การรู้จุดมุ่งหมายของคำสอนของพระพุทธรูปเจ้า และการรู้ว่าทุกสิ่งไม่สวยไม่งามนะเจ้าคะ มีการพิจารณาอื่นๆ อีกด้วยหรือเปล่าเจ้าคะ เพราะว่ากิเลสของคนที่ยังไม่เป็นพระอรหันต์นั้น มันคือด้าน และหนาที่บเลื้อเกิน คงต้องมีหลายๆ อย่างเพื่อที่จะได้นำมาพิจารณาถอดถอนให้ได้อย่างแท้จริง นะเจ้าคะ”

พระพุทธรูป : ดีแล้วละ พระยารธรรม.. ในความเป็นจริงแล้ว ก็เป็นอย่างนั้นละลูก ถ้ามียาแค่เม็ดเดียว ขนานเดียว แบบเดียว ก็อาจจะช่วยกิเลสบางตัวไม่ได้

เพราะว่ากิเลสของจิตที่ยังไม่ได้ชำระออกนั้น มันก็มีความหนาที่บ ความตื้อด้าน ความแข็งแรงแห่งกิเลส ที่บางทีก็ต้องเปลี่ยนยา เปลี่ยนอุปกรณ์ในการทุบกิเลสให้ออก

พระยารธรรมเอย.. ถ้าอย่างนั้น ก็จงตั้งใจฟังเถิดลูก ในสิ่งที่ 2 ที่เรานั้นจะพิจารณาเพื่อถอดถอนความลุ่มหลงก็ควรที่จะทำเช่นนี้ลูก

ควรทำความเข้าใจว่าการปฏิบัติ ย่อมทำให้เกิดสิ่งที่โลกเรียกว่าคุณวิเศษ เป็นธรรมดา ทำให้เห็นเป็นธรรมดา ว่าสิ่งเหล่านั้น มันเป็นเรื่องปกติที่มันจะเกิดขึ้น เช่น ถ้าหากว่าเราทำสมาธิมาก ก็ย่อมมีกำลังของฌานมาก

เมื่อมีกำลังของฌานมาก ย่อมอาศัยกำลังแห่งฌานสมาธินั้น มาทำในสิ่งที่ส่งผลเป็นผลของสมาธิ ในสิ่งที่สามารถ ระลึกชาติได้ มีหุทิพย์ ตาทิพย์ สามารถท่องในวัฏสงสารนี้ ที่ไหนก็ได้ สามารถที่จะรู้การเกิด และการตายของผู้อื่น สามารถทลายใจผู้อื่นได้

เล่นฤทธิ์ คือการเหาะเหินเดินอากาศ สิ่งต่างๆ เหล่านี้ มันย่อมเกิดขึ้นได้เป็นธรรมดา เพราะว่ามันเป็นสิ่งที่มียูอยู่ในวัฏสงสารนี้ เป็นปกติทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ปลูกอะไรก็ได้เช่นนั้น

และการที่มีคุณวิเศษเหล่านี้ มันก็เป็นเรื่องปกติธรรมดา มันไม่ใช่เรื่องวิเศษอะไรเลย เพราะสิ่งเหล่านี้ มันก็ย่อมสามารถทำได้อยู่แล้ว ถ้าหากว่าเราทำสมาธิให้มาก เอากำลังให้มาก แล้วเอาผลของฌาน มาใช้ให้เกิดสิ่งนั้นสิ่งนี้ ที่สมมุติว่าวิเศษนักหนาเหล่านั้น มันก็เกิดขึ้นเป็นธรรมดา

แต่ถ้าหากว่าเราคิดว่ามันวิเศษเมื่อไหร่ เอามันไปทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้องเมื่อไหร่มันก็จะวิเศษเหมือนกัน วิเศษตรงที่มันดึงเรา มัดเรา ทับถมเรา พาให้เราไปเป็นทาสแห่งมันในลูก มันก็จะคอยช่วยเรา ช่วยให้เรานั่นตกอยู่ในวัฏสงสารนี้ วนอยู่ในวัฏสงสารนี้ ไปไหนไม่ได้ มันจะช่วยให้เราอยู่ในนี้ตลอดไปเลย จะไม่สามารถออกไปไหนได้เลย มันวิเศษอย่างนั้นล่ะ

พระยารธรรมเอย.. ฉะนั้น หากว่าเราหมั่นทบทวนอยู่เสมอ เห็นว่าสิ่งเหล่านั้น มันเป็นเรื่องธรรมดา ก็มันเป็นปกติ เช่น ถ้าเกิดว่าเรา เห็นต้นมะม่วงอยู่ประจำๆ ว่าเมื่อถึงหน้ามะม่วง มันก็ออกดอกและออกผลเป็นธรรมดา และเมื่อถึงเวลา ลูกมะม่วงนั้น ก็หล่นลงไปสู่พื้นดินจนหมด ต้นมะม่วงก็ไม่มีลูกเลย สักลูกหนึ่ง บางทีพอฟ่านไปนานๆ ก็มีคนมาตัดต้นมะม่วงทิ้งเสีย การไม่มีก็เกิดขึ้น

เราก็เห็นเป็นธรรมดาอย่างนี้ จนเกิดความเคยชิน ต้นมะม่วงนั้น จะวิเศษมั้ยล่ะลูก มันไม่วิเศษ เพราะเราเห็นว่ามันเป็นธรรมดา มันหายไป มันก็ไม่ใช่เรื่องวิเศษอะไร เพราะเราเห็นเป็นธรรมดาใช้มั้ยลูก

ฉะนั้น.. ถ้าหากว่าเราหมั่นทบทวน พิจารณาอยู่เสมอว่า การปฏิบัติทำสมาธิ ย่อมมีกำลังแห่งฌาน ทำมากก็ต้องมีมากเป็นปกติ เมื่อมีฌานมาก ก็เล่นฤทธิ์ เล่นเดชได้ มีหุทิพย์ ตาทิพย์ ทายใจผู้อื่น เหาะเหินเดินอากาศ ระลึกชาติ ย่อมสามารถทำในสิ่งเหล่านี้ได้อยู่แล้วเป็นธรรมดา มันเป็นเรื่องธรรมดาของมันอย่างนั้น

ทำความเคยชินไว้เช่นนี้ จนเรามองเห็นว่ามันปกติ

ปลุกสมาธิ ผลแห่งสมาธิ ก็ย่อมเกิดสิลูก

ปลุกมากก็เกิดมาก มันก็เป็นธรรมดา ไม่เห็นจะวิเศษตรงไหน

เมื่อเราอยู่เหนือความวิเศษ ความวิเศษนั้นไม่มี เราก็จะไปสู่ความไม่มีความวิเศษได้ ความไม่มีความวิเศษนั้นล่ะลูก มันจะอยู่เหนือความมีความวิเศษ เพราะเมื่อไหร่ที่เราอยู่เหนือความวิเศษ เราก็จะอยู่เหนือโลก เหนือจักรวาล ในวัฏสงสาร

บุคคลผู้ไปสู่การดับการเกิดได้แล้วนั้นไม่มีใครหรือลูก ที่คิดว่าตนวิเศษ หรือมีคุณวิเศษเหล่านั้น แต่ถ้าเมื่อไหร่ที่ลูกยังนึกว่ามันวิเศษนักหนา เชื่อกวิเศษนั้นล่ะ จะมัดลูก

ไว้ในรัฐธรรมนูญนี้ให้จมอยู่กับความวิเศษนั้น เช่นนั้นละ

พระยาธรรม.. เราสามารถตรึงตรองเช่นนี้ได้ และถ้าหากว่าเรามีคุณวิเศษ คือ การได้รับการทำอสังวะให้สิ้นไป บ้างเล็กน้อย ตามระดับภูมิธรรมของเราได้รับการแสดงธรรม สิ้นให้ยาว สรุปลยาวให้สั้น มีสติมีปัญญา รู้จักนำถ้อยคำที่ถูกต้องมาอธิบายธรรม ชี้แจงให้ผู้อื่นรู้ตาม เห็นธรรมเฉพาหน้า สามารถหยิบขึ้นมา จับเป็นเรื่องราวขึ้นมาอธิบาย ให้ผู้อื่นรู้ตาม เหตุการณ์นั้น ให้เห็นธรรมในนั้น อย่างนี้เป็นต้น คุณวิเศษเหล่านั้น หากว่ามันเกิดขึ้นกับเรา เราก็อ่อย่าไปหลงมัน

จงทำความเข้าใจไว้เช่นนี้ว่า ก็การที่เราปฏิบัติ ฝึกฝนเรียนรู้ธรรม เราก็ต้องแตกฉาน ในธรรม เป็นธรรมดา เรียนมากเท่าไร ก็ต้องรู้มากเท่านั้น เหมือนเด็กนะลูก ฝึกอ่านหนังสือ อยู่ทุกวัน มันก็ต้องอ่านออกสีกูก เมื่ออ่านคำนี้้อออกแล้ว สะกดเป็นแล้ว รู้จักตัวอักษรต่างๆ แล้ว คำอื่นก็ยอมอ่านออกทั้งนั้นละลูก ก็มันเป็นธรรมดาอย่างนั้น ไม่เห็นจะวิเศษตรงไหน มันเป็นปกติอยู่แล้ว

เราปลูกการปฏิบัติ เราก็ยอมได้รับ คือผลของการปฏิบัติ

เราปลูกการศึกษาเรียนรู้ ฝึกฝนจิตใจให้เข้าใจในธรรม

เราก็ต้องได้รับผล คือ รู้แจ้ง เข้าใจในธรรมต่างๆ มันวิเศษตรงไหนลูก ไม่เห็นจะมีอะไรวิเศษเลย มันก็เป็นแค่เพียงสิ่งปกติธรรมดา ที่เรานั้นเรียนแล้ว ก็ต้องรู้ ทำแล้วก็ต้องได้ ทำอะไรก็ต้องได้สิ่งนั้น มันเป็นปกติอย่างนี้ แล้วเหตุใดเล่า เราจึงสรรเสริญมันว่า เป็นคุณวิเศษ ประเสริฐกว่าใครๆ

ใครเขาจะสรรเสริญ ก็เรื่องของเขา เราเป็นผู้ได้รับมา เราก็อ่อย่าสรรเสริญ อย่าหลง ในมัน ยิ่งใครเขาช่วยเราชมเข้า เราก็อ่ยิ่งหลงเข้าไป อย่างนี้หลงทางนะลูก

เขาจะชม นั่นก็คือการทดสอบเราอีกทีหนึ่ง

อย่าหลง จงรู้ตื่น ไม่มีใครชมเรา ก็อย่าทุกข์ เพราะว่าเรารู้เฉพาตัวของเรา

และตัวเราเองนั้นละ ควรที่จะรู้ตื่นอยู่เสมอว่าคุณวิเศษต่างๆ เหล่านี้ มันเป็นเรื่องปกติธรรมดา ที่ ถ้าปฏิบัติแล้วฟังธรรมแล้ว ศึกษาธรรมแล้ว ก็ยอมแตกฉานในธรรม มีสมาธิ เอาผลของสมาธิมาใช้ ก็ยอมมีญาณรู้ต่างๆ เกิดขึ้นเป็นธรรมดา มันเป็นปกติของมันอย่างนั้นเอง

ก็ทำความดี 2 อย่างก็ยอมได้ผล 2 อย่าง แต่ผลเหล่านั้น คืออะไร

คือ เครื่องมือที่เราจะนำมาช่วยชำระกิเลส

คือ บททดสอบที่ละเอียดประณีตขึ้นไปเรื่อยๆ

โดยที่เรานั้นอาจจะถูกครอบงำก็ได้ ถ้าเราไม่รู้ตัว ไม่รู้ต้นกับสิ่งเหล่านั้น อย่างนี้ละ

พระยารธรรม.. เราควรที่จะทำความเข้าใจว่าสิ่งต่างๆ ทั้งหลาย ที่มันเกิดขึ้น มันมีอยู่ได้รับ ได้ประสบพบเจอ ในเส้นทางแห่งการประพฤติปฏิบัติ สร้างความดี ทำความดี หรือการฝึกฝนสมาธิต่างๆ เหล่านั้น ย่อมจะนำพาให้เรา ไปเจอกับการมีญาณรู้ต่างๆ คุณวิเศษต่างๆ เป็นธรรมดา

แต่สิ่งเหล่านั้น มันก็สามารถทำพิษให้เราแย่งได้เช่นกัน หากเราไม่รู้หลบลูกรู้หลัก เราไม่รู้ที่จะนำเอาสิ่งเหล่านั้น มาทำในสิ่งที่เกิดประโยชน์แก่เรา อย่างนี้ละ

พระยารธรรม.. จงทบทวนดู เช่นนี้ รวมถึงต่อไป ข้อที่ 3 หรือว่า สิ่งที่ 3 ที่เราควร จะทบทวน ก็คือ รู้ว่าสิ่งเหล่านั้นเกิดขึ้น เพื่อให้เราเอาไปทำอะไร ที่เกิดประโยชน์แก่ตน

ควรจะระลึกสิ่งนี้อีกสิ่งหนึ่งลูก คือเราควรที่จะทำความเข้าใจว่าสิ่งทั้งหลายที่มันเกิดขึ้นนั้น เราต้องทำยังไง เช่น การระลึกชาติได้ ก็ให้พิจารณาถึงการเวียนว่ายตายเกิด ที่มันน่าเบื่อหน่าย แต่ไม่ใช่ไปจมอยู่กับอดีตชาติ กลับไปอยู่ในอดีตชาติได้มัยละ คงจะไปไม่ได้สินะ

ใครจะย้อนเวลากลับไปอยู่ในอดีตได้ กาลเวลาผ่านไป ผ่านไป เปลี่ยนไป ไม่มีวันหวนคืน ทุกสิ่งทุกอย่าง ที่มันผ่านไปแล้ว ไม่มีใครเอากลับคืนมาได้

พระยารธรรมเอย.. หากว่าเราเกิดหุทธิพิศ ตาพิศ ก็จะได้ทำให้เรารู้ว่าโลกสวรรค์ โลกอื่นๆ ที่ซ่อนโลกเรานะมีจริง การเวียนว่ายตายเกิดมีจริง จะได้ไปดูเทวดา จะได้ไปดูผี ดูสัมภเวสี สัตว์นรก เปรต อสุรกาย จะได้ดูให้เห็น เข้าใจให้ทะลุแจ่มแจ้ง ถึงสิ่งทั้งหลาย เหล่านั้นว่า มันน่ากลัวขนาดไหน

จะได้ไม่กล้าทำบาป จะได้ไม่หลงในบุญ

เห็นความไม่เที่ยงแท้ที่เกิดขึ้น เกิดดีแค่ไหน ก็ต้องดับจากสิ่งนี้อยู่ดี เกิดไปอยู่ในจุดที่ต่ำ ตกนรก เป็นสัตว์นรก เปรต อสุรกายก็ยอมได้ หากว่าเราเผลอทำความชั่ว อย่างนี้ละ

พระยารธรรม.. เราต้องดู ต้องรู้ว่า คุณวิเศษต่างๆ ที่เกิดขึ้นนั้นนะ เกิดขึ้นมาเพื่อให้เราเอาไปทำอะไร ไม่ใช่เกิดขึ้น เพื่อให้เรานั่งยึดติด ลุ่มหลง จมอยู่กับสิ่งเหล่านั้น

พระยารธรรมเอย.. เช่น การรู้การเกิดของสัตว์ การกลับไปแล้วไปเกิดที่อื่นของสัตว์ หลังการตาย และก่อนมาเกิด เราก็ควรจะพิจารณาให้เห็นกฎแห่งกรรมอย่างชัดเจน ไม่ใช่

เอาคุณวิเศษนั้นมาทับถมตัวเอง แล้วก็ประกาศว่า รู้แล้วๆ รู้ยังงัยยังหลงอยู่ รู้ยังงัยยังยึดอยู่ ใช้ไม่ได้

ฉะนั้น.. จงรู้ อยากรู้อย่างแท้จริง รู้เรื่องกฎแห่งกรรม รู้แล้วก็เลิกทำบาป เลิกทำในสิ่งไม่ดีซะ รู้กฎแห่งกรรม เพื่อที่จะได้บอกต่อกับบุคคลผู้อื่นว่ามันมีอยู่จริง เพื่อให้เขาเลิกทำบาป ทำกรรมซะ อย่างนี้ล่ะ

พระยารธรรม.. มันวิเศษที่ตรงไหน หากว่าเรารู้แจ้งตามความเป็นจริง เราก็จะรู้ถึงสิ่งที่มีสิ่งเหล่านั้น มาเพื่อทำอะไร เราจะเอาไปทำสิ่งที่เกิดประโยชน์กับเราได้มากลูก ช่วยถอดถอนกิเลสตน และผู้อื่น เช่น การมีอภิญา คือ การเหาะเหินเดินอากาศได้ สามารถแสดงฤทธิ์ต่างๆ ได้ เราก็จะได้ไว้ช่วยเราในยามจำเป็นจริงๆ เพราะการเป็นนักบวช บางทีถ้าเกิดต้องอาศัยชาวบ้าน อาศัยผู้อื่นมากจนเกินไป บางที บางกลุ่ม บางคนก็ไม่สะดวก เพราะไม่สามารถที่จะหลบหนีความวุ่นวายได้ เพราะยังต้องอยากกินข้าวของเขา ยังต้องจำเป็นกินข้าวของชาวบ้านอยู่ ก็เลยไม่สงบ วุ่นวายอยู่

อยากจะหนีเข้าป่าเข้าดง เพื่อที่จะได้ปฏิบัติอย่างแท้จริง ก็เลยต้องมีสิ่งเหล่านั้น เป็นเครื่องช่วย ในการที่จะได้ดูแลตน ในการปฏิบัติอยู่ในป่าในเขา ปกป้องคุ้มครองภัยให้กับตน

แต่ไม่ใช่ให้ตนมาลุ่มหลง มายึดติด มาถือว่าดีแล้ว มันเป็นเครื่องช่วยแห่งการปฏิบัติเท่านั้นลูก มันไม่ใช่สิ่งที่จะมานั่งยึด นั่งหลง อย่างนั้นล่ะ

พระยารธรรม.. เช่น ถ้ามีญาณรู้ในธรรมต่างๆ แยกฉานในอรรถในธรรม ในข้อธรรมต่างๆ เราก็แยกฉาน เพื่อถอดถอนกิเลสของเราเท่านั้น ไม่ใช่แยกฉานเพื่อจะมายึดติดลุ่มหลงกับสิ่งที่แยกฉานนั้น

เราจึงควรทำความเข้าใจถึงสิ่งต่างๆ ที่ได้มาในแต่ละอย่างว่าได้มา เพื่อทำอะไร จะเอาไปทำอย่างไรบ้าง เพื่อเกิดประโยชน์แก่ตน และผู้อื่น เกิดประโยชน์ แก่พระพุทธศาสนา

แต่ไม่ใช่การเอามายึดมาถือ มาลุ่มหลง และจมอยู่ มาสรรเสริญว่าดีแล้ว ประเสริฐแล้ว แล้วก็ติด ก็หลงอยู่ในสิ่งนั้น ไปไหนไม่ได้

มีดวงจิตมากเลยที่เดียว พระยารธรรม.. ที่ไปติดอยู่กับสิ่งเหล่านี้ ตนยังไม่เข้าสู่การเป็นองค์พระอรหันต์ แต่ได้คุณวิเศษเสียก่อนก็เลยไปหลงอยู่ในสิ่งเหล่านั้น จนต้องพากันตกนรกบ้าง พากันไปติดอยู่ในจุดนั้น จุดนี้ของวัฏสงสารนี้บ้าง เลยไปไม่ถึงไหนกันเลย อย่างนี้ล่ะ

พระยารธรรม.. สิ่งที่คุณนั้น ควรที่จะพิจารณาฝึกฝนตนให้บ่อยๆ ให้รู้อีก 2 สิ่ง นอกเหนือจากคลิปที่ได้กล่าวไปแล้ว คือ ความรู้แจ้งในหลักธรรมที่องค์พระพุทธเจ้าสอน เพื่ออะไร จุดมุ่งหมายคืออะไร

นอกเหนือจากข้อนี้ ก็ต้องทำตามข้อที่ 2 คือ ทำความเข้าใจ ในการปฏิบัติ ว่า หากว่าเราได้ประพฤติปฏิบัติแล้ว คุณวิเศษต่างๆ นั้น ย่อมปรากฏขึ้น เป็นปกติ เห็นเป็นธรรมดา จะได้ไม่ต้องเห็นว่ามีวิเศษ

หรือจะพิจารณาในแบบที่ 3 รู้ว่า สิ่งเหล่านั้น เกิดขึ้น เพื่อให้เรานำไปทำอะไร ที่มันเกิดประโยชน์แก่ตน และผู้อื่น พิจารณาอย่างนี้ ก็จะสามารถถอดถอน ความลุ่มหลงแห่งตนได้ลูก

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมให้ลูกได้ทำความเข้าใจ ลูกพอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าค่ะ แท้ที่จริง การที่คนเรานั้นปฏิบัติ จนได้คุณวิเศษต่างๆ มันก็เป็นเรื่องปกติ และเมื่อได้มาแล้ว เราควรจะนำมาทำในสิ่งที่เกิดประโยชน์แก่เรา เราก็จะไม่ลุ่มหลงในสิ่งที่ได้เหล่านั้น พอจะเข้าใจ เช่นนี้แล้วเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ที่ทรงเมตตาแนะเจ้าค่ะ ไว้วันพรุ่งนี้ หรือโอกาสหน้า ถ้าลูกสงสัยเรื่องใด จะขึ้นมาทูลถามใหม่ วันนี้คงต้องกราบขอลาก่อนนะเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่343 **ผู้มีคุณวิเศษที่แท้จริง**

ในเช้าของวันที่ 27 พฤษภาคม พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า เมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น.. จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไปดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา..วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าฟังธรรมเพิ่มเติม ในเรื่องของ การระมัดระวังจะลุ่มหลงในคุณวิเศษต่างๆ ในตอนต่อไปนะ เจ้าคะ จะมีวิธีที่เราควรพิจารณา และระมัดระวัง นอกเหนือ 3 วิธี เมื่อวาน ที่พระพุทธรูปได้ทรงเมตตา แสดงให้ฟังไปแล้วนั้นหรือเปล่าเจ้าคะ ถ้าหากว่ามี เราควรจะพิจารณาแบบ ไหนบ้างละเจ้าคะ ขอพระพุทธรูปโปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังด้วยเถิด พระพุทธรูปเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. การที่เราจำเป็นต้องระมัดระวัง จะลุ่มหลงในคุณวิเศษต่างๆ ที่ได้รับมา จะลุ่มหลงในสิ่งต่างๆ ที่คิดว่าดีแล้วนั้น ในความเป็นจริงแล้วนะลูก มันต้องระมัดระวัง เป็นปลึกย่อย เป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่ละเอียดอ่อน ที่เรานั้นจะต้องประสบพบเจอตลอด ซึ่งไม่สามารถที่จะระบุไว้ว่ามันมีเท่านี้ข้อ เท่านี้ข้อ

ฉะนั้น ลูกทั้งหลาย.. สิ่งที่เราควรทำอีก ก็คือ การคอยดูจิตแห่งตน อย่างสม่ำเสมอ ให้ตนระลึกไว้ในใจ อยู่เสมอว่า การกระทำเช่นนี้มันเจือปนด้วยความหลงหรือเปล่า การที่ได้สิ่งนั้นมา เกิดความลุ่มหลง ยึดติด ยึดมั่นถือมั่นอยู่หรือเปล่า

ตัวของลูกนั่นเองละ จะเป็นผู้กำหนดได้ว่า สิ่งใด คือความหลง

สิ่งใดต้องระมัดระวัง แก้อะไรความหลง

คือ ต้องปลุกจิตตนให้ตื่น ตื่นจากความลุ่มหลงทั้งหลายอยู่เสมอ

พระยารธรรมเอย.. สิ่งเหล่านี้ละลูก คือ สิ่งที่คุณควรจะทำ อีกอย่างหนึ่ง ถ้าจะรวมเป็นหัวข้อใหญ่ ก็คือ การพิจารณาอยู่เสมอ รู้ตื่นอยู่เสมอ เพราะความลุ่มหลงมันไม่ได้มาเป็นหัวข้อใหญ่ แต่มันจะมาเป็นปลึกย่อย

ฉะนั้น.. เมื่อลูกตั้งจิต พิจารณาถึงเหตุที่ควรระมัดระวังในเรื่องใหญ่แล้ว ก็ต้องดูจิตแห่งตนพิจารณาระมัดระวังในเรื่องเล็ก ปลึกย่อยลงมาด้วย ลูกจะได้มีสติ อยู่เหนือความ

ลุ่มหลงทั้งปวง

เราอย่าคิดว่ามันนิดเดียว ไม่เป็นไร เราอย่าไปมองข้ามความนิดเดียวของเชื้อ เชื้อที่มันเกาะอยู่ในจิตใจของเรา แม้เพียงนิดเดียว เราก็ควรที่จะรู้ทัน และขจัดมันออก เพราะเชื้อเหล่านั้นนั้นถ้ามันมีนิดเดียว แล้วมันจะลามไปไว้มาก มันจะสามารถแพร่ขยายเชื้อเหล่านั้น ให้คลุมจิตใจแห่งตัวของลูก

ฉะนั้น พระยารธรรมเอย.. จึงควรตรวจดู คู่มือที่จิตที่ใจแห่งตนอยู่เสมอ และสิ่งหนึ่งที่จะเป็นสิ่งที่สุดท้ายในหัวข้อใหญ่ คือ ข้อที่ 4 ที่ควรระมัดระวังนั้น คือ การฝึกฝนตนให้ตนนั้นรู้ให้ตนนั้นเข้าใจว่าสิ่งที่วิเศษที่สุดของพระพุทธศาสนา สิ่งวิเศษที่องค์พระพุทเจ้า ทรงตั้งเป้าหมายไว้ให้ทุกคนไปถึงสิ่งที่ทุกคนควรจะทำให้ได้ คือ คุณวิเศษแห่งการเป็นองค์พระอรหันต์ คือการดับกิเลสได้ลูก

ไม่ว่าลูกนั้น จะเดินทางในสายไหน เส้นไหน ในรูปแบบใดของการเดินทางเข้าสู่พระนิพพาน ไม่สำคัญ และไม่มีอะไรวิเศษกว่าอะไร

มีเพียงความวิเศษสิ่งเดียวเท่านั้น คือ ลูกสามารถดับการเกิดแห่งตนได้

เมื่อลูกสามารถดับการเกิดแห่งตนได้เมื่อไหร่ เมื่อนั้นละลูก จึงถึงซึ่งคุณวิเศษที่มีอย่างแท้จริง ในพระพุทธศาสนา

จึงถือว่า เป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จ มีชัยชนะอย่างแท้จริง

เป็นผู้ที่รู้ ผู้ที่ตื่น ผู้ที่เบิกบานแล้ว

ผู้ที่อยู่เหนือกิเลสตัณหา อยู่เหนืออวิชชาสังสาร เหนือโลก

ไม่ต้องกลับมาเวียนว่ายตายเกิดอีก นั้นละลูก จึงถือว่าเป็นบุคคลผู้ที่มีคุณวิเศษ และ..

พระยารธรรมเอย.. จงจำไว้เช่นนี้เถิดว่า การถึงซึ่งองค์พระอรหันต์ เป็นคุณวิเศษที่พระพุทธศาสนาควรที่จะพากันสรรเสริญ ในกลุ่มชาวพุทธทั้งหลาย แต่บุคคล ผู้ที่ถึงซึ่งองค์พระอรหันต์นั้น ท่านก็มีได้เห็นว่าสิ่งนั้นวิเศษอะไรสำหรับตัวของท่านเอง

บุคคลผู้อื่น ผู้ที่เป็นชาวพุทธ เขาเหล่านั้นก็สรรเสริญคุณความดีนั้น เพื่อเป็นจุดมุ่งหมาย เป็นสิ่งจูงใจ ให้กับเขาทั้งหลาย รู้จุดมุ่งหมาย มีแรงจูงใจ ที่จะดับการเกิดของตนให้ได้ แต่บุคคลผู้ที่ถึงแล้ว ท่านทั้งหลายเหล่านั้น ก็ยอมไม่มีความยึดความถือในสิ่งทีโลก

และชาวพุทธควรสรรเสริญ คือองค์พระอรหันต์นั้น ว่าดี ว่าตนประเสริฐ ว่าตนวิเศษ

จิตผู้ที่เข้าถึงการเป็นองค์พระอรหันต์ ก็จะมี รู้ ตื่น ในทุกอย่าง ปราศจากความยึด

ติด กลุ่มหลง ความมีตัว มีตน องค์พระอรหันต์ทั้งหลาย จึงไม่ถือว่าตนเป็นผู้วิเศษ แต่ท่านทั้งหลาย จะรู้ได้ด้วยตัวของท่านเองว่า..

ท่านคือ ผู้จบกิจในการเกิดแล้ว

ท่านคือ ผู้มีชัยชนะเหนือกิเลสตัณหาแล้ว

ท่านไม่ต้องกลับมาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสารนี้ อีกต่อไปแล้ว

ท่านจะรู้ตื่น ในสิ่งทั้งหลาย ด้วยปัญญาอันแตกฉาน

จะไม่ยึดไม่ถือ ในความเป็นอรหันต์แห่งตน

ฉะนั้น ลูกทั้งหลายเอ๋ย.. ลูกทั้งหลาย ผู้ซึ่งกำลังประพฤติปฏิบัติดี ผู้ซึ่งกำลังแสวงหา และทำความดี และได้รับความดีบ้างในบางสิ่ง จึงควรที่พิจารณาอยู่อย่างนี้ เสมอว่า..

คุณวิเศษที่สูงสุดในพระพุทธศาสนา คือ การเป็นองค์พระอรหันต์
ตราบใดที่ตนยังไม่รู้ ไม่เข้าถึงการเป็นองค์พระอรหันต์ ตราบนั้นจึงไม่ควรถือว่าสิ่งที่ได้มาแล้วในคุณวิเศษ ในพระอรหันต์ 4 สาย ที่ได้กล่าวไปนั้น มันเป็นสิ่งวิเศษ มันเป็นสิ่งที่คุณนั้นได้ทำดีที่สุดแล้ว ไม่ควรไปกลุ่มหลง พัวพันมัวเมา กับความวิเศษเหล่านั้นลูก

ควรที่จะประพฤติปฏิบัติ มุ่งหน้าตรงสู่พระนิพพาน ควรที่จะเห็นตามองค์พระอรหันต์ว่า สิ่งทั้งหลายเหล่านั้นเป็นเพียงเครื่องมือในการช่วยชำระล้างกิเลส เพื่อไปให้ถึงจุดมุ่งหมายที่แท้จริง คือพระนิพพาน

และเมื่อไหร่ก็ตามที่ตนสามารถปฏิบัติ จนเข้าถึงการเป็นองค์พระอรหันต์แล้ว สิ่งที่คุณจะคิดว่ามันเป็นคุณวิเศษนั้น ย่อมไม่มีในความคิดแห่งตน ตนย่อมอยู่เหนือความคิด การยึดในสิ่งต่างๆ ว่าวิเศษรวมถึงการยึดในความเป็นองค์พระอรหันต์ว่าวิเศษในตน ย่อมไม่มี

บุคคลผู้อื่น อาจจะสรรเสริญ อาจชื่นชม ชื่นชอบ อาจจะเป็นสิ่งที่ควรแก่การสักการบูชาแห่งผู้อื่น แต่นั่นก็เป็นเรื่องของเขาทั้งหลาย ไม่ใช่เรื่องแห่งตน ไม่ใช่เหตุที่ตนจะไปหลงในลาภสักการะต่างๆ

ถ้าเมื่อไหร่ที่คิดว่าตนนั้นเป็นองค์พระอรหันต์ แล้ว แต่ยังมีความรู้สึกยินดี มีความรู้สึกว่าคุณวิเศษ มีความรู้สึกว่าคุณดีกว่าผู้อื่น มีความรู้สึกยินดีเมื่อผู้อื่นสรรเสริญ และทำการกราบไหว้บูชา

จงรู้ตัวไว้เถิด ว่านั่นไม่ใช่องค์พระอรหันต์ ไม่ใช่วิสัยแห่งองค์พระอรหันต์

ที่จะกระทำเช่นนั้น ที่จะมีความรู้สึกเหล่านั้น นั่นกำลังเป็นการหลง หลงดี ยึดดี ถือดี หลงทางเข้าแล้ว

จงดูที่จิตที่ใจของตนว่า ถ้าเกิดยังมีอารมณ์ความรู้สึกเหล่านั้น แปลว่ายังไงก็ยังไม่ไปถึง ต้องวางสิ่งที่ตนคิดว่าดีแล้ว ถูกต้องแล้ว ทั้งหลายเหล่านั้น อย่าไปยึดถือมั่นว่า ดีแล้ว ปฏิบัติทำความดีต่อไปเรื่อยๆ จนวันหนึ่ง ที่ลูกรู้สึกอยู่เหนือคุณวิเศษต่างๆ เห็นทุกอย่าง เป็นธรรมดา

แม้มีคนสรรเสริญกราบไหว้บูชา ลูกก็สักแต่เห็นว่ามันเป็นเพียงปกติ และสิ่งที่เขาบูชา นั้นเขาบูชาองค์พระอรหันต์ ซึ่งองค์พระอรหันต์ ไม่ใช่ตัวของบุคคลผู้ใดผู้หนึ่ง แต่เป็นเส้นทางแห่งการเดินตามรอย องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อเข้าสู่พระนิพพาน เข้าถึงการเป็นองค์พระอรหันต์ หรือเป็นเส้นทางแห่งการถึงซึ่งการดับการเกิด

ฉะนั้น.. เมื่อเราอาศัยเส้นทางเส้นนี้ จนเข้าถึงคำว่าอรหันต์แล้ว

เราก็ยังต้องวาง คำว่าอรหันต์นั้น วางลงไม่ยึดเอาไว้

เราอาศัยทางเส้นนี้มาจนสิ้นสุดหนทาง

เมื่อสิ้นสุดหนทางแล้ว สิ่งที่เราควรจะทำ คือ แยกจิตออกจากทางเส้นนี้ด้วย

โดยไม่ยึดเอาถือเอา ว่านั่นคือเรา คือตัวตนของเรา คือเราเป็น คือเป็นเรา

นั่นละลูก จิตของลูก จึงจะสามารถหลุดพ้นจากความทุกข์ทั้งปวงได้อย่างแท้จริง

พระยาธรรมเอย.. จึงสามารถอยู่เหนือความลุ่มหลงทั้งปวงได้อย่างแท้จริง จึงเป็นสิ่งที่ยิ่งองค์พระอรหันต์ทั้งหลาย เขาทำกันอย่างนี้ละ

พระยาธรรม.. คือสิ่งที่ลูกทั้งหลาย ผู้ตั้งใจที่จะเดินเข้าสู่การเป็นองค์พระอรหันต์

ผู้ตั้งใจฝึกฝน ในการประพฤติปฏิบัติ ให้ประสบผลสำเร็จ

ควรที่จะรู้ และระมัดระวังเอาไว้

คุณวิเศษอื่นๆ นอกเหนือจากการถึงซึ่งการเป็นองค์พระอรหันต์นั้นไม่มี

เมื่อถึงซึ่งการเป็นองค์พระอรหันต์ จิตแห่งตน ย่อมไม่ยึดถือในการเป็นองค์พระอรหันต์ลูก จึงจะถึงที่สุดแห่งความวิเศษอย่างแท้จริง

วิเศษอย่างที่ไม่มียันต์ สุนัขหายไปจากความวิเศษ

วิเศษ เพราะตนไม่ต้องเป็นทาสแห่งใครอีกต่อไปแล้ว

วิเศษ เพราะตนไม่ต้องเกิด แก่ เจ็บ ตาย อีกต่อไป

คุณวิเศษนั้น จะอยู่กับลูกไม่มีวันดับหาย..ลูกเอ๋ย เมื่อลูกอยู่เหนือคุณวิเศษ

พระยาธรรมเมย.. นี่ละ คือ สิ่งที่ถูกทั้งหลาย ก็ควรที่จะพิจารณาอีกอย่างหนึ่ง เพื่อที่จะได้ไปถอดถอนความลุ่มหลง ที่อาจจะทำให้หลงในคุณวิเศษต่างๆ ที่ได้ ที่มี เมื่อประพฤติปฏิบัติ เพื่อไปสู่พระนิพพาน

คือ อีกแนวทางหนึ่งอีกอย่างหนึ่ง ที่ลูกจะสามารถหยิบไปพิจารณาให้เห็นตามแนวความจริง เพื่อถอดถอนความลุ่มหลง ในสิ่งที่ลูกเรียกว่าคุณวิเศษต่างๆ

เมื่อลูกทั้งหลาย รู้จุดมุ่งหมายที่ทำให้ความดี ตามคำสอนขององค์พระพุทธเจ้า ว่าทำเพื่อมรรคผลนิพพาน เมื่อลูกทำความเข้าใจว่าการปฏิบัติ ย่อมทำให้เกิดสิ่งที่โลกเรียกว่า เป็นคุณวิเศษเหล่านั้นเป็นธรรมดา

ลูกรู้ว่าสิ่งเหล่านั้นเกิดขึ้น เพื่อให้ลูกเอาไปทำอะไร เพื่ออะไร ให้เกิดประโยชน์ แก่ตนและผู้อื่น เมื่อลูกรู้ว่าสิ่งวิเศษที่สุดของพระพุทธศาสนา คือ การดับกิเลส ดับการเกิดแห่งตนได้ ลูกมีสติอยู่กับสิ่งเหล่านี้ ก็จะไม่ทำให้ลูกลุ่มหลงในคุณวิเศษ ที่มี ที่ได้เลย รวมถึงการคอยระมัดระวัง ความหลงเล็กๆ น้อยๆ อย่างที่ได้กล่าวไปแล้วนั้นละ

พระยาธรรม.. ถ้าลูกปฏิบัติตามสิ่งที่ได้กล่าวมาแล้ว ใน 3 คลิปนี้ ก็จะเป็นตัวช่วย ในการถอดถอนความลุ่มหลงได้ เป็นอย่างดี และสิ่งเหล่านี้ ก็ควรเรียนรู้ ตั้งแต่แรกเริ่มของการปฏิบัติเลยก็ดีนะ

พระยาธรรม.. จะได้มีองค์ความรู้ เพื่อที่จะได้นำพาจิตแห่งตนให้รู้ทันในสิ่งที่มันจะเกิดขึ้นในกายภาคหน้า จงประพฤติปฏิบัติ ตามที่กล่าวมาแล้วเถิด

พระยาธรรม.. สิ่งเหล่านี้ จะเป็นตัวช่วยลูก ในการถอดถอนความหลง ในการตีกรอบให้ลูกอยู่ในทางที่ถูกต้อง ลูกจะไม่ใช่ผู้ที่ต้องลองจับไฟเอง ลูกจะไม่ใช่ผู้ที่หลงทาง แวะไปข้างทางเสียเวลา อย่างนั้นละ

พระยาธรรม.. เพราะกาลเวลาที่เราจะเดินเข้าสู่พระนิพพานนั้น มันก็ย่อมมี ถ้าหากว่าเราสามารถย่อเวลาที่ยาวมาเหลือสั้น สามารถเข้าสู่พระนิพพานได้ไวกว่า ย่อมเป็นโอกาสที่ดี

แม้แต่ซักซ้า เลี้ยวไปทางนั้นบ้างทางนี้บ้าง เดี่ยวกิเลส เดี่ยวตัณหา มันจะฉุดดึงไป เดี่ยวถ้าเกิดว่าเราตายจากชาตินี้ เกิดมาชาติใหม่ เกิดว่าเราต่อยอดการปฏิบัติไม่ได้ เพราะโดนเหตุปัจจัยรอบตัว คอยนำพาไปในทิศทางที่ไม่ถูก จะทำยังไงละ

พระยาธรรม.. อาจมีโอกาสมองทางได้ ฉะนั้น จงทำให้มันตรง ตรงแล้วจะได้ไม่เสียเวลา จะได้ไม่มีโอกาสเปิดให้แก่หมู่มาร และกิเลสตัณหา เข้ามาโจมตีเราได้ ลูกจะได้

ถึงพระนิพพาน อย่างแท้จริง

อย่ามัวแต่ชะล่าใจว่า เดี่ยวก่อนๆ จงทำไปเถิด ทำให้มันถูกต้อง ไปถึงให้มันไวที่สุด
ได้ มันก็จะยังเป็นเรื่องที่ดี ใครจะยังงี้ก็แล้วแต่ เราควรที่จะไปให้ถึงก่อน

ถึงแล้ว ค่อยหันกลับมาช่วยคนอื่นก็ได้ มันไม่เป็นไรลูก ดีกว่ามัวแต่ห่วงสิ่งนั้นสิ่งนี้
แหวะข้างทางอยู่เรื่อย ไปไม่ถึงเสียที เกิดอุบัติเหตุตายเสียก่อน ก็เลยไปไม่ถึงจุดมุ่งหมายนี่ลูก
ก็ต้องไปตั้งใจไปให้ดี ไปให้ถูก ไปอย่างปลอดภัย และไปให้ถึงก่อนนะแหละดีแล้ว

พระยาธรรม

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง
พระพุทธเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 344 **รวมสี่สายกลายเป็นหนึ่ง**

ในเช้าของวันที่ 28 พฤษภาคม พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า เมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูป องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น.. จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไปดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูป องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. ลูกนั้น ฟังธรรมที่พระองค์ทรงเมตตาแสดงไว้ ในเรื่องขององค์พระอรหันต์ ทั้ง 4 สายนะเจ้าคะ เมื่อลูกได้ฟังแล้ว ก็เลยทำให้ลูกเกิดความคิดรวบรวมเครื่องมือที่จะช่วยให้เรานั้นเข้าถึงพระนิพพานเอาไว้ทั้งหมด

ลูกจึงปรารถนาที่จะเฝ้าทูลถามพระพุทธรูปว่า เครื่องมือทั้งหลายเหล่านั้น เราจะสามารถรวมมาไว้เป็นหมวดเดียวกัน หรือทำความเข้าใจรวมกัน ว่ามันมีสิ่งนั้น มีสิ่งนี้ สิ่งโน้น เพื่อให้เรานี้จะได้รู้ตามความเป็นจริง ของสิ่งที่มีมันเป็นธรรมดา หากว่าเราได้ประพฤติปฏิบัติตามสิ่งเหล่านี้แล้ว ก็จะทำให้มันเกิดขึ้น มีอยู่ เป็นธรรมดา และสามารถนำพาเราเข้าสู่พระนิพพานได้นะเจ้าคะ หนูก็เลยรวบรวมมาไว้เป็นหมวดเดียวกัน วันนี้ หนูจะเฝ้าฟังธรรมจากพระพุทธรูป เรื่องของสิ่งต่างๆ ที่รวมกันมาเป็นอุปกรณ์ ไว้ใช้สำหรับเดินทางเข้าสู่พระนิพพาน ใช้สำหรับการชำระจิตนะเจ้าคะ”

พระพุทธรูป : ดีแล้วละ พระยาธรรม..ก็ดีเหมือนกันนะลูก หากว่าเรานี้ รวมกันไว้เป็นหมวดเดียวกัน เราจะได้ท่อง ได้จำเอาไว้ ว่ามันมีอะไรบ้างที่มันเกิดขึ้น มีอยู่ ในการประพฤติปฏิบัติ เป็นธรรมดา และในแต่ละสิ่งนั้น มันคือเครื่องมือแห่งการช่วยชำระล้างกิเลสตัณหา เพื่อเราจะได้รู้ว่า บุคคลผู้ที่จะไปสู่พระนิพพานนั้น มีเครื่องมืออะไรบ้าง อย่างชัดเจน ไหนเล่า..พระยาธรรม ลูกนั้นรวบรวมไว้แบบไหนบ้าง มีอะไรบ้าง ลองกล่าวธรรมนั้นมาเถิด

พระยาธรรม : สาธุเจ้าคะ

หนูได้ฟังธรรม มาหลายวันนี้ ทำให้หนูได้เข้าใจว่าสิ่งที่ช่วยและนำพาให้เราไปสู่พระนิพพานได้นั้น คือการมีศีล มีธรรม มีสมาธิ และมีปัญญา มีสิ่งเหล่านี้ เป็น 4 อย่างก้าว ถ้าเปรียบเสมือนกับรถ ก็จะเปรียบเหมือนล้อ 4 ล้อ ของรถคันนั้นๆ เพื่อที่จะพาเราไป

สู่พระนิพพาน

แล้วก็จะมีการช่วยเหลืออื่น ๆ ที่เราสามารถนำมาเป็นสิ่งที่ช่วยชำระล้างดวงจิตของเราให้สะอาด ล้างกิเลส ให้หมดให้สิ้นไป คือ การทำอสังขารให้สิ้นไป การระลึกชาติได้ การรู้จุด และอุปนิสัยเกิดของสัตว์ทั้งหลาย การมีตาทิพย์ มีหูทิพย์ แสดงฤทธิ์ได้ ทายใจผู้อื่นได้ ขยายธรรมที่ยาวให้สั้นลง ขยายธรรมที่สั้นให้ยาวออกไป เข้าใจในคำพูด คำศัพท์ต่างๆ สามารถหยิบมาอธิบายธรรม ให้ผู้อื่นเข้าใจ และเห็นตาม สามารถที่จะเห็นธรรมเฉพาะหน้า และอธิบายหรือหยิบยกตัวอย่าง เรื่องนั้น เรื่องนี้มาประกอบกับธรรม ให้เหมาะสมกับเหตุการณ์ สถานการณ์ต่างๆ อย่างนี้นะเจ้าค่ะ

หนูเลยไปรวบรวมไว้ เป็นหมวดเดียวกันอย่างนี้ เพราะหนูคิดว่าถ้าเกิดว่าเราไปปฏิบัติเพื่อที่จะไปสู่พระนิพพาน อย่างน้อยเราก็จะได้รู้ว่าสิ่งเหล่านี้เป็นตัวช่วยของเรา และเราก็จะได้ปฏิบัติตาม ศีล ธรรม สมาธิ ปัญญา เราจะได้รู้การทำอสังขารให้สิ้นไป

เราจะได้หยิบเอาแต่ละสิ่งที่มันเกิดขึ้นกับเรา ในแต่ละเรื่องแต่ละอย่าง ซึ่งอาจจะแตกต่างกันไป เราจะได้เอาสิ่งเหล่านี้ขึ้นมา เพื่อช่วยเราในการปฏิบัติ พระพุทธเจ้าค่ะ ลูกจึงรวบรวมไว้เป็นหมวดเดียวกันอย่างนี้

พระพุทธองค์ : ดีแล้วละ..พระยาธรรม.. มันก็จะทำให้มองเห็นแนวทางได้ชัดเจนขึ้น ถ้าเกิดจะพูดโดยรวมว่าประพฤติปฏิบัติเพื่อไปสู่พระนิพพาน ก็เข้าใจดี แต่อาจจะไม่รู้ว่าจะต้องทำแบบไหน

สิ่งที่ลูกรวบรวมมาเป็นหมวดเดียวกันนี้ ก็ดีเหมือนกัน จะได้เห็นอย่างชัดเจนเลย ว่า ถ้าหากว่าเราจะไปสู่พระนิพพาน เราจะต้องทำแบบไหน มีอะไรบ้างที่เราจะต้องทำ

พระยาธรรมเอย.. จะได้ว่า เราต้องเริ่มจากการตั้งสัจจะ รักษาศีล เสียก่อน เมื่อเรามีศีลแล้ว เราก็ควรที่จะฟังธรรมต่างๆ เพื่อรู้แผนที่แห่งการบอกทาง รู้ว่าองค์พระพุทธเจ้าสอนสั่งแนวทางไว้ เช่นไรบ้าง เราจะได้รู้

เมื่อเรารู้แล้ว เราก็จะได้ฝึกฝนสมาธิ เพื่อเป็นกำลังค้ำหนุน ฝึกฝนปัญญา

เมื่อเรามีศีล มีธรรม มีสมาธิ และปัญญาแล้ว เราก็จะเกิดความรู้ หรือว่าญาณรู้ เครื่องมือต่างๆขึ้น ตามรอบ ตามเหตุตามปัจจัยของแต่ละบุคคล

เช่น การรู้ การทำอสังขารให้สิ้นไป การระลึกชาติได้ การรู้ตามกฎแห่งกรรมอย่างแท้จริง รู้จุด อุปนิสัยเกิดของสัตว์ทั้งหลาย เมื่อเรามีญาณรู้ ต่างๆ เหล่านี้ เราก็จะได้นำมาใช้ มาช่วยในการขัดเกลากิเลสตัณหา

พระยาธรรมเอย.. เมื่อบุคคลทำความเข้าใจ ให้รู้ ให้เห็นเป็นธรรมดา ว่า มีศีล มีธรรม มีสมาธิ และปัญญา มีการรู้ รู้ที่จะทำอสังขารให้สิ้นไป มีญาณรู้รู้ระลึกชาติได้ มีญาณรู้รู้จตุติ และอุปติบังเกิดของสัตว์ทั้งหลาย มีตาทิพย์ หูทิพย์ แสดงฤทธิ์ได้ ทายใจผู้อื่นได้ สามารถมีปัญญาแตกฉานในธรรม ทั้ง เรื่องของการสรุปธรรม เรื่องของการขยายธรรม เรื่องของการรู้จักเอาถ้อยคำแต่ละคำ มาทำให้เกิดประโยชน์ ที่ฟังแล้วเข้าใจ เข้าใจในเรื่องนั้นที่กำลังข้อบอ หรือเห็นธรรมเฉพาะหน้า สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ เป็นสิ่งที่จะต้องประสบพบเจอเป็นธรรมดา สำหรับการปฏิบัติ เพื่อที่จะไปสู่พระนิพพาน

พระยาธรรมเอย.. สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ เมื่อเรารู้แล้วเราเข้าใจแล้ว เราเห็นเป็นธรรมดาว่า มันเป็นเครื่องมือ ที่จะช่วยให้เราไปสู่พระนิพพานได้นั้น เราก็จะประพฤติปฏิบัติ ตาม อย่างมีหลักการคือรู้ มีศีล มีธรรม มีสมาธิ และปัญญา

รวมถึงอาจจะเกิดสิ่งที่ถูกเรียกว่า คุณวิเศษ ข้อใดข้อหนึ่ง 2 ข้อ 3 ข้อ เราก็จะได้เอาสิ่งเหล่านั้น มาช่วยชำระล้างกิเลสแห่งตนให้สิ้นไป

พระยาธรรมเอย.. ดีแล้วละลูก ที่รวบรวมเป็นหมวดเดียวกัน อย่างน้อยถ้าเกิดคิดว่าจะไปพระนิพพาน ก็ยังเข้าใจว่าไปแบบไหน เริ่มต้นยังไง และเราจะได้เจอกับอะไรบ้าง เจอแล้ว ต้องทำยังไงบ้าง

สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ มันเป็นสิ่งที่ปรากฏแก่ตัวของเรา ตามเหตุที่เราจะปฏิบัติ ตามเหตุแห่งกรรมวิบาก และเชื้อกิเลสที่เรามีอยู่ แต่เราจะสามารถอาศัยเครื่องเหล่านี้ในการดับกิเลสแห่งตน

ลูกเอ๋ย.. ฉะนั้น เมื่อรู้แล้วว่า เรามีศีล มีธรรม มีสมาธิ มีปัญญา และมีญาณรู้ต่างๆ จะช่วยให้เราเข้าสู่พระนิพพานได้ ก็จงตั้งใจประพฤติปฏิบัติกัน ตามสิ่งที่รู้ ที่ทำความเข้าใจนี้เกิดลูก เราเริ่มจากศีล ธรรม สมาธิ ปัญญา ส่วนสิ่งอื่นที่มันจะเกิดขึ้นมาช่วยเรา ก็คงจะเป็นไปตามเหตุ ตามปัจจัย

หากเรามีศีล ธรรม สมาธิ ปัญญาแล้ว อย่างหนักแน่นแล้ว สิ่งอื่นๆที่มันเกิดขึ้นตามหลังมา เราย่อมมีปัญญาควบคุม และใช้สิ่งเหล่านั้น เป็นเครื่องมือในการชำระกิเลสได้ โดยไม่ลุ่มหลงกับมัน

พระยาธรรมเอย.. สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ละลูก มันจะปรากฏขึ้นเป็นธรรมดา เพราะมันเป็นเครื่องมือในการชำระกิเลสตามธรรมชาติ หากเราปฏิบัติตามศีล ธรรม สมาธิ ปัญญา มุ่งสู่พระนิพพานสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ย่อมผุดขึ้น เกิดขึ้นกับเราเป็นแน่แท้

อาจจะไม่ทั้งหมด ก็อาจจะเกิดในเรื่องใดสักเรื่องหนึ่ง 2 เรื่อง 3 เรื่อง แล้วแต่
ว่าเราจะมีกี่อย่าง ในตัวเรา มีกี่อย่างก็เพื่อชำระกิเลสแห่งตนเท่านั้น

เมื่อเห็นเช่นนี้ เข้าใจเช่นนี้ เราก็จะารู้ตามความเป็นจริง โดยไม่หลงทิศทางไป
ว่าจะปฏิบัติแบบไหนจะไปอย่างไร เจอกับตัวนั้นตัวนี้ เรื่องนั้นเรื่องนี้ ก็จะแตกตื่น ตกใจ นึก
ว่าวิเศษมากมาย อาจเกิดความลุ่มหลงได้

และเมื่อเราบอก เราสอนผู้อื่น เราก็ควรจะชี้ จะบอก จะสอนผู้อื่น ดังนี้เหมือนกัน
ที่สอนให้ทุกคนรู้ว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องวิเศษอะไร แต่มันเป็นเครื่องช่วยชำระกิเลส
ตัณหา ที่มันมีอยู่แล้วตามเหตุของธรรมชาติ

มันคือความจริงที่ทุกคนต้องเจอ เพียงแต่จะไม่เจอทุกสิ่งในคนเดียว

หรือบางคน อาจจะมีทุกสิ่งในคนเดียวก็ได้

บางคนอาจจะมีแค่สิ่งใดแค่สิ่งหนึ่ง 2 สิ่ง 3 สิ่ง แล้วแต่เหตุ

แล้วแต่ปัจจัยแต่จะมีสิ่งเหล่านี้ เป็นธรรมดา

ลูกเอ๊ย.. การที่บุคคลผู้เกิดคุณวิเศษ เครื่องมือในการชำระกิเลสเหล่านี้ขึ้น แล้ว
นำมาเผยแผ่แก่ผู้อื่น โดยใช้ความลุ่มหลงนั้น ย่อมจะนำพาให้ตนหลง และผู้อื่นหลง หลง
ทิศหลงทาง และหลงผิดไป เป็นการอวดอูฐริ เป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ

แต่ถ้าหากว่าเราประพฤติปฏิบัติอย่างมีสติ มีปัญญา

เราอยู่เหนือความลุ่มหลงเหล่านี้

เราย่อมสามารถสอนผู้อื่นได้ ตามความเป็นจริง

และจงสอนให้ผู้อื่นนั้น มีสติรู้ตามด้วย

อย่าให้เกิดความลุ่มหลง

ถ้าเราคิดว่าเราควบคุมให้อยู่ในกรอบที่ดีได้ เราก็สามารถสอนได้ เพียงแต่อาจ
จะหลบหลีกหน่อย ในเรื่องของการหยิบยกตนขึ้นมาปรารภ ขึ้นมากล่าวถึงคุณวิเศษที่ตน
มีอยู่ ไม่ต้องไปพูดถึงมันหรือลูก มี ไม่มี ก็ช่างมัน

แต่เราสามารถที่จะสอนคนอื่นได้ในเรื่องเหล่านี้ เพราะมันเป็นความจริงของศาสนา
ที่เกิดขึ้น มันเป็นสิ่งที่จะนำพา เพื่อไปถึงพระนิพพาน เป็นเครื่องมือแห่งการชำระกิเลสและ
ตัณหา

ฉะนั้น.. ความจริงก็คือความจริง ไม่มีใครปกปิดความจริงได้ลูก สิ่งที่ยืนยันไว้ว่า

ห้ามอวดอุตริในสิ่งที่เป็นคุณวิเศษต่างๆ เพียงแค่ไม่ให้หยิบยกตัวตนขึ้นมาเท่านั้น แต่สิ่งเหล่านี้ สามารถที่จะประกาศไปได้ ชี้ทางผู้อื่นได้ ให้ทุกคนรู้เห็นตามความเป็นจริง

พระยาธรรมเอย.. วันนี้ที่ได้เรียบเรียงเอาไว้ จนเป็นหมวดหนึ่ง ของแนวทางการปฏิบัติ หรือเครื่องมือที่ช่วยชำระกิเลสตัณหา ที่เมื่อ มีศีล ก็มีธรรม มีศีล มีปัญญา เมื่อรู้ทำอสังวะให้สิ้นไปแล้ว ก็อาจจะมีญาณรู้วิเศษอื่นๆ ตามมาอีกหลายอย่าง สิ่งเหล่านี้มันเป็นธรรมชาติ ก็ดีแล้วละลูก แต่จงสอนผู้อื่น และตนเองให้ดี อย่าให้เกิดความลุ่มหลงก็แล้วกัน ให้นำมาใช้งานในทิศทางที่ถูกต้อง

ลูกเอ๋ย.. ความจริงในพระพุทธศาสนา เป็นสิ่งที่ผู้ประพฤติปฏิบัติ ไม่สามารถปฏิเสธได้ว่ามันมีอยู่จริง ไม่สามารถปกปิดได้ ว่ามันมีอยู่จริง เพราะสิ่งที่เราทำ มันย่อมทำให้ปรากฏขึ้นได้ เป็นธรรมดาแต่จงเห็นเป็นธรรมดา จะได้ไม่เห็นว่า เป็นคุณวิเศษ และจงให้ผู้อื่นเห็นว่าเป็นธรรมดาของการปฏิบัติมันย่อมมีเครื่องมือเหล่านี้ เป็นปกติอยู่แล้ว อย่างนี้ละ

พระยาธรรม.. ลูกนั้นได้รวบรวมไว้ก็ดีแล้ว จงหมั่นทบทวน ฝึกฝน ทบทวน ดูให้มันเห็นเป็นปกติไป แล้วทุกอย่างก็จะไม่วิเศษอะไรสำหรับลูกเลย

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง ลูกพอจะเข้าใจ และรวบรวมจากธรรมะที่พระพุทธองค์ได้ทรงสอนมา เพราะลูกคิดว่า ถ้าเกิดแบ่งแยกกันไป แยกกันมา มันจะดูเยอะ ดูไม่เข้าใจ ดูสับสน ดูไม่รู้ว่ามันมีอะไรบ้าง

แต่ถ้าเรารวมกัน มาเป็นหมวดเดียวกันมาเป็นแบบนี้ บุคคลผู้จะไปนิพพาน เขาดูปุ๊บ เขาก็จะรู้แล้วว่า มีศีล มีธรรม มีสมาธิ มีปัญญา มีการรู้ในการทำอสังวะให้สิ้นไป ระลึกชาติได้ รู้จตุ อกุติบังเกิดของสัตว์ทั้งหลาย มีตาทิพย์ หูทิพย์ แสดงฤทธิ์ได้ ทายใจผู้อื่นได้ ขยายธรรมให้ยาวได้ สรุปลั่นได้ใช้คำพูดที่เหมาะสมกับเหตุการณ์ ชี้แจงให้ผู้อื่นเข้าใจได้ รู้ตามได้

สิ่งเหล่านี้ มันเป็นเรื่องปกติ ที่มันมีอยู่ในหนทางของการปฏิบัติ ก็จะสามารถรู้และเข้าใจ นำมาใช้งานได้เจ้าค่ะ

วันนี้ คงต้องกราบขอลาก่อนนะเจ้าค่ะ ไว้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่ พระพุทธเจ้าค่ะ

สาธุ

รายนามผู้พิมพ์หนังสือพุทธธรรมสำหรับนักบวช เล่ม 22

1. คุณศาทพร ผลทอง พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
2. คุณฐานิตา สระสีดา พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
3. คุณสุทธิยา จองสว่าง	2,500 บาท
4. คุณแก้วตา คุณประสิทธิ์ เศรษฐสิโรรัตน์ พร้อมบุตรและหลานฯ	30,000 บาท
5. น.ส.สุชาดา เอี่ยมอนงค์ นายพงศ์เลิศ จริงจามิกร และครอบครัว	2,500 บาท
6. นางผกามาศ เมฆศรี พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
7. แม่เข็มลฤดี (สนม ปาเส) พร้อมลูกหลาน	2,500 บาท
8. หลวงพีธนิต อานีโฆ	2,500 บาท
9. แม่เข็มฉัตรทิพย์ และครอบครัว	5,000 บาท
10. นายหลิ่ง แสงสุวรรณ นางสาวสังคม สีนนท์ พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
11. แม่ชีสมร ศรีสุวรรณ พร้อมลูกหลาน	5,000 บาท
12. คุณแม่น้ำจุก ชาติอุดมเดช-วินัย ชาติอุดมเดช และครอบครัว	2,500 บาท
13. คุณชัยรัตน์ ปรีสพันธ์และครอบครัว	2,500 บาท
14. คุณจารุพรรณ รัตน์วงศ์ตระกูล อุทิศคุณพ่อลิบฮัง แซ่เฮ้ง คุณแม่ชูเกียง แซ่เล่า	2,500 บาท
15. คุณห้านัย คงทวี พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
16. พ.อ.สนาม อ่ำทอง นางนงลักษณ์ อ่ำทอง น.ส.นพิชฎ์ น.ส.สุวิชญา อ่ำทอง	2,500 บาท
17. คุณสุธามัทธัญ ชิตะปัญญา และญาติธรรมทางเฟชบุ๊ก	5,150 บาท
18. คุณศิริยลักษณ์ พฤกษ์ภักดีวงศ์ และคุณพีรญา สนธิ์พุก	2,500 บาท
19. นางสาวศิริวงค์ นางบุญศรี นายวุฒิชัย เหลือสุข พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
20. นางแจ่มจันทร์ สระศรีดา พร้อมด้วยลูกๆหลานๆญาติพี่น้อง	2,500 บาท
21. ครอบครัว สุภาพร หยุคงแก้ว	2,500 บาท
22. คุณบุญเกิด ด.ญ.กนกสิริ บุญพา น.ส.จันทร์เพ็ญ แซ่ว่า พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
23. ครอบครัวไฉมารา ครอบครัวจีระพงศ์ และครอบครัวชาวฟฟอร์ด	2,500 บาท
24. คุณอรวรรณ ตั้งประดิษฐ์ พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
25. คุณวรรณมา จันทนา พร้อมครอบครัว	12,500 บาท
26. น ส ขวัญฤดี ชัยชนะ และครอบครัวญาติมิตร	6,500 บาท

27. ครอบครัววนากร สนธิรักษ์ และญาติมิตร	2,500 บาท
28. คุณวรรณกร (นางฟ้า)	2,500 บาท
29. คุณกัลยา หุณะบุญ อุทิศให้ นายจินดา กอปปแป	2,500 บาท
30. คุณณภัทร สระศรีดาและครอบครัว ญาติมิตร	2,500 บาท
31. ตระกูล สมตระกูล	2,500 บาท
32. ตระกูล บำรุงกิจ	2,500 บาท
33. พระประเสริฐ กันตสีโล	2,500 บาท
34. คุณแม่ยี คุณธนพิพัฒน์ คุณวิภาดา บุญก่อ พร้อมบุตรหลานและญาติมิตร	2,500 บาท
35. คุณปานแก้ว สวัสดิราษฎร์ พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
36. คุณภัทร์ศรีน สิ่งหเหมลักษณ์และครอบครัว	2,500 บาท
37. คุณแม่สมใจ คุณมนัสนันท์ คุณนิธิศ รัฐตะเสวี	2,500 บาท
38. คุณพิมพ์นชา ฉลาดดี พร้อมครอบครัว	5,000 บาท
39. คุณวรรต จำริญจารุพิภพ	2,500 บาท
40. คุณสมพร จำริญจารุพิภพ	2,500 บาท
41. คุณเบญญาภา จำริญจารุพิภพ	2,500 บาท
42. พ่อทองม้วน กล้ารัมย์	2,500 บาท
43. แม่สง่า กล้ารัมย์	2,500 บาท
44. คุณเพชรมณี กล้ารัมย์	2,500 บาท
45. คุณพิริยากร ฟองอินตา	2,500 บาท
46. คุณสุวิชัย ชุระกิจถาวร	2,500 บาท
47. คุณธัญญพัทธ์ คุณธนิตพงศ์ คุณฐานุพงศ์ คุณรัสรินทร์ เสริมทรัพย์	2,500 บาท
48. คุณอมร ใจภักดี	2,500 บาท
49. คุณนพ.	2,500 บาท
50. นางธัญธรณ์ รัตน์วงศ์ตระกูล นายกิตติศักดิ์ ศิริภักดีวิโรจน์ นางสาวสุวรรณา ศิริภักดีคุณวิโรจน์ นางสาวสุนิษา ศิริภักดีวิโรจน์ นายชัชพงศ์ หมี่ปาน	2,500 บาท
51. บริษัทสตาร์ เน็ตเวิร์ค มาร์เก็ตติ้ง จำกัด คุณธนิตศักดิ์ คุณสีบพงศ์ คุณศรีวรรณ อรัญนเศรษฐ์ คุณนงนุช คุณชวลี สัมฤทธิ์ประสิทธิ์	2,500 บาท

คุณพัฒน์ หม่องคำมี คุณกุลทรัพย์ รัตน์วงศ์ตระกูล ตุนอัญชิษฐา ภูมิทอง
นายธนพงศ์ ว่องพานิช

52. คุณสิทธิชัย สังข์บุรณ์	2,500 บาท
53. นางสมพร นนทะกา นายทองคำ ปัญญาวงศ์	2,500 บาท
54. นายชัยฤทธิ์ บุญธนฤทธิ์ พร้อม นางอรุณี มหะศิริ พร้อมตระกูลบุญธนฤทธิ์
พร้อมตระกูลมหะศิริ	2,500 บาท
55. คุณชนันธร สมตระกูล	2,500 บาท
56. นางวิมล (มนต์.อินเตอร์)	500 บาท
57. ร้านShiny Diamond Shop - BagSpa & Fix	1,000 บาท
58. คุณนันทนาภรณ์ คำเสียง พร้อมครอบครัว	1,000 บาท
59. แม่ชีมลฤดี ปาเส	2,500 บาท
60. ด.ช.ธนพัฒน์ นาคหงษ์ฤดี	2,500 บาท
61. ปู่ชีวกโกมารภัจจ์	25,000 บาท
62. คุณวิบูลย์จันทร์ แสดงหาญ	2,500 บาท
63. คุณวิชาญ จำนงนิตย์	2,500 บาท
64. นางสาวชัชชาญา วัฒนรัฐชฎานนท์	2,500 บาท
65. เด็กหญิงเพชรนภา นาคหงษ์ฤดี	2,500 บาท
66. คุณฉាលดา อมรรวศินกุล	2,500 บาท
67. แม่ชีบุญ แม่ชีเมตตา และครอบครัว	2,500 บาท
68. คุณสรรค์ไชย อมรรวศินกุล คุณใหม่ อมรรวศินกุล	2,500 บาท
69. คุณกมลนิตย์ อมรรวศินกุล	2,500 บาท
70. คุณพัสวีสิริ เตมียาเวส	2,500 บาท
71. คุณชาญชิต อมรรวศินกุล	2,500 บาท
72. แม่ชีอภิญญา	2,500 บาท
73. นายชัยรัตน์ ปรัสพันธ์ และครอบครัว
อุทิศให้พ่อสัมฤทธิ์ แม่โกศล ปรัสพันธ์	2,500 บาท
74. น.ส.ขวัญฤดี นายสมภาพ นางสุบิน น.ส.นฤทัย น.ส.สุมาพร ชัยชนะ
นายสตีเฟ่น ไมเคิล คาร์โดซ่า	2,500 บาท

75. คุณอภิญา ตีอินทร์ และครอบครัว	500 บาท
76. คุณณัฐพร พูลสวัสดิ์ และครอบครัว	100 บาท
77. คุณธนกร สนธิรักษ์ และครอบครัว	100 บาท
78. คุณวราสิทธิ์ สืบวงศ์สุวรรณ และครอบครัว	100 บาท
79. คุณชนิตา โอซารส และครอบครัว	200 บาท
80. คุณสุภาพร หนูคงแก้ว	200 บาท
81. นางฐานิตา สระสีดา และครอบครัว	500 บาท
82. นายพลวัฒน์ ครุฑทิน และภรรยา	500 บาท
83. คุณพัชราภรณ์ จ.พะเยา และครอบครัว	500 บาท
84. คุณณภัทร สระสีดา และครอบครัว	1,000 บาท
85. คุณแจ่มจันทร์ สระสีดา และครอบครัว	2,000 บาท
86. คุณสุพิน กำอ่วน และครอบครัว	100 บาท
87. คุณกัญญาภัค ครุฑทิน และครอบครัว	300 บาท
88. นายพวงเพชร กลิ่นสอน	100 บาท
89. พ.อ.สนาม นางนงลักษณ์ น.ส.นพิจัฐ น.ส.สุวิชญา อ่ำทอง	2,500 บาท
90. แม่ชีสมร ศรีสุวรรณ	500 บาท
91. คุณสุตจิตต์ มั่นพลศรี	500 บาท
92. นายชัยภัทร อางละออ	2,550 บาท
93. คุณบัณฑิต สมสุวรรณ พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
94. คุณชนันธร สมตระกูล คุณสุวิทย์ สมตระกูล คุณเมตตา สมตระกูล คุณภาวะพิศุทธ์ สมตระกูล น้องเจน่า ภาวนา ซอง น้องเจนิ มุตติตา ซอง	2,500 บาท
95. น.ส.ชนมนัดดา โอซารส	200 บาท
96. พ่อเอี่ยม สมตระกูล (อุทิศตระกูลสมตระกูลและ แม่กิม สมตระกูล)	2,500 บาท
97. สายบุญคุณธวัช สมตระกูล	2,500 บาท
98. คุณณัฐกาญจน์ ช่อชูโชติ	300 บาท
99. คุณนิเวศน์ ปั่นกัน อุทิศให้พ่อจันทร์แก้ว ปั่นกัน แม่สน ปั่นกัน	4,000 บาท
100. คุณกฤษฎางค์ คำเงิน	2,500 บาท
101. คุณเนื่อทิพย์ ศรีอุตร พร้อมครอบครัว	2,500 บาท

102. คุณจารุพรรณ รัตน์วงศ์ตระกูล อุทิศให้คุณพ่อลิบฮั่ง แซ่เฮ้ง คุณแม่ชู่เกียง แซ่เล่า และ
คุณสมศักดิ์ จิระวนิชย์วงศ์ คุณฉัตรชัย คุณชรินทร์รัตน์ รัตน์วงศ์ตระกูล คุณราตรี และ
คุณจิรวุฒน์ แก้วพะไชย 2,500 บาท
103. นางธัญธรณ์ รัตน์วงศ์ตระกูล นายกิตติศักดิ์ นางสาวสุวรรณา นางสาวสุนิษา
ศิริภักดีวิโรจน์ นายชัชพงศ์ หมี่ปาน คุณธนิตศักดิ์ คุณสีบพงศ์ คุณศรียรรณ
อรัญธนเศรษฐ์ คุณนงนุช คุณชวลี สัมฤทธิ์ประสิทธิ์ คุณพัฒน์ หม่อมคำมี คุณกุลทรัพย์
รัตน์วงศ์ตระกูล คุณอัญชิษฐา ภูมิทอง คุณธัญญพัทธ์ คุณธนิตพงศ์ คุณฐานุพงศ์
คุณรัสรินทร์ คุณณัฐธีร์ คุณณัฐพัชร พีระธำรงสิทธิ์ คุณศิวาภรณ์ ก่อกิจสัมมากุล
คุณมิชาดา สมประกิจ คุณเพชร เสริมทรัพย์ 2,500 บาท
104. คุณแม่จรรยา เมืองไทยและลูกหลาน นายสุตไผ่ เมืองไทยและครอบครัว 2,500 บาท
105. คุณณัฏฐา จรัสวุฒิเดช และ คุณจุฑารัตน์ ประสานพิมพ์ 2,500 บาท
106. ลูกหลานพ่อพิมพ์ แม่เสงี่ยม ประสานพิมพ์ 2,500 บาท
107. นายสุทธิพงษ์ ประสานพิมพ์ 500 บาท
108. คุณวีระพงศ์ เขียรสงค์ คุณเสาวลักษณ์ เทพสุริวงค์ 2,500 บาท
109. นายมน ยีรัมย์ นางวรรณ โททัสสะ 2,500 บาท
110. แม่ยวนใจ ศุูนย์ดำ พร้อมครอบครัว 2,500 บาท
111. พ่อเอี่ยม และแม่กิม สมตระกูล 2,500 บาท
112. คุณสุวิทย์ สมตระกูล 2,500 บาท
113. คุณเมตตา สมตระกูล 2,500 บาท
114. คุณภาวพิศุทธิ์ สมตระกูล 2,500 บาท
115. คุณอนุกุล นุชตะยะ พร้อมครอบครัว 2,500 บาท
116. คุณนิตยา ไพฑูรย์ นายรัตนศักดิ์ ไพฑูรย์ 2,500 บาท
117. ร.ต.ต.ประสาธ อินทร คุณสมพร อินทร ร.ต.อ.หญิงสุภาภรณ์ อินทร 2,500 บาท
118. นางสาวธัญพร เกษมณี นางสาวณัฐกฤตา แก้วสวัสดิ์ นายกิตติภัก
นายอชิชนัน ด.ญ.ปณิติกา ปัญญาทวีเชียร 500 บาท
119. คุณพรพิมล สถาพรพิทักษ์ 2,500 บาท
120. คุณอรอนงค์ สมตระกูล 2,500 บาท
121. ศ.อัญชลี ตันต์ศุภศิริ อุทิศให้แก่คุณตรีจักร ตันต์ศุภศิริ 20,500 บาท

122. คุณกิตติยา จิตตะญาณ พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
123. คุณนวรรตน์ จันทรางศุ	500 บาท
124. นายวีระพล ประสานพิมพ์ นางสาวทิพากร นายทองพูล นางสาวสำราญ นายเกษมสันต์ นางพรมณี หาญหัก นายพลวัฒน์ คูสกุล	2,500 บาท
125. คุณแม่สุณี เจนการ และครอบครัว	2,500 บาท
126. คุณพรทิพย์ - จรูญศักดิ์ เจียมชนะ และครอบครัว	2,500 บาท
127. คุณธวัช สมตระกูล และกัลยาณมิตร	2,500 บาท
128. ร้าน อ.โชคชัย และลูกค้า	5,000 บาท
129. ครอบครัวคุณยายอำนวยการ สีดาดล คุณจันทร์เพ็ญ มณีจันทร์ คุณศิริพันธ์ คุณฝนทิพย์ คุณกัญญณัฐ คุณวิริยา สีดาดล	2,500 บาท
130. คุณสุประวีณ์ ภาโสภะ พร้อมครอบครัว อุทิศบุญกุศลให้พ่อสา ภาโสภะ	5,000 บาท
131. คุณมนตรี ศรีวิกุล พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
132. คุณแม่เรณู แก้วกลาง พร้อมบุตรหลาน	3,000 บาท
133. นางภาวนา วงศ์สุติน นายจิระ วงศ์สุติน และนายเจมส์ วงศ์สุติน	3,023 บาท
134. แม่ลูกชิ้น ปาลิตา ธนัชพร ฐิติวัฒน์ ธนโชติ แหลมคม	2,500 บาท
135. น.ส.เกวลิน นางกัญจณัณษา นายเรืองฤทธิ์ ธรรมสอน นายภูมินันท์ บุญสร้าง	2,500 บาท
136. นายกฤษดา นางชนิดา น.ส.ชนมน์นัลดดา ด.ญ.กิริษา โอซารส น.ส.จิรารัตน์ สนธิรักษ์	2,500 บาท
137. นายสุเมธ นางวรรณภา นายวิรัช เมฆอนันต์ธวัช และครอบครัว	4,000 บาท
138. หจก.เพ็ญสนองกรุป นายเพ็ญ แก้วหอม นางทองพูน แก้วหอม นางประกาย ดงวัง นายพิทยา ดงวัง	2,500 บาท
139. นายสุกุล พงศ์สว่างพร พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
140. คุณพ่อ รุ่งสิทธิ์ เอื้ออำนวยการ คุณแม่พรทิพย์ เอื้ออำนวยการ และครอบครัว	5,000 บาท
141. นายสุชาติ นางปราณี นางฉวีวรรณ น.ส. อัญชลี น.ส. วราภรณ์ หุณะบุญ น.ส. สายฝน ทรงทิพย์	2,500 บาท
142. คุณพิกุล สาริยา	2,500 บาท
143. คุณน้อย (นางฟ้า)	2,500 บาท

หนังสือพุทธธรรมสำหรับนักบวช เผยแพร่โดย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

99 ม.9 ต.ชุมพลบุรี อ.ชุมพลบุรี จ.สุรินทร์ 32190

โทร/ไลน์ 087-945-4622 เฟซบุ๊ก : สอนธรรมจักร สุรินทร์ ,

มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์

ร่วมบุญเผยแพร่ธรรม ธ.กรุงไทย สาขาสตึก ชื่อบัญชี แม่ชีกชพร นาคหงษ์ฤดี

เลขบัญชี 330-0-54568-4